

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 150^{ον}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡΙΘ. 11- (732)

Πολύτης

SILKA

150

MARQUE DÉPOSÉE

Εἶνε διαφανῆς καὶ ἐξαιρετικῶς στερεὰ,
διότι εἶνε κατασκευῆς τῶν Ἐργοστασίων

ELBEO

Πωλεῖται μόνον πρὸς Δρχ. 150

Τιμὴ ἀπολύτως ὥρισμένη

PALMODONT

Ἡ βασίλισσα τῆς Ὁδοντόκρεμας
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία

Γεν. Ἀντιπρόσωπος

ΣΠΥΡΟΣ Γ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

Λυκούργου 10, Ἀθῆναι—Τηλ. 24-296

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ — ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

**ΟΧΙ ΨΗΓΜΑΤΑ, ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΝΑ ΕΠΙΦΕΡΟΥΝ
ΑΛΛΟΙΩΣΙΝ ΚΑΙ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ
ΤΟ ΣΜΑΛΤΟ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ**

Ἐξαιρετικῶς ἐμπεριέχουσαι ψήγματα ἢ ὅλα παρὰ
σκληρὰ συστατικά εἶναι καταστρεπτικά γὰρ τὰ σμάλτα
τῶν ὀδόντων. Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ δὲν περιέχει γρανίτην, εἶναι δὲ
ἐν ἑαυτῇ καθαρὰ καὶ ὑγιεινὴ. Πιστοποιήσατε ἐν
ἐπὶ ἑνὸς καθάρου ὑφάσματος καὶ γυαλίσσατε ἕνα
μέταλλον. Θὰ παρατηρήσατε ὅτι ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει
ἐπὶ τῶν ἐπιφανείων τῶν ὀδόντων, χωρὶς νὰ προκαλῇ τὴν
θαρίξιν καὶ γυαλίζει τοὺς ὀδόντας, ὡς τὸ σμάλτο τῶν
ραμικροτέρων καταστροφῶν εἰς τὸ σμάλτο τῶν

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ".

ΚΟΛΥΝΟΣ
Ἡ ΑΝΤΙΣΤΗΝΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ & ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

ΖΩΝΙΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΟ, ΣΟΥΠΕΡ

Δι' ὅλα τὰ γυναικεία, δι' ὅλα τὰ ἀνδρ.

Καὶ τὰς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΔΕΛΛΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ
ΡΕΡ τῶν Παρισίων, ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΤΗΣ καὶ ἐπισκεπτής
εἰς τὴν ἐκτέλεσίν σου εἰς τὸ ἰδιόμοτον τιμὴν τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ καὶ ΘΑΛΕΣΙΤΙΔΑΣ: ΚΑΛΥΨΕΙΣ ὡς οὐκ ἔστιν
ἄλλῃ ἐντελὲς ἀδελφότης καὶ ἐπιδόσεις ὡς οὐκ ἔστιν ἰδέαι. Νέοι

Τὴν πειρὸ μεγάλην οἰκονομίαν
ἐπιτυγχάνετε ἂν βάφετε
ναι σας τὰ περσινὰ σας φ
ρέματα με τὰς Γερμανικὰς
Βαφὰς **ARTI**. Θὰ γίνου
καινούργια καὶ μωδέρνα.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΜΠΟ
ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

10 Μαρτίου 1938

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

3

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ROBERTO BRACCO

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΓΑΝΤΙ

Ἡ μαρκησία Λουκία ντὲ Πιμόντε θυγὴς ἀπὸ τοῦ σπιτί
τοῦ Ἀρθούρου Βιγκορένι καὶ στὴ στροφή τοῦ δρόμου ἀνέ-
θηκε σ' ἕνα ἀμάξι. Κεῖνῃ τῇ στιγμῇ παρατήρησε πὺς εἶχε
χάσει τὸ ἕνα γάντι τῆς. Σκέφτηκε γιὰ μιά στιγμὴ νὰ ξανα-
γυρίσῃ, ν' ἀνέβῃ γιὰ λίγο στὸ σπῆτι τοῦ φίλου τῆς, γιὰ ν' ἀ-
ναζητήσῃ τὸ χαμένο τῆς γάντι καὶ γιὰ νὰ τοῦ κἀνῃ μιά μι-
κρὴν ἐκπληξί. Μὰ πλησίαζε ἡ ὥρα τοῦ γεύματος καὶ κεῖνῃ
τὴν ἡμέραν ἔπρεπε νὰ εἶνε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φο-
ρὰ καλὴ με τὸν ἀντρα τῆς. Θὰ ἦταν ἕνα εἶδος ἀχαριστίας
ἀν τὸν ἔκανε νὰ περιμένῃ. Ἐκλείσε, λοιπόν, με δύναμιν τὴν
πόρτα τῆς ἀμαξίας καὶ, εὐτυχισμένη γι' αὐτὴ τὴ μικρὴ θυ-
αία ποῦ ἔκανε πρὸς χάριν τοῦ, εἶπε με ζωηρότητα στὸν ἀ-
μαξά :

— Ἐμπρός !
Μὰ ὁ ἀντρας τῆς δὲν γύρισε στὸ σπῆτι, παρὰ ἄργα τὸ ἀ-
πόγευμα. Ὅταν ἡ Λουκία τὸν εἶδε νὰ μπαίνει ὡχρὸς καὶ
νὰ τραβᾷ ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ γάντι, ποῦ εἶχε ξεχάσει
τὸ πρῶτο στὸ σπῆτι τοῦ φίλου τῆς, χλόμιασε κι' ἐνοίωσε τὰ
γόνατά τῆς νὰ λυγίζουν ἀπὸ τὸ φόβο. Ἐν τούτοις, με τὴν
τόλμην ποῦ εἶχε πάντα στὴς ὄψεις τοῦ κινδύνου, κατέστρω-
σε μέσα σὲ μιά στιγμὴ ἕνα σχέδιον ὑπερασπίσεως.

— Ὡ ! Ὡ !, εἶπε, αὐτὸ τὸ γάντι μοῦ φαίνεται σὰν γυ-
ναϊκεῖο.

Ὁ Ἑρρίκος, ἀφήνοντας τὸ γάντι νὰ πέσῃ ἀνάμεσα στὰ
μικροπράγματα τῆς τουαλέτας τῆς, ἀποκρίθηκε χωρὶς νὰ
τὴν κυττάξῃ :

— Μάλιστα,
— Καὶ σὲ ποιὸν ἀνήκει, παρακαλῶ ;
— Σὲ σέβαν, ἀσφαλῶς !
Καὶ σωριάστηκε σ' ἕνα ντιβάνι.

Ἡ Λουκία ὁμως δὲν τὰ ἔχασε καθόλου.
— Ἀστεγεύεσαι ;
— Γιατὶ θ' ἀστεγεύομουν ; Σήμερα τὸ πρῶτο φοροῦσες
γάντια ἐντελὲς ὅμοια μ' αὐτὸ. Ἐξ ἄλλου, ἀναγνώρισα τὸ
ἄρωμά σου καὶ τὸ γάντι αὐτὸ εἶνε ἀκόμα ἀκριβῶς στὰ μέ-
τρα σου.

— Ὡ ! Θεέ μου ! Δὲν εἶμαι, θέβαια, ἡ μόνη γυναῖκα ποῦ
μεταχειρίζεται αὐτὸ τὸ ἄρωμα κι' ὅσο γιὰ τὴ φόρμα του,
αὐτὸ θάπρεπε νὰ τὸ ἐξετάσουμε. Ἐὰν πὺς βεβαιώθηκες
ὅτι εἶνε ἀκριβῶς στὰ μέτρα τὰ δικά μου ;

— Πιστεύεις πὺς δὲν θυμοῦμαι τὸ χέρι σου ; Θέλεις νὰ
δοκιμάσουμε τώρα ;
— Ὁχι.
— Ναι, ναι, ἂς δοκιμάσουμε. Φόρεσε αὐτὸ τὸ γάντι.

— Ἄν αὐτὸ σ' εὐχαριστῇ...
Ἡ Λουκία φόρεσε τὸ γάντι κι' ἄρχισε νὰ γελά :
— Βλέπεις καλὰ πὺς εἶνε πάρα πολὺ μεγάλο γιὰ μένα.

— Δὲν θλέπω καθόλου ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, μὰ λίγο ἐν-
διαφέρει.

— Δὲν θάτανε πὺς τίμιο νὰ τὰ ὁμολογήσῃς ὅλα ; τοῦ εἶ-
πε ἑσθνικὰ ἐκεῖνῃ, με μιά λάμψη στὰ μάτια.

— Νὰ ὁμολογήσω τί ;

— Πὺς ἔχεις σχέσεις με τὴ φίλῃ μου Τζούλια Καστιλιό-
νε...

— Μπάθο !

— Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει, κι' ἐγὼ ἐπίσης, καθὼς θλέ-
πει.

— Καὶ λοιπόν ;

— Σήμερα τὸ πρῶτο εἶχες πάει στὸ σπῆτι τῆς...

— Κι' ἔπειτα ;

— Κι' ἔπειτα, δὲν ξέρω περισσότερα. Τὸ θέβαιο εἶνε πὺς
ἡ Τζούλια κι' ἐγὼ ἔχουμε τὴν ἴδια μαδίστρα, τὸν ἴδιο ἔμ-
πορο γαντιῶν, τὸν ἴδιο ἀρωματοπώλῃ...

— Τὰ ἴδια χέρια...

— Τὸ εἶπες μόνος σου ! Τὰ ἴδια χέρια !

— Καὶ σχεδὸν τὸν ἴδιον ἀντρα...

— Ἔτσι φαίνεται πὺς εἶνε...

— Πολὺ καλὰ, ἀγαπητὴ μου Τζούλια. Μὰ τὸ γάντι ποῦ
φορᾷς στὸ χέρι σου δὲν τὸ θῆκα σὲ καμμιὰν ἀπὸ τίς φι-
λενάδες σου, ἀλλὰ στὸ σπῆτι ἑνὸς φίλου δικοῦ μου.

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτός ὁ φίλος σου ;

— Πρέπει, λοιπόν, νὰ σοῦ πῶ τ' ὄνομά του ; Ἐ, τότε μά-
θε πὺς αὐτὸ τὸ γάντι τὸ θῆκα στὸ σπῆτι τοῦ Ἀρθούρου
Βιγκορένι.

— Αὐτὸ σημαίνει ἀπλοῦστα πὺς ἡ ἀνιόρα Τζούλια Κασ-
τιλιόνε ἔκανε σήμερον τὸ πρῶτο μὴν ἐπίσκεψιν στὸν Ἀρθού-
ρο Βιγκορένι.

— Ἀδύνατον !

— Ἀ ! Εἶσαι ζηλιάρης !

— Ἀδύνατον... γιατί ἡ Τζούλια Καστιλιόνε εἶνε μιά γυ-
ναῖκα πολὺ καθὼς πρέπει.

— Μὰ εἶνε γῆρα...

— Ὅτι κι' ἂν εἶνε γῆρα ἢ ὄχι, μιά γυναῖκα δὲν πάει πο-
τέ στὸ σπῆτι ἑνὸς νέου ἀντρα, ἂν δὲν εἶνε φίλῃ του.

— Καὶ ποῖος σοῦ εἶπε πὺς ἡ Τζούλια Καστιλιόνε δὲν εἶνε
φίλῃ τοῦ Ἀρθούρου ;

— Κανείς δὲν μοῦ τὸ εἶπε, μὰ ἐκτιμῶ πάρα πολὺ αὐτὴ
τὴ γυναῖκα.

— Τὴν ἐκτιμᾷς περισσότερο ἀπὸ τὴν γυναῖκα σου, καθὼς
θλέπω, ἀφοῦ προτιμᾷς νὰ πιστεύῃς πὺς αὐτὸ τὸ γάντι ἀ-
νήκει σὲ μένα.

— Μὰ σὺ μοναχὴ σου ἀνέφερες τ' ὄνομά τῆς, ἂν δὲν εἶ-
νε ἀνακατεμένη καθόλου σ' αὐτὴν τὴ δουλειά. Στὸ εἶπα
καὶ στὸ ἐπαναλαμβάνω με μὴν ἀδιάσειστη βεβαιότητα πὺς

αυτό το γάντι ανήκει άπο κλειστικά σε σένα. Άκου; Σε καμμιάν άλλη, παρά μονάχα σε σένα.

— Μά επί τέλους αυτό δεν είναι παρά μία άπλη ύποψία σου.

— Όχι, είμαι σχεδόν θέβαιος, γιατί όλες ή ένδείξεις πού έχω είνε πολύ ισχυρές.

— Καί τί θά κάνης γιά νά πεισθής έντελώς ;

— Θά πάω νά συναντήσω τόν Άρθούρο...

— Αυτό είνε γελοίο.

— Όχι δά, καθόλου. Τό γάντι ήτανε πεσμένο χάμω, μέσα στην κρεθθατοκάμαρά του. Ό ίδιος δεν τό είχε προσέξει. Τότε τό μάζεψα κρυφά κι' έφυγα. Όταν θά τοῦ τό δείξω πρέπει δίχως άλλο νά μου εξηγήση πώς θρέθηκε αυτό τό γυναικείο γάντι μέσα στην κρεθθατοκάμαρά του.

— Θάσού πη πώς ανήκει σε μιάν άλλη γυναίκα.

— Θά τοῦ ζητήσω άποδείξεις γι' αυτό.

— Κι' άν δεν έχη νά σου παρουσιάση ;

— Τότε... τόσο τό χειρότερο γιά κείνον καί γιά πένα !

Μιά φλόγα άγριότητος έπέρασε την στιγμή αυτή άπό τά μάτια τοῦ Έρρίκου καί τό χλωμό, κουρασμένο του πρόσωπο ζωήρεψε ξαφνικά άπό μία έκφρασι κακίας. Η Λουκία, πού ήτανε καθισμένη άπέναντί του, σ' ένα σκαμνάκι, σάν μία μικρή κοπελλίτσα, ένοιωσε τό θάρρος της νά την έγ καταλείπη καί γιά νά κρύψη την τρεμούλα της, έσκυψε τό κεφάλι της μέ την πρόσαι πώς θάδενε τά κορδόνια τών παπουτσιών της.

Ύστερα σήκωσε τό κεφάλι της, κάπως πιό ήρεμη καί ταχτοποιώντας τά μαλλιά της τοῦ εἶπε μέ άπλότητά :

— Ποιό είνε λοιπόν τό δριστικό σου πρόγραμμα, άγαπητέ μου Όθέλλε ;

— Τό πιό άυστηρό, μά καί τό πιό δίκαιο, άποκρίθηκεν ό Έρρίκος, μέ μία ήρεμία καταπληκτική. Άπλούστατα, άν έχω την άπόδειξι πώς τό γάντι ανήκει σε μιάν άλλη, τότε θά σου ζητήσω συγγνώμην. Άν μείνω μέ την άμφιβολία, θά χαρίσουμε. Άν όμως θεσάωθώ πώς είνε δικό σου, θά σε σκοτώσω.

— Θαυμάσια, άποκριθηκεν ή Λουκία.

Ό Έρρίκος είχε κιόλας προσκαλέσει τόν Άρθούρο Βιγορένι νά έρθη νά τόν έπισκεφθί στο σπίτι του. Τό θράδυ, λοιπόν, της ίδιας μέρας, άμέριμος, πρόσχαρος, κι' ευγενικός, κατά την συνήθειά του, ό Άρθούρος έμπαινε στο μικρό ιδιαίτερο σαλονάκι, όπου ό Έρρίκος καί ή Λουκία τόν περίμεναν.

— Νά με, πού ήρθα ; Έχοιμε κανένα νέο ;

— Κάθισε, κάθισε.

— Νά σφίξω μία στιγμή τό χέρι της γυναίκας σου καί θά καθίσω άμέσως.

— Παίρνεις ένα τσάι ;

— Όχι ;

— Καφέ ;

— Ευχαριστώ.

Ύστερα άπ' αυτές τις τυπικές φιλοφρονήσεις, ό Έρρίκος μ' ένα ύφος φαινομενικά άδιάφορο, σά νά μη συνέβαινε τίποτα τό σοβαρό, άρχισε νά εξηγή στόν φίλο του, γιατί τόν είχε προσκαλέσει. Καθώς μιλούσε, ή Λουκία κατώρθωσε μέ μέγαν κόπο νά χαμογελάση, μά ή κρυφή τρεμούλα

πού την κρατούσε δεν διέφυγε άπό τό εξεταστικό βλέμμα τοῦ φίλου της, πού σιγά-σιγά άρχιζε νά καταλαβαίνει την σοβαρότητα της καταστάσεως.

Τό γάντι — τό σώμα τοῦ έγκλήματος — θισκόταν έπάνω στην τουαλέττα, ανάμεσα σε διάφορα μικροπράγματα σκορπώντας ένα έλαφρό άρώμα θιολέττας. Καί ό Έρρίκος, συγκεφαλαιώνοντας τώρα τά λόγια του, έθαζε στην Άρθούρο Βιγορένι καθαρά τό δίλημμα :

— Είνε δλοφάνερο, άγαπητέ μου Άρθούρε, ότι έχω όλα τά δίκαια νά ύποψιάζωμαι πώς αυτό τό γάντι, πού θρέθηκε μέσα στην κρεθθατοκάμαρά σου, ανήκει στην γυναίκα μου. Σῦ τώρα, ή θά μου άποδείξης πώς δέχτηκες σήμερα τό πρωί στο σπίτι σου μιάν άλλη γυναίκα καί τότε είμαι ύποχρεωμένος νά πιστέψω στην παράξενη καί καταπληκτική όμοιότητα τοῦ δέρματος, τοῦ άρώματος καί της φόμας τοῦ γαντιοῦ, ή, αντίθετα, είμαι άναγκασμένος, παρά τη θέλησί μου, νά πιστέψω πώς είσαι ό φίλος της γυναίκας μου.

Ό Άρθούρος Βιγορένι μέ την γλώσσα ξεραμένη άπό την άγωνία, τοῦ πού κου προσπάθησε νά βάλι καί εἴθυμο γιά νά τοῦ δαπανήσει κι' έμεινε σιωπηλός. Η Λουκία, συγκινημένη, έξέσπασε σε δυνατά γέλια. Ό Έρρίκος τοῦ έκύταξε καλά καί τους δύο καί πρόσθεσε :

— Εσύ, Λουκία, γέλας κι' αυτό είνε παραπολύ.

— Άρθούρε, σιωπάς ; Αυτό δεν είνε καθόλου άρεστό. Μά περιμένο την άπάντησί σου χωρίς άνυπομονησία. Έν τῷ μεταξύ θέλω νά σου προσφέρω ένα ποῦρο. Άγαπάς τό ποῦρο ;

— Ναι, ναι, άρεστέα.

Ό Έρρίκος σηκώθηκε τότε καί πήγε ν' άναζήτησθ σ' ένα μικρό σμυρτάκι της τουαλέττας τό κούτι μέ τά ποῦρα, ενώ ή Λουκία κατώρθωσε νά σφίξη στόν φίλο της κρυφά μερικές λέξεις, πού έκείνος τις μάντεψε μάλλον, παρά τις άκουσε :

— Σῶσε με μέ κάθε τρόπο !

Ό Άρθούρος έτάμιασε καί ν' άγωνισθί σκληρά.

ρωικά.

— Καταλαβαίνεις, Έρρίκο, εἶπε μέ ζωηρότητα, καί άναθ : τό ποῦρο πού τοῦ πρόσφερον ό φίλος του, καταπλάθει, δέβαινα, πώς μ' έχεις φέρει σε πολύ δύσκολη θέση. Η Ιδέα πώς έφθασες νά μέ ύποπτευθής γιά μία τέτοια προδοσία άπέναντί σου, μ' είχε στην πρώτη στιγμή, σπινθήσει καί παραλύσει. Θάθελα νά μπορώ νά μ' σου άπαντήσω τίποτα, γιά νά σε τιμωρήσω μ' αυτόν τόν τρόπο, γιά την άδικία σου. Μά τη στιγμή πού παίζεται ή εύτυχία καί ή τιμή της γυναίκας σου, δεν μπορώ νά σιωπήσω. Εύτυχία πού έχω την άπόδειξι πού μου ζητάς. Μά θά είμαι άνοητος κασμένος νά έκθέσω μία γυναίκα πού έμπιστεύθηκες νά εἰς εὐγενικά αίσθημάτά μου. Την εύδοκία πρέπει νά την άναλάβως εσύ.

Καί λέγοντας αυτά, τράβηξεν άπό τό πορτοφόλι ένα γράμμα καί τό έξεδιξεν στόν Έρρίκο. Αὐτός τό πήρε καί άρχισε νά διαβάξη δυνατά :

« Άγαπημένε μου Άρθούρε, είμαι σύμφωνος λοιπόν, θάσῶ νά σε λύσω μερκα στίς δύο. Δεν ξέρω γιατί μ' έλπιζεις πάντα νάρχομαι νωρίτερα. Έν

Ό Άρθούρος καληνύχτισε τη Λουκία, μέ μεγάλη ευγένεια.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ

Παλαιά προγράμματα θεάτρων, φωτογραφία ήθοποιών, σχετικά βιβλία καί φυλλάδια κλπ. κλπ. σε ίκανοποιητικές τιμές. Πληροφορίες κ. Χ. Σταματίου «Μπουκέτο», 3 — 8 μ. μ.

δεν είσαι πιά ένας άντρας, μά ένα χρονομέτρο. Άνάμεσα στοῦς δύο μας υπάρχει πάντα ένα ρολόι. Καί καμμιά φορά ένα ρολόι είνε πολύ χειρότερο άπό μιάν αντίζηλο.

Η ΤΖΟΥΛΙΑ ΣΟΥ»

— Ά! αυτή ήταν, λοιπόν ! φώναξεν ό Έρρίκος μέ τά δόντια σφιγμένα.

— Στο είλα πη ! πρόσθεσεν ή Λουκία, ρίχνοντας στόν Άρθούρο ένα βλέμμα, πού τοῦ φάνηκε σάν μαχαίριά. Τά συγχαρητήριά μου, κύριε Βιγορένι. Προτιμάτε τις χήρες, βλέπω. Καί κάνετε πολύ καλά ! Γιατί αυτές μπορούνε νά χάουν ότι θέλουνε μέσα στην γκαρσονιέρα τοῦ φίλου τους. Χωρίς μ' αυτό νά φοβούνται άπό την έκδίκησι ενός συζύγου !...

Καί σῦ, Έρρίκο ;

— Τί θέλεις, λοιπόν ;

— Η ύπόσχεσί σου ;

— Ποιά ύπόσχεσι ;

— Δεν θά μου ζητήσης συγγνώμην.

— Ά! ναι, έχεις δίκιο... τόχα ξεχάσει. Καί σου ζητώ συγγνώμην, καθώς κι' άπό σένα, Άρθούρε.

— Ω! τίποτα, τίποτα ! Λυποῦμαι μόνο πού εξέθεσα μία γυναίκα.

— Η επανόρθωσι είνε εύκολη, εἶπε τότε ή Λουκία.

— Καί πώς θά γίνη ; ρώτησεν ό Άρθούρος, μ' εἴθυμο ὄφος.

— Παντρευτήτε την.

— Ά! ναι... ναι... Δεν τό είχα συλογισθί καθόλου. Θά σκεφτώ γι' αυτό.

Άκολουθήσεν μία μακρυά σιωπή, κατά τό διάστημα της οποίας καθένας άπό τους τρεις έκανε γιά λογαριασμό του τόν άπολογισμό κείνου πού είχε χάσει καί κείνου πού είχε κερδίσει. Ύστερα ή συνομιλία συνεχίστηκε γιά άρκετην ώρα.

Μά ή συνομιλία τους τώρα ήτανε θιασμένη, γιατί καθένας τους άλλα έλεγε κι' άλλα είχε μέσα στο μυαλό του. Καί τέλος χωρίστηκαν σάν νά μην είχε συμβή τίποτα. Ό Άρθούρος Βιγορένι καληνύχτισε την Λουκία μέ μεγάλην ευγένεια, ενώ ό Έρρίκος τόν συνάδισε ως την έξωπορτα. Προτού τόν άφήση νά φύγη τοῦ εἶπε μ' έναν τόνο κρυμμένης ζηλειας :

— Καί τώρα, θά πᾶς στο σπίτι της, φυσικά, μπερμπάντη ;

— Φυσικάτα !

— Ε, λοιπόν, άκουσε. Θάσῶ μαζί σου άπόψε. Πές μου την άλήθεια, αυτό σε στενοχωρεί ;

— Όχι... άλλα... άκουσε, Έρρίκο... Άφρσέ με νά σου δώσω μία συμβουλή — εἶπεν ό

Άρθούρος έμπιστευτικά — μείνε μέ τη γυναίκα σου άπόψε. Η καῦμένη... τό άξίζει άρκετά !

ROBERTO BRACCO

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Η ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

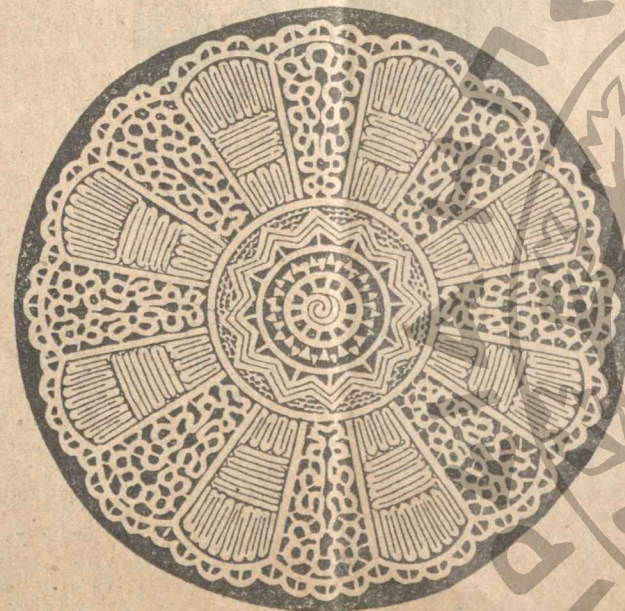
Έκυκλοφόρησε τό 30όν τεῦχος τοῦ 15ημέρου παιδικοῦ περιοδικοῦ «Η Χάρα τών Παιδιών», πολύχρωμο, μέ παραμῦθια καί διηγήματα καί γενικῶς μορφωτική καί διασκεδαστική ὄλη γιά μικρά παιδιά.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Σπύρος Γ. Βασιλόπουλος, Νίτσα Ν. Παπαγρηγορίου ήρραβωνίσθησαν.

Εἶναι ταχέϊαν την στέφιν.

N. K.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

PENAN, Θεσσαλονίκη. — Μοῦ ζητάτε πράγματα άκατόρθωτα : νά σας δώσω μία συνταγή γιά νά κατασκευάσετε μόνη σας πούδρα. Δεν έχω καμμιά δυσκολία, άλλα σας λέω έκ τών προτέρων ότι θά πάνε χαμένοι οι κόποι σας καί τά χρήματά σας, καί ή πούδρα σας θά είνε τελεία άποτυχία. Γιά νά την πετύχετε θά έπρεπε νά έχετε τά τέλεια μηχανήματα καί την πείρα τοῦ προσωπικοῦ τών μεγάλων καί γνωστών εργοστασίων. Άν ή ευρωπαϊκές σας φαίνονται άκριβές, πάρτε μία ελληνική, τοῦ Ζωρζ π. χ. ή οποία είνε ίση άν όχι καί άνώτερη άπό πολλές ευρωπαϊκές. Γιά τό χρώμα τοῦ δέρματός σας κατάλληλη είνε ή Ρασέλ 2.

NINETAN, Ένταῦθα. — Σε προηγούμενο φύλλο, στη σελίδα της μόδας δίδονται λεπτομερείς οδηγίαι γιά την περιποίησι τών χειρῶν. Επίσης άν μπορήτε τό θράδυ νά κοιμάσθε μέ γάντια μάλλινα, άφού προηγουμένως άλείψετε τά χέρια σας μέ μία κρέμα. Πλένέτέ τα μέ νερό χλιαρό καί ξεπλένέτέ τα μέ κρύο καί δίδετε Ιδιαίτερη προσοχή στο σκούπισμα. Ό καλλίτερος τρόπος είνε νά έχετε κοντά στόν νιπτήρα σας ένα δοχείο γεμάτο μέ πίτουρα μέ τά οποία τρίβετε τά χέρια σας κάθε φορά, άφού τά πλύνετε. Όχι μόνον στεγνώσουν καλλίτερα, άλλα καί θά μαλακώσουν καί θά λευκάνουν.

ΛΑΞΑΝΔΡΙΝΗΝ, Άλεξάνδρεια. — Έχω άπαντήσει καί σε άλλη άναγνώστρια, ότι τό φούσκωμα τών θλεφάρων όφείλεται σε αίτίες παθολογικές π. χ. άνεπάρκεια τοῦ ήπατος, παθήσεις τών άδένων ή τών νεφρῶν κλπ. Άποφεύγετε όπωσδήποτε τά ξενύχτια, εἴτε σε γλέντι, εἴτε σε εργασία, τό διάβασμα καί τό κέντημα μέ τεχνητό φῶς κλπ. Κάθε θράδυ πλένετε τά μάτια σας μέ την έξης λοσιόν : Βάζετε νά θράσουν επί δυο λεπτά της ώρας έπτά κεφαλάρια γερμανικό χαμομήλι καί μία πρέζα τσάι μέσα σε λίγο τριανταφυλλόνερο. Πετάστε τα άπό ένα τουλουπάνι καί στο λίγο ὕγρo πού θά μείνη προσθέστε λίγο κοινό χαμομήλι, ὥσπου νά πάρη χρώμα ὑποκίτρινο.

ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΜΕΝΗΝ ΥΠΑΡΞΙΝ, Άμπελῶνα. — Διαβάστε τί γράφω παραπάνω στη «Νινέττα» σχετικῶς μέ τά χέρια. Η κοκκινίλια τών δικῶν σας χειρῶν όφείλεται άπ' ότι καταλαβαίνω, μάλλον σε κακή κυκλοφορία τοῦ αίματος καί γι' αυτό θά σας συνιστάω νά φροντίζατε γενικά γιά την ὕγεια σας. Κάνετε κάθε πρωί μερικές γυμναστικές άσκήσεις μέ τά χέρια σας.

Ε. Α. Ι. — Γιά νά γίνη λείο καί απαλό τό δέρμα σας μετά τό μπάνιο, πρίν σφουγγισθίτε, θάξτε στην χούφτα σας μία γεμάτη κουταλιά της ζούπας borate de soude καί μ' αυτό τρίβετε ολόκληρο τό σώμα σας. Άν τό δέρμα σας ερεθίζεται εύκολα άντι της λουρίδας άπό αλογότριχα πάρτε καλλίτερα μία ρίζα θαλασσινή (πουλιέται σ' όλα τά φαρμακεία καί μαγειρεί μέ σφουγγάρι) καί νά σκουπίζατε μέ αυτήν, τρίβοντας την δυνατά.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΝ ΝΕΑΡΟΝ.

— Τό καλλίτερο πού έχετε νά κάνετε είνε ν' αφήσατε τις τρίχες σας νά ξαναφυτρώσουν γιάτί κινδυνεύετε νά πάθετε κανένα έκζεμα άπό τό όποϊον δεν θά μπορέσετε νά θεραπευθίτε καί πού θά είνε ασφαλῶς πολύ άηδέστερο άπό χίλιες τρίχες σ'ά χέρια. Άν δεν θέλετε νά φαίνονται τόσο μαύρες θάξτε τά χέρια σας μέ λίγο δεζυλέν.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Όμοιότατο σχέδιο γιά μιλή ντέ τάμπλ, σε νταντέλλα μιλάν. Γίνεται μέ σειρήνη έτοιμο ή πλεκτό μέ τό βελόνά.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΒΥΡΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Δ'

Στη Ζίτσα ο ποιητής δεν έμεινε πολύ, όταν πέρασε από εκεί για πρώτη φορά. Μονάχα δυο μέρες θάσταξε ή παραμονή του κι' όμως περιηγήθηκε σ' όλες τις γύρω εξαιρίες τοποθεσίες, που τόσην έντύπωσι του προέβησαν. Φανταίνεται πως ήθελε να μείνει περισσότερο, μα ο Χορχάου, τ'ον έβλεπε. Ο χειμώνας πλησίαζε και στα μέρη εκείνα είχαν αρχίσει το κρύο κ' ή θροχές έκαναν πολλές περιφορές αδιάβατες. Έτσι θιάστηκαν να φύγουν, αφού αποχαιρέτησαν τον ήγουμένο και του υποσχέθηκαν, πως γυρίζοντας, θα ξαναπεράσουν από το μοναστήρι και θα μέναν περισσότερο. Αργότερα ο ποιητής, αφού περιηγήθηκε όλη σχεδόν την Ανατολή έγραψε τα εξής για τη Ζίτσα, που την θεωρούσε σαν την ωραιότερη και γοητευτικότερη πόλι της Τουρκίας:

«Άκουσα πολλά για τις καλλονές της Πελοποννήσου. Κι' όμως, αν εξαιρέση κανείς την τοποθεσία της μονής του Μεγάλου Σπηλαίου, ή οποία είνε πολύ χαμηλότερη της Ζίτσας και την θέα, που χαίρεται κανείς κατεβαίνοντας από τα βουνά της Τριπόλεως για να φθάση στο Άργος, ή Αρκαδία δεν παρουσιάζει το αντίξιο της φήμης της».

Κι' άλλοτε:

«Μονάχα ή Ζίτσα είνε ή ωραιότερη τοποθεσία της Ελλάδος».

Από εκεί και πέρα ή πορεία τους έγινε ανάμεσα στα γραφικότερα μέρη της Ηπείρου και της Αλβανίας, δίπλα στην απότομη κι' άγριωπή ρεματιά του Δρύνου των Αρχαίων, του Δρολόπι των σημερινών Έλλήνων ή του Λάου των Αρβανιτών. Κατεβαίνοντας από το Πίνδο, όπου πηγάζει και παίρνοντας πολλά παραπόταμα γίνεται κοντά στο Τεπελένι πλατύς κι' αδιάβατος, χυνόμενος μέσα στον Αϊφο. Δάση καστανιών, δρυών και πανύψηλων πλατάνων περιζώνουν την κοίτη του κ' ή πορεία είνε μια θεϊκή απόλαυσι. Στις 14 Οκτωβρίου έφθασαν στο Δελβινάκι κι' εκείθε προχώρησαν προς το Λιμπόχοδο, χωριό κατοικούμενο από Ρωμηούς κι' Αρβανίτες. Στόν δρόμο άπάντησαν τις ωραιότερες γυναίκες, που είδαν ποτέ. Σταμάτησαν για λίγο και τότε έρχε καιρό ο ποιητής να τις προσέξει περισσότερο. Έγραψε δέ τα εξής:

«Ανάμεσα Δελβινάκιου και Λιδοχόδου δούξαμε τις ωραιότερες γυναίκες που ποτέ είδαμε τόσο κατά το άναστημα, όσο και κατά το πρόσωπο. Τις είδαμε να διορθώνουν τον δρόμο, πούχαν καταστρέψει οι χειμάρροι».

Προχωρώντας έφθασαν στο ποτάμι και το πέρασαν στην ώραια τοποθεσία Λαζαράτες, όπου ή μεγάλη γέφυρα. Προχωρώντας λίγο ψηλότερα αντίκρυσαν το Αργυρόκαστρο, μα δεν σταμάτησαν κι' εξακολούθησαν την πορεία τους. Από δω και πέρα ο δρόμος έλίσσεται δίπλα στην όχθη του ποταμού, ενώ γύρω άπλώνεται ή κοιλάδα της Δρυινοπούλεως, μια από τις ωραιότερες του κόσμου. Βαδίζουν άλλοτε κάτω στην κοίτη κι' άλλοτε ανεβαίνοντας στον κάμπο. Η έναλλαγή των τοπίων είνε από τις εξαιρετικότερες κι' ο ποταμός, πλαταίνει περισσότερο. Κάτω ή ρεματιά του είνε κατάφυτη. Ο ποιητής συνέπάρθηκε από την θέα κι' άργα:

ΤΟΥ Κ. ΦΑΝΗ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

τερα κατέστρωσε τις έντυπώσεις του μέσα στη 54η στροφή του Β' τραγουδιού του Τσάιλν - Χάρολν:

Έδω του κάμπου ή όμορφη, πανέμορφη είνε κι' αυτή, Έκει που μεγαλόπρεπο ποτάμι την άπλάδα Ξεσχίζει την άπέραντη και στις όχτιές του άράδα, Σειούνται τα δέντρα κ' οι ίσκιος τους χορεύουν πλούσιη Πά' στον καθρέφτη των νερών ή με τ' άγχο φεγγάρι, Κοιμούνται με τη γήσινα μεσονυχτία χαρά.

Πιο πάνω ο Δρύνος κατακυκλεί μέσα από απότομες και κατάφυτες χαράδρες και γίνεται θολός και θορυβώδης. Το θέαμα, που παρουσιάζει την αύγη ή το δειλί είνε άπερίγραπτο και δίκαια ο ποιητής τις τοποθεσίες αυτές τις θεωρούσε σαν τις ωραιότερες του κόσμου. Όλη ή άγρια καλλονή της φύσεως, ξεσκεπάστηκε μπρος στα ξαφνιασμένα μάτια του κατά την φθινοπωρινή εκείνη περίοδο. Η πορεία θάσταξε δυο μέρες ανάμεσα στην τροπική αυτή φύση, όπου το τεράστιο και το καταπληκτικό έναλλάσσεται με

το χαριτωμένο και τ' άρμονικό, όπου τα βουνά κι' ο κάμπος προσφέρουν στα μάτια σειρές από πρωτόφαντους πίνακες, κι' όπου κάτω το ποτάμι κυλάει ήρεμα ή πέφτει από ψηλές χαράδρες, σχηματίζοντας καταρράκτες. Μια άπιστευτη μουσική ήχει γύρω και γιομίζει την άτμόσφαιρα από άλλόκοτους μνηθμούς. Έπί τέλους έφθασαν κοντά στο Γαρδίκι, κι' έπροχώρησαν, ρωτώντας όσους συναντούσαν που βρίσκοντο ή Αλβία. Κανείς δεν ήξερε να τους πληροφορήση. Μονάχα κάποιος στρατιώτης τους είπε πως τις μέρες εκείνες ήταν στο Τεπελένι κι' από εκεί διηθύνει τις χειρήσεις έναντιον του πεθερού του Κούτο - Παοά, που πολιορκούσε στο Μπεράτι. Προχωρώντας πάντα δίπλα στην κοίτη του Δρύνου, ψηλότερα από το Γαρδίκι αντίκρυσαν τους μινάρους του Τεπελενιού, Ο ποιητής άπ' ήθελε για λίγο κοντά στην όχθη του ποταμού και θαύμασε την γύρω φύση. Ο Χορχάου έγραψε στο ταξίδι του τα εξής για τη μαγευτική και καταπληκτική έντύπωσι, που τους έδωσε το ποτάμι στο σημείον αυτό που ένώνεται με το Βοθούσα λίγο πιο δώθε από το Τεπελένι:

«Ο ποταμός Λάος ήταν γοητευτικός την εποχή, που τον περιόριζαν τις έρωτικές περιπέτειες... Γιατί όμως δεν θέλεις να καταλάβης... Φεύγω για να ξεκάσω, για να αλλάξω ζωή. Αυτό είνε όλο! Ή θά ξαναγυρίσω ύστερ' από έξη μήνες, από ένα χρόνο... Θέλω να ταξιδέψω... να υπερνικήσω αυτήν την άηδία που νοιώθω για τη ζωή... Όσο για τις δουλειές μου, μη φοβάσαι... Έχω τον συνταίριο μου! Τά προέβλεψα όλα!... Δεν είμαι κανένας ανισόρροπος!... Με έξεις πολύ καλά... Μά, καθώς σου έξηγησα, περνά μια ήθικη κρίσι... Πρέπει να φύγω...

Και δεν συλλογίστηκε τί θ' άπογινή ή γυναίκα σου, που θάν την εγκαταλείψης έτσι, δίχως λόγο;

— Δεν θά πάθω τίποτε, αγαπητέ μου. Είνε μια θελκτική γυναίκα, μα δεν νοιάζεται παρά μόνο για τον εαυτό της. Θα εξακολουθήση λοιπόν ν' άσχολήται με την όμορφη της, με τις τουαλέτες της, με τις διασκεδάσεις της... Όστόσο, είμαι σύμφωνος μαζί σου... Κανείς δεν έξερει τί μπορεί να συμβή με τις γυναίκες... Άν νομίσω πως δεν θά ξαναγυρίσω, μπορεί να κάνη καμιά τρέλλα... Το Βερονάλ είνε ποχίρο... Γι' αυτό λοιπόν συλλογίσθηκα την φίλια σου. Εά πάς άπόψε στο σπίτι και θά πής της Έθελίνας ότι άναγκάσθηκα να φύγω ξαφνικά για δυο-τρεις ημέρες κι' ότι δεν πρόφθανα να την ειδοποιήσω... Θα της έξηγησης ότι ήσουν μαζί μου κι' ότι ανάλαβες εσύ να της το πής... Μ' αυτά θά την προετοιμάσης... Καταλαβαίνεις... Κι' αύριο ή μεθαύριο της λές την άλήθεια, της έξηγείς την ήθικη κρίσι μου, την ανάγκη να φύγω μακριά για να σωθώ από την άηδία της καθημερινής ζωής... Όσο για μένα, ά-

Ψηλότερα από το Τεπελένι φαινόταν τόσοσ πλατύς δσον ο Τάσις στο Οιδεστέινστερ. Το καλοκαίρι γίνεται πολύ στενότερος, άναμυθόλος είνε ο ωραιότερος ποταμός της Ανατολής, με τον άποιν οίτε ο Άστροπόταμος, οίτε ο Άλφειός, οίτε ο Άχέρων, οίτε ο Σκάμανδρος ή ο Κάιστρος δεν παραβάλλονται ως προς την καλλονή».

Ο δέ ποιητής έγραψε τους εξής στίχους για την τοποθεσία αυτή και γενικά για όλη την διαδρομή που έκανε δίπλα στον Δρύνο, περνώντας μέσ' από δάση, ή θαλάσσια κάτω από τα πανύψηλα πλατάνια, που καθρέφτιζαν τη φιλοσοφία τους στα νερά του ποταμιού ή θαμνάζοντας τους καταρράκτες του:

Ο ήλιος πίσω άπ' τ' άσαστο Γαρδίκι χαμηλώνει, Αζράτητα ο Λάος ό πλατύς μονοχρίζοντας κυλά Κι' ο ίσκιος της νύκτας πιο θολός γύρω-τοιγώφ άλώνει Άκαλοφθώντας την όχτιά, π' όλόρηθη χαμαρώνει Και στρέβει, ο Χάρολν κούτταζε να στράφουνε ψηλά (Συνέχεια στη σελίδα 50)

Αλβανός όπλαρχηγος στην ύπηρεσία του Άλη - Παοά.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

ΕΙΧΑΝ ανάψει τα φώτα, όταν ο κλητήρας μπήκε στο γραφείο του Άντρέ Λαβίλ.

— Κύριε διευθυντά, του έλεπε, ο κ. Φίλιπ Βαραίν θέλει να σάς δη...

Ο Άντρέ Λαβίλ ήταν ένας όμορφος μελαχρινός νέος, κομψός, με λεπτούς τρόπους. Από καιρό ήταν διευθυντής στο μεγάλο εργοστάσιο του πατέρα του. Έκείνο άκοιθώς το θράδυ θά έτρωγε στο σπίτι των Βαραίν. Γι' αυτό, λοιπόν, ή έπίσκεψι του φίλου του τον παραξένεψε. Τι τον ήθελε άρα γε ο Φίλιπ;

Σέ λίγο, ο Βαραίν μπήκε στο γραφείο του. Ήταν ένας ροδάλος και λίγο παχύς σαραντάρης, με πολύ φαλακρό μέτωπο και μεγάλα αμερικάνικα γυαλιά. Ή έκφρασι όστόσο του προσώπου του δεν ήταν πάντα γελαστή. Κάθε τόσο έβλεπε κανείς την σκιά μιας μελαγχολίας. Ο Βαραίν έφριζε το χέρι του φίλου του κ' ύστερα κάθισε άπέναντί του, σέ μια πολυθρόνα, μ' ένα ύφος κατάκοπο.

— Τι θέλω; Έκανε μ' ένα παράξενο χαμόγελο. Σέ χρειάζομαι, Άντρέ... Είσαι ο πιο καλός φίλος μας, της Έθελίνας κι' μένα... Λοιπόν ήρθα να σε έρω για να σου πω ότι φεύγω...

— Φεύγεις; άπόρησε ο Λαβίλ. Τι θέλεις να πής; Πού θά πās;

— Δεν ξέρω... Θέλω να φύγω μακριά... Όπου κι' αν είνε... Δεν άντέχω πεία...

— Δεν άντέχεις πεία;... Μά τί έπαθες; Τι σε στενοχωρεί;

— Η ζωή μου! στέναξε ο Βαραίν. Δεν την ύποφέρω πεία! Πές πως είνε νευρασθένεια, τρέλλα, ότι θέλεις... Μά το γεγονός είνε ότι στενοχωριέμαι!... Τα ίδια πράγματα διαρκώς, τις ίδιες ώρες: ή Τράπεζά μου... το σπίτι μου... ή Έθελίνα... ναι, ναι κι' αυτή με στενοχωρεί... Μά δεν έξερει τίποτε...

Ο Άντρέ σούφρωσε τα φρύδια του.

— Αγαπητέ μου Φίλιπ, παρολογοίζεις... του έλεπε. Μήπως φαντάζεσαι ότι ή Έθελίνα...

— Με άπατά; Κάθε άλλο, φίλε μου! Τι έχω άπόλυτη έμπιστοσύνη. Βέβαια, έχει κανείς πάντα ένα ήλιθιο ύφος, όταν μιλάη έτσι, μα καθώς έξερεις, μένα δεν μου ξεφεύγει τίποτε... Παρακολουθώ τα πάντα! Όχι, όχι, δεν πρόκειται γι' αυτό...

— Τότε, μήπως πρόκειται για καμιά άλλη γυναίκα;

— Μπα! Δεν είμαι από εκείνους που κυνηγούν τις έρωτικές περιπέτειες... Γιατί όμως δεν θέλεις να καταλάβης... Φεύγω για να ξεκάσω, για να αλλάξω ζωή. Αυτό είνε όλο! Ή θά ξαναγυρίσω ύστερ' από έξη μήνες, από ένα χρόνο... Θέλω να ταξιδέψω... να υπερνικήσω αυτήν την άηδία που νοιώθω για τη ζωή... Όσο για τις δουλειές μου, μη φοβάσαι... Έχω τον συνταίριο μου! Τά προέβλεψα όλα!... Δεν είμαι κανένας ανισόρροπος!... Με έξεις πολύ καλά... Μά, καθώς σου έξηγησα, περνά μια ήθικη κρίσι... Πρέπει να φύγω...

Και δεν συλλογίστηκε τί θ' άπογινή ή γυναίκα σου, που θάν την εγκαταλείψης έτσι, δίχως λόγο;

— Δεν θά πάθω τίποτε, αγαπητέ μου. Είνε μια θελκτική γυναίκα, μα δεν νοιάζεται παρά μόνο για τον εαυτό της. Θα εξακολουθήση λοιπόν ν' άσχολήται με την όμορφη της, με τις τουαλέτες της, με τις διασκεδάσεις της... Όστόσο, είμαι σύμφωνος μαζί σου... Κανείς δεν έξερει τί μπορεί να συμβή με τις γυναίκες... Άν νομίσω πως δεν θά ξαναγυρίσω, μπορεί να κάνη καμιά τρέλλα... Το Βερονάλ είνε ποχίρο... Γι' αυτό λοιπόν συλλογίσθηκα την φίλια σου. Εά πάς άπόψε στο σπίτι και θά πής της Έθελίνας ότι άναγκάσθηκα να φύγω ξαφνικά για δυο-τρεις ημέρες κι' ότι δεν πρόφθανα να την ειδοποιήσω... Θα της έξηγησης ότι ήσουν μαζί μου κι' ότι ανάλαβες εσύ να της το πής... Μ' αυτά θά την προετοιμάσης... Καταλαβαίνεις... Κι' αύριο ή μεθαύριο της λές την άλήθεια, της έξηγείς την ήθικη κρίσι μου, την ανάγκη να φύγω μακριά για να σωθώ από την άηδία της καθημερινής ζωής... Όσο για μένα, ά-

πόψε, θά κοιμηθώ στο ξενοδοχείο, σαν ξένος, σαν ταξιδιώτης. Κι' αύριο θά πάρω το έξπρες ή το υπερωκεάνειο. Για πού; Δεν ξέρω... Στην τύχη! Είμαι τρελλός από τη χαρά μου, από τώρα κιόλας, φίλε μου! Μου φαίνεται πως θά πεθάνω, αν δεν φύγω... Λοιπόν, μπορώ να βασίζομαι σ' έσένα; Δεν είνε έτσι, Άντρέ;

Ο Λαβίλ προσπάθησε ώστόσο να μεταπειθή τον φίλο του. Επειτα, του ύποσχέθηκε ότι θά φρόντιζε για την Έθελίνα. Μά μόλις έφυγε ο Φίλιπ Βαραίν μετανόησε γι' αυτήν την «τρέλλα» του. Δεν έπρεπε να του ύποσχεθ ή τίποτε! Μετανόησε μάλιστα ακόμη περισσότερο, όταν ύστερ' από δυο ώρες θρέθηκε στο σαλόνι της Έθελίνας Βαραίν, μπροστά σ' αυτήν την γλυκειά κι' έλκυστική γυναίκα.

Προσπάθησε λοιπόν να πη κάτι, μα τα μέρδεψε και δεν ήξερε πεία από πού ν' αρχίση. Η Έθελίνα τότε ξέσπασε σ' ένα ήχηρο γέλιο.

— Μά, αγαπητέ μου Άντρέ, δεν καταλαβαίνω τίποτε!... του έλεπε. Τι θέλεις να μου πής; Γιατί είσαι ταραγμένος;...

«Τι θλάκας πού είνε; συλλογίσθηκα ο Άντρέ. Γιατί άνέθεσε σ' έμένα αυτήν την άποστολή;» Κι' έπειτα, άπάντησε της Έθελίνας...

— Δεν ξέρω πως να σου το πω... Είνε δύσκολο... Έκείνη χαμογέλασε μ' ένα παράξενο τρόπο.

— Δεν φαντάζομαι να θέλεις να μου πής ότι μ' αγαπάς!... Έκανε.

Ο Άντρέ παραξενεύθηκε λιγάκι από αυτά τα λόγια της κι' άσυναίσθητα της άπάντησε πάλι:

— Θα μπορούσα να το πω, γιατί είνε άλήθεια!

Κι' έπειτα σάπασε τρομαγμένος από εκείνη την ξαφνική όμολογία του. Η Έθελίνα είχε σο-θαρευθ ή και τον κούτταζε θαθειά στα μάτια.

— Συγχώρεσέ με, Έθελίνα... της είπε τότε ο Άντρέ. Είσαι ή γυναίκα του Φίλιπ, του φίλου μου... Και ξέρω ότι είσαι καλή, άγαθή, ένάρετη... Δεν έπρεπε να σου μιλήσω για την άγάπη μου... προ πάντων τώρα... Ο Φίλιπ μου άνέθεσε να σου έξηγήσω... Ξέρεις; Ο Φίλιπ έφυγε... Περνάει μια ήθικη κρίσι... Νοιώθει μια άκατανίκητη άηδία...

Και της διηγήθηκε την παράξενη συνομιλία τους. Μά, τα όμορφα μάτια της Έθελίνας, που τον κούτταζαν μ' έναν άλλόκοτο τρόπο, τον έκαναν να ξεχάση γρήγορα τις προφυλάξεις που του είχε συστήσει ο φίλος του.

— Α! Έτσι... ψιθύρισε τότε ή Έθελίνα. Περνάει λοιπόν μια ήθικη κρίσι, ε; Ο καμένος ο Φίλιπ... Τι να γίνει; Άν και έφυγε, να είσαι βέβαιος, Άντρέ, πως δεν θά πάρω Βερονάλ... δεν θά αυτοκτονήσω... Και έξερεις γιατί; Γιατί δεν πήρα Βερονάλ κι' όταν άκούη ήταν μαζί μου ο Φίλιπ! Κι' έγω ύποφέρω από μια ήθικη κρίσι... από καιρό κι' όμως κανείς δεν κατάλαβε τίποτε. Ναι... Κανείς! Ούτε κι' εσύ, Άντρέ... Κι' όμως γαπας λοιπόν;

— Έθελίνα! φώναξε ο Άντρέ και την έσφιξε στην άγκαλιά του. Θεέ μου! Μ' αγαπάς λοιπόν;

Η Έθελίνα δεν του άπάντησε. Τον κούτταζε μόνο θαθειά στα μάτια με περιπάθεια και του έδωσε τα χείλη της.

Την άλλη ημέρα το πρωί, ο Άντρέ Λαβίλ, συλλογίζοντας με μια τρελή μεση την ξαφνική έστυχία του, όταν άπότομα παρουσιάσθηκε στο γραφείο του ο Φίλιπ Βαραίν, λαμ-ποκοπώντας από την χαρά του.

— Έγώ είμαι πάλι ή φώναζε του φίλου του. Γύρισα κιόλας, αγαπητέ μου Άντρέ! Η κρίσι πέρασε... Μου ήταν άσκητη μια νύχτα στο ξενοδοχείο. Πάει, ξεχάσα για πάντα αυτόν τον έφιαλη!... Και τώρα γυρίζω στο σπίτι μου... Θέλησα λοιπόν να σε ειδοποιήσω... Φαντάζομαι ότι δεν είπες ακόμη τίποτε της Έθελίνας... Ασφαλώς δεν θά της μιλήσες για την άληθινή αίτια της φυγής μου... Όσο το συλλογίζομαι, έτρεμα από τον φόβο μου... Το Βερονάλ...

— Όχι, Φίλιπ, μη φοβάσαι, δεν πήρε Βερονάλ! του έλεπε ο Άντρέ Λαβίλ. Μά τώρα που ξαναγυρίζεις εσύ, φεύγει έκείνη! Ή θά πάρη διαζύγιο!...

Ο Φίλιπ Βαραίν κατάλαβε πως είχε κάνει μια μεγάλη γκάφα. Και τώρα την πλήρωνε ακριβά!... ΦΡ. ΜΠΟΥΤΕ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Η ΣΥΜΒΑΣΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Καλημέρα μέρα, Σολομών !
— Βρέ, καλώς τόν Μωϋσή !
— "Επιασες, θλέπω, πόστα.
— Ναί, δόξα νάχη ό Σαθώθ ! "Εστρωσε ή δουλειά μου.
Βγάζω τό ψωμάκι μου και κάτι μου μένει, νά θάνω και στην πάντα.

Και έδειξε την παράγκα του, μιά παλιοπαράγκα ξύλινη, γεμάτη ψάρια, άσημένια, μεγάλα και μικρά, χρυσίζοντα, άργυροβολούντα, υποροδίνια, με κυανές ραβδώσεις, πολύχρωμα, με ιριδισμούς ώραιους, όλος της θαλάσσης ό ποικίλος θησαυρός, σαυρίδια, γόπες, πέγκες, γοφάρια, ταμπούρες, μπαμπούνια, λιθρίνια και κολιούς, με τις ώραιες τους αναλαμπές και τις... άκριβες τιμές, σαν νά ήτανε πραγματικό άσχημι !

— Και σὺ πὼς πᾶς, μωρὲ Μωϋσῆ ;

— Νά, κάνω κι' ἐγὼ ἕνα ἐμπόριο τοῦ ποδαριοῦ και μόλις στέκω στὰ πόδια μου. Δὲν λέω, πᾶω καλούταικα, ἀλλὰ δὲν ἔχω «σιρμαγιὰ» (κεφάλαιο) γιὰ νά στεριώσω τὴ δουλειά μου...

— "Ε, θὰ σοῦ δώσῃ ὁ Γεραμπῆς (ὁ Θεός).

— Και σὲ ποιὸν νά πρωτοδώσῃ ὁ Γεραμπῆς ; Γιά πράγματα τόσο μικρά, ἀνθρωποὶ μοναχὰ, μποροῦνε νά βοηθήσουνε. Νά, ἀν εἶχα καμμιά διακοσαριά δραχμές, νά στηρίξω τὴ δουλειά μου, θὰ ἔβγαζα παράδες με οὐρά !... Αὐτὸ πασχίζω και ἐγὼ. Νά θρῶ αὐτὲς τίς διακόσιες ψωροδραχμές.

— Πολὺ ωραία ἰδέα !

— Θὰ μοῦ ἔκανες τὴ χάρι, νά μοῦ τίς δάνειζες ;

— "Ο Σολομὼν σήκωσε τοὺς ὤμους του, κατέβασε λιγάκι τὸ κεφάλι του, ἔκαμεν ἕναν στενωγρίας μορφασμὸ, και εἶπε, σαν νά λυπώτανε πολὺ :

— Καλέ μου Μωϋσῆ, δὲν μπορεῖς νά φανταστῇς πόσο λυποῦμαι, γιὰτὶ δὲν μπορῶ νά σὲ εὐχαριστήσω. Δὲν σοῦ λέω, πὼς δὲν ἔχω τίς διακόσιες αὐτὲς ψωροδραχμές, γιὰτὶ θὰ ἦταν ψέμα. "Εγὼ και παρα-ἔχω, δόξα νά ἔχῃ ὁ Σαθώθ. "Αλλὰ κάτι ἄλλο μ' ἐμποδίζει.

— "Ο Μωϋσῆς ἔμεινε ἔκπληκτος.

— Τί τάχα νά τὸν ἐμποδίζει νά σώσῃ ἕναν φίλο του, ἕνα ὁμοεθνή του, ἕνα ἀνθρωπο με τὸν ὁποῖο ἔπαιζε ἀπὸ μικρὸ παιδί ; Τί ;...

— Τί σ' ἐμποδίζει, Σολομὼν ; "Ε-μένα δὲν με ξέρεις ; Δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνη σ' ἐ-μέ ;

— "Οχι, δὲν εἶνε αὐτό !

— "Αλλὰ τί εἶνε ; Θὰ καταδεχθῶ ἐγὼ νά φάω ἀπὸ σένα λίγες πολλοδραχμές ;

— Σ' ὀρκίζομαι, δὲν εἶν' αὐτό. "Ο-λην τὴν περιουσία μου ἐγὼ, γιὰ σένα νά τὴ δώσω.

— "Αλλὰ σοῦ εἶπα, ὅπάρχει ἕνα μεγαλύτερο ἐμπόδιο.

— Σάν τί ;

— Νά ! εἶπεν ὁ Σολομὼν και ἔδειξεν ἀνέναντι ἀπὸ τὴν παράγκα του, ὅπου πωλοῦ-ματὰ !... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— "Εσένα θὰ σοῦ δώσῃ ὁ Γεραμπῆς.

— "Οχι, δὲν εἶνε αὐτό !

— "Αλλὰ τί εἶνε ; Θὰ καταδεχθῶ ἐγὼ νά φάω ἀπὸ σένα λίγες πολλοδραχμές ;

— Σ' ὀρκίζομαι, δὲν εἶν' αὐτό. "Ο-λην τὴν περιουσία μου ἐγὼ, γιὰ σένα νά τὴ δώσω.

— "Αλλὰ σοῦ εἶπα, ὅπάρχει ἕνα μεγαλύτερο ἐμπόδιο.

— Σάν τί ;

— Νά ! εἶπεν ὁ Σολομὼν και ἔδειξεν ἀνέναντι ἀπὸ τὴν παράγκα του, ὅπου πωλοῦ-ματὰ !... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

σε ψάρια, ἕνα ψηλὸ, μεγάλο, ἐπιβλητικὸ και καλλυμάρω κτίριο μιάς Τραπεζίης.

— Νά, ἐπανελάθε. Τὸ θέλεις αὐτὸ ἐκεῖ τὸ κτίριο ; Τὸ θέλω.

— Ξέρεις τί εἶνε ;

— "Η Τράπεζα !

— Μπράβο, φίλε μου, ἡ Τράπεζα. Ξέρεις λοιπόν, πὼς ἔχω υπογράψει μιά σύμβασι μὲ τὴν Τράπεζα, ἐσὺ ;

— Δυστυχῶς !

— Σάν τί σύμβασι, μποροῦσε νά κάμῃ μιά Τράπεζα μ' ἐ σένα ;

— Νά ἔχουμε κάμει σύμβασι και ἔχουμε λάθει ἀμοιβαίως ὑποχρεώσεις : "Εγὼ νά μὴ δώσω χρήματα, και αὐτὴ νά... μὴν πουλάῃ ψάρια !

Κάποια ἄλλη φορὰ ὁ Σολομὼν πήγαινε μετὰ Μωϋσῆ ἀπὸ τὴν μιά πόλι στην ἄλλη.

Στὸν δρόμο, καθὼς πήγαιναν και τὰ λήματα και ψυλοκουθεντιάσανε, θρέθηκαν ἄξαφνα ἀπὸ κρυ σ' ἕνα καρτέρι ληστῶν.

Οἱ δυὸ "Εβραῖοι εἶδαν τοὺς ληστὰς ἀπὸ μακριά, εἶδαν πὼς δὲν μποροῦσαν νά ξεφύγουν, κατὰλαβαν πὼς εἶνε χαμένοι και πῆγε ἡ ψυχὴ τῶν στην Καπερναούμ.

— Δυστυχία μας ! Σολομὼν, χαθήκαμε !

— Χαθήκαμε, Μωϋσῆ !

— Τρέμουν τὰ γόνατά μου !...

— Κόπηκε ἡ ἀνάσα μου !...

— Τί λὲς νά μᾶς κάνουν ;

— Ξέρω κι' ἐγὼ ;

— Θὰ μᾶς σκοτώσουν ;

— Δὲν τὸ πιστεύω. Τὸ πολὺ... πολὺ...

— "Ο Σολομὼν σταμάτησε ἄξαφνα νά μιλάει και ποια φαεινὴ ἰδέα τοῦ κατέβει.

Γύρισε γιὰ μιά στιγμὴ και κύτταξε πρὸς τοὺς ληστὰς. "Εκείνοι ροβολοῦσαν ἀπὸ τὴν πλαγιά τῶν ἀντι- τους.

— Μωϋσῆ ! μουρμούρισε ἄξαφνα ὁ Σολομὼν.

— Τί εἶνε, Σολομὼν ;

— Σοῦ χρωστάω πέντε χιλιάδες δραχμές, δὲν εἶν' ἐπὶ ;

— Ναί, Σολομὼν.

— "Ο Σολομὼν, πρὶν προφτάσουν νά πλησιάσουν οἱ λησ- ἀπλωσε στην τσέπη του, ἔβγαλε πέντε-ἕξι χιλιάδικα και κρατοῦσε μαζί του και τᾶδωσε γρήγορα-γρήγορα τὸν Μωϋσῆ.

— Πάρ' τα. Δὲν σοῦ χρωστάω πειὰ τίποτα ἐωφλήσαμε.

— "Οτὰν οἱ ληστὰὶ τοὺς μᾶδῃσαν και τοὺς δυὸ, ὁ Μωϋσῆς κατάλαβε τὴν πονηρία τοῦ συντρόφου του. Γύρισε λοιπόν και τοῦ εἶπε με παράπονο :

— Μοῦ τὴν ἔφερες, σύντροφε.

— "Ο Σολομὼν διαμαρτυρήθηκε.

— "Οχι, ὀχι... Σὲ ἐξώφλησα. "Εγὼ εἰμαι τίμιος ἀνθρωπος. Μὲ ὁ χρωστάς μάλιστα και χιλίες δραχμές.

— Μὰ μοῦ τὰ πήρα ὅλα οἱ ληστὰί.

— Κ' ὕστερα ; Μὴν εἶσαι τζαναμπέτης, Μωϋσῆ. Νά φέρνῃσαι τίμια ὅπως σοῦ φέρθηκα κι' ἐγὼ. Τίμια... τίμια πράγ-ματὰ !...

— "Ο Σολομὼν σήκωσε τοὺς ὤμους του, ὅπου πωλοῦ-ματὰ !... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Θὰ μοῦ ἔκανες τὴ χάρι, νά μοῦ τίς δάνειζες ;

— "Εσένα θὰ σοῦ δώσῃ ὁ Γεραμπῆς.

— "Ο Σολομὼν σήκωσε τοὺς ὤμους του, ὅπου πωλοῦ-ματὰ !... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΚΡΑΙΜΟΝ

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΡΟΖΑ!

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου.)

"Εκείνη τὴν ἡμέρα ὅμως, ἡ Εἰρήνη ἀξίωσε ἀπ' τὸ σύζυγό της νά πάῃ ἔξω μαζί με τοὺς ἄλλους. "Επρόκειτο, πράγματι, γιὰ κάτι πολὺ σοβαρὸ.

"Ο Νοὲλ Φλαμαρὲν εἶχε πῆ τὸ προηγουμένο ῥαβδύ : — Θέλω ἡ κορδέλλες ποὺ θὰ στολίσουν *τὸ λατρευτό μου ἔγγραφο νά ἔχουν ἀκριβῶς τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν τῆς Λιλιῆς μου.

Λοιπόν, μόνον ὁ σύζυγός της ποὺ τὴ λάτρευε θὰ μπορούσε νά θρῇ τὴν ἀκριβῆ ἀπόχρωσι τῶν ματιῶν της. Καί, καθὼς ἡ Εἰρήνη θρῆκε τὴν ἰδέα πρωτότυπη, ὁ "Αρμάνδος ἔφυγε μαζί με τὸν Νοὲλ και τὴ Ρόζα.

Εἶχαν διατάσει λίγο νά τὴν ἀφήσουν μόνη. Μὰ ἦταν τόσο καλὰ ἐγκατεστημένη στὸ χειμερινὸ κῆπο, ἔπλεκε με τόσο κέφι ἕνα σκουφάκι μωροῦ μεγάλο σαν ἕνα τριαντάφυλλο ἀνοιχτό, ὥστε ἔφυγαν ἡσυχοί.

"Επειτα, δὲν θ' ἀργοῦσαν πολὺ. Θὰ πήγαιναν μόνον ὡς τὴν πλατεία τῆς Μαντελέν.

— Σὲ μὰ ὥρα θὰ γυρίσωμε, εἶπε ἡ Ρόζα φιλώντας τὴν Εἰρήνη. Μὴν πλῆξεις, πολὺ, ἀγαπημένη μου...

— Θάχω τὸ γυῖό μου και δὲν ὑπάρχει τέτοιος κίνδυνος...

Και ἔδειξε τὸ μικρὸ Ζάν, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε στὴ σέρρα ὁ-λόγυρά της.

Τὸ δυστυχισμένο παιδάκι εἶχε μεγαλώσει αἰσθητὰ. "Η-ταν ὀραῖο, ἔξυπνο και ἀγαθὸ. Τὰ καταλάβαινε ὅλα και λάτρευε τὴν Εἰρήνη τὴν ὁποία ἀποκαλοῦσε πάντοτε μαμά.

"Εκείνη τὴν ἡμέρα, ἡ χαρὰ του ἦταν ἀπέραντη. Εἶχε μείνει μόνος μαζί με τὴ μικρὴ του μαμὰ τὴν πολυαγαπημένη. Κανένας δὲν θὰ τοῦ τὴν ἔπαιρνε, κανένας δὲν θὰ τὴν ἀπαχολοῦσε ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν!

Γι' αὐτὰ, θὰ ἔπρεπε νά δῇ κανεὶς πὼς τῆς ἔδειχνε τὴ χαρὰ του και τί ὑπέροχες ἀνθοδέσμες ποὺ τῆς ἔφτιαχνε. Εἶνε ἀλήθεια πὼς κατέστρεφε λίγο τὰ σπάνια ἀνθὰ εἰς τὰ ὁποῖα ἔφταναν τὰ χερὰκια του, μὰ ἡ Εἰρήνη ἦταν ἐ-πεικὴς και δὲν τὸν ἐμάλλωνε ποτέ.

"Εξ ἄλλου τὸ φτωχὸ παιδάκι ἦταν φρόνιμο, σαν νά καταλάβαινε πόσο μπερδεμένη ἦταν ἡ θέσι του μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Δὲν ἔκανε θόρυβο, δὲν ἔκλαιγε ποτέ και, ὅταν τοῦ χαμογελοῦσαν λίγο, τὰ χρυσὰ του μάτια ἔλαμπαν με μιά χαρὰ ἀπερίγραπτη, ἐνῶ συγχρόνως ἕνα κρυσταλλίνο γέλιο, δυνατό και γλυκὸ, ἔφευγε ἀπὸ τὰ τριανταφυλλέ-νια χελεῖ του.

Τὸν τελευταῖον καιρὸ, ἡ Ρόζα τὸ κύτταζε πρὸ συχνὰ και με μιά τρυφερότητα ποὺ τὸ παιδί τὴν καταλάβαινε πολὺ καλὰ. "Ετσι δὲν τὴν φοβῶταν πειὰ κι' ἔμπαινε θαρρετὰ στὸ δωμάτιο ποὺ θρῖσκταν ἐκείνη.

"Οταν μάλιστα περνοῦσε κοντὰ στὴ Ρόζα και τὴ σκόνταψε χωρὶς νά θέλῃ, ἡ νέα γυναῖκα γινόταν χλωμὴ σαν πεθαμένη και μιά ἀλλόκοτη συγκίνησι φούσκωνε τὸ στή-θος της.

"Η Εἰρήνη χαμογελοῦσε τότε γλυκὰ κι' ἔλεγε στὸν "Αρ-μάνδο :

— Θὰ τὸ ἀγαπήσῃ... Παλεύει ἀκόμα, μὰ ἡ προσποιητὴ ἀδιαφορία της δὲν θὰ θαστήσῃ πολὺ, τὸ θέλω καλὰ.

"Ο Ζάν λοιπόν ἔφτιαχνε ἀνθοδέσμες, ἔτρεχε ἀνάλαφρος σαν πεταλοῦδα, ἔβγαζε μικρὲς κραυγὲς χαρὰς και κάθε

τόσο πήγαινε και χαίδευε τὸ Λαμπρὺ, ὁ ὁποῖος κοιμῶταν πλάι στὴν πολυθρόνα τῆς Εἰρήνης.

Τὸ πελώριο ζῶο μισάνοιγε τότε τὸ ἕνα μάτι, σκουπίζε τὸ ἔδαφος με τὴ μακρυὰ οὐρά του, κουνοῦσε λίγο τὸ αὐτί ποὺ ὁ μπεμπῆς τοῦ τραβοῦσε πολὺ δυνατὰ και, ἔσπλωνον-τας πάλι στὰ τετωμένα πόδια του, ξανακοιμῶταν τὸν ὕ-πνο τοῦ δικαίου.

"Εκείνη τὴ στιγμὴ, ὁ μικρὸς Ζάν κατάρθωσε νά κόψῃ ἕνα μεγάλο κόκκινο λουλοῦδι, ποὺ ἀπὸ ὥρα τὸ ἐπωφθαλ-μιοῦσε.

— Νά, μαμά, εἶπε ἀφήνοντάς το στὰ χόνατα τῆς Εἰρή-νης. Εἶναι γιὰ τὴν Κυρία.

Κυρία ἀποκαλοῦσε τὴ Ρόζα.

"Η νέα γυναῖκα τὸν γέμιζε φιλήματα.

— Ναί, θησαυρέ μου, τοῦ εἶπε, γιὰ τὴν Κυρία! Μὰ θὰ τῆς τὸ δώσης μόνος σου ὅταν θὰ γυρίσῃ και θὰ τὴ φωνά-ξης, ὅπως με φωνάζεις κι' ἐμένας, δηλαδὴ μαμά, κατὰ-λαδὲς ;

Τὰ μάτια τοῦ μικροῦ ἔλαμπαν.

— Ναί, μαμά, εἶπε. "Η Κυρία εἶναι κι' αὐτὴ μαμά.

Μερικὰ δάκρυα φάνηκαν στὰ μάτια τῆς Εἰρήνης.

— Θὰ τῆς πῆς ἔτσι : «Μαμά, ὁ μικρὸς Ζάν σ' ἀγαπάει πολὺ!» "Ελα μικρούλη μου ξαναπές το μαζί μου.

— Μαμά, ὁ μικρὸς Ζάν σ' ἀγαπάει πολὺ.

— "Ωραία! "Ωραία! Εἶπε ἡ Εἰρήνη γεμάτη τρυφερό-τητα.

"Εκείνη τὴ στιγμὴ, ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος ἀκούστηκε πρὸς ἀπ' τοὺς θάμνους, πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας.

"Η νέα γυναῖκα νόμισε πὼς ἦσαν ὁ πατέρας της, ὁ σύ-ζυγός της και ἡ Ρόζα ποὺ ἔβγαζαν.

— Νά τὴν! φώναξε στὸ μικρὸ Ζάν. Πήγαινε γρήγορα, και μὴν ξεχνᾶς...

"Ο μικρὸς Ζάν ἄρχισε νά τρέχῃ με τὰ λουλοῦδι του πρὸς χέρι.

Μὰ ἄξαφνα ἡ Εἰρήνη ἀκούσε πνιγμένες κραυγὲς.

— Μαμά! Μαμά! φώναξε ὁ μικρὸς Ζάν, δολοφονώντας.

"Η Εἰρήνη πετάχθηκε τρομαγμένη ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της.

Μὰ δὲν πρόφτασε ὅτε νά φωνάξῃ γιὰ νά ζητήσῃ βοή-θεια...

Εἶδε τὸν "Αντουάν πρὸς χλωμό, πρὸς ἀποκροστικό, πρὸς φριχτὸ ἀπὸ ποτὲ νά τρέχῃ πρὸς τὴν πόρτα τῆς σέρρας, κρατώντας τὸ μικρὸ Ζάν στὴν ἀγκυλιά του.

Μιά σκέψις γρήγορη σαν ἀστράπη τὴν ἔκανε νά μαντέ-ψῃ ὅτι ὁ "Αντουάν ὁ ὁποῖος ἀγνοοῦσε πὼς, εἶχε μάθει ὅτι ἦταν μόνη, εἶχε πάει γιὰ νά κλέψῃ τὸ παιδί.

"Ωρμησε πρὸς αὐτόν γιὰ νά τοῦ τὸ ξαναπάρῃ, μὰ, ὅ-ταν καθὼς ἦταν λόγῳ τῆς ἐγκληματικῆς της, δὲν εἶχε οὔτε τὴ δύναμι, οὔτε τὴν εὐκαιρία ποὺ τῆς χρειαζόταν γιὰ νά παλαίψῃ μαζί του.

— Κύριε, φώναξε φράζοντάς του τὸ πέρασμα, ἀφήστε αὐτὸ τὸ παιδί!... "Αλλοιῶς θὰ ζητήσω βοήθεια και θὰ σὰς παραδώσω στὴν ἀστυνομία, ἀποκαλύπτοντας ὅλα τὰ ἐγκλήματά σας!...

"Ο "Αντουάν γύρισε πρὸς κι' ἔβγαλε πελιδνὸς.

— "Ενα μαχαίρι ἔλαμπε μέσα στὰ χέρια του.

— Πίσω! φώναξε. "Αφήσε με νά περάσω, γιὰτὶ δὲ σκό-τασα!

"Η Εἰρήνη δὲν ἤξερε τί θὰ πῇ φόβος.

"Ωρμησε πρὸς τὸ μικρὸ Ζάν, ὁ ὁποῖος ἄπλωνε πρὸς αὐ-

την τὰ χεράκια του.

— Λαμπρύ! φώναξε συγχρόνως με την καθαρή φωνή της, Λαμπρύ!...

Ο Άντουαν είχε ύψώσει το μαχαίρι του και το κατέβασε για να το καταφέρει στο στήθος της νέας γυναικας, όταν ξαφνικά τρεις φριχτές κραυγές αντήχησαν. Η δύο πρώτες άγριες, στυγνές και δυνατές συγχρόνως θγαλμένες από την Ειρήνη και το Φλαμαρέν... Η άλλη σθυσμένη, παραπονετική, σπαραχτική.

Κάτι φριχτό είχε συμβεί. Το ξυπνο ζώο είχε τρέξει ακούγοντας την πρόσκληση της κυρίας του και τη στιγμή που ο Άντουαν θα χτυπούσε την Ειρήνη, ο Λαμπρύ χύθηκε απάνω στο λαιμό του άθλιου. Έτσι η όρμη του σκύλου έκανε το μαχαίρι να λοξοδρομήσει και το χτύπημα το προσωρισμένο για την κόρη του Νοέλ, άνοιξε το κεφάλι του δυστυχισμένου μικρού Ζαν.

Ωστόσο, μια κραυγή απάντησε στο στεναγμό του μπεμπέ και την ίδια στιγμή που ο φτωχούλης Ζαν, καταματωμένος, γλιστρούσε απ' τα χέρια του δολοφόνου του, η Ρόζα άνοιξε μέσα στη σέρρα σαν λείκινα που μυρίζεται κίνδυνο στη φωλιά της.

Με μια γρήγορη ματιά, άντελήφη τη σκηνή και, με μια κραυγή που έβγαίνει απ' τα θάθη των σπλάγχων της, άληθυη κραυγή μητέρας αυτή τη φορά, ούρλιαξε ξετρελαμένη:

— Ω! Το παιδί μου!... Το παιδί μου!... Νοέλ, σκότωσε το παιδί μου.

Επ'ηρε από κάτω το μικρό φτωχό πληγωμένο και το ξάπλωσε στα γόνατά της.

Θά έλεγε κανείς, θλέποντας το πώς ήταν κிடόλας νεκρό με το κατ'αυτοκότο πρόσωπό του στο οποίο τὰ μακρυνά κλειστά του βλέφαρα χάραζαν μια γραμμή μαύρη.

Αφθονά δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλα της Ρόζας.

— Ζάν! Ζάν μου! Έλεγε και ξανάλεγε... "Ω! Θεέ μου!... Φτωχέ μν κρέ μου άγγελε!..."

Ο Άρμάνδος κ' η Ειρήνη, γονατιστοί και οι δυο μπροστά της, έξέταζαν την πληγή του μικρού και προσπαθούσαν να την περιποιηθούν, περιμένοντας την άφιξη του γιατρού.

Ήταν φριχτή τη θεά και, παρ' όλη τη λίγη πείρα τους, οι δυο νέοι δεν δυσκολεύτηκαν να καταλάβουν πώς ήταν θανάσιμη. Πράγματι, μια πλατειά πληγή με χείλη ακανόνιστα που έχασκαν, άνοιγε το μέτωπο προς το δεξιό κρόταφο. Είχε μέτρος πενήντα πέντε χιλιοστομέτρων περίπου κι' άφηνε να τρέχει μια λεπτή πηγή αίματος που κυλούσε άργα στα πελιδνά μάγουλα του μικρού φτωχού.

— Η αιμορραγία είναι έσωτερική, είπε ο Άρμάνδος. Θά πεθάνει...

Η Ρόζα τον άκουσε και η καρδιά της σφίχτηκε νοιώθοντας έναν πόνο άκατανίκητο, έναν πόνο βαθύ, παράδοξο, όμοιο με κανέναν άλλο...

Σ' αυτή την υπερτάτη ώρα, η μητρότης άναγκάστηκε τα δικαιώματά της, και τὰ σπλάγχνα της σκίρτησαν πραγματικά.

— Παιδί μου! Παιδί μου! επαναλάμβανε σαν τρελλή, Λατρευτό μου παιδί που δεν σ' αγαπούσα άρκετά. Φτωχέ μου θησαυρέ!... "Ω! Θεέ μου, λυπήσου με!..."

Αυθόρμητα, ζύγωσε στο έτοιμοθάνατο παιδάκι τὰ χείλη της και τὸ γέμισε φιλήματα φλογερά, θερμά, γεμάτα πάθος.

Κάτω απ' αυτό το χείμαρρο των γλυκών μητρικών χαδιών, ο δυστυχισμένος μικρούλης άνοιξε τὰ μάτια του τὰ χρυσά.

Αναγνώρισε τη Ρόζα κι' άμέσως θυμήθηκε τὸ μάθημα της Ειρήνης:

— Μαμά, ο μικρός Ζαν σ' αγαπάει πολύ... τραύισε, "Ένα θήξιμο ξερό έκοψε την μικρούλα κρυσταλλίνα φωνή του κ' η γραμμή του αίματος έπαψε να κυλάει."

— Η Ρόζα τον άγκάλιασε ακόμα πιο δυνατά: — Ζάν! Ζάν μου!... φώναξε δολολύοντας, Παιδί μου!

— Ω! μείνε! Μείνε! Θά σ' αγαπήσω τόσο!...

Ο μπεμπές της χαμογέλασε γλυκά.

— Η κυρία είναι ή... μαμά! ψιθύρισε.

Ένας μικρός στεναγμός πέρασε ανάμεσα απ' τα μικρά λευκά δόντια του, μα τὸ άραιο χαμόγελο της εύθυμης που τὰ φιλήματα της Ρόζας είχαν κάνει ν' άνθισαν στα χείλη του δεν έσβυσε...

Τὸ δυστυχισμένο παιδάκι είχε πεθάνει... Μά θάλεγε κανείς ότι με τὸ χαμόγελο εκείνο περ' απ' τον τάφο, εύχρηστούσε ακόμα τη μητέρα του για τὰ πρώτα και τελευταία φιλήματα κάτω απ' τὰ όποια η ψυχή του είχε πετάξει...

Στο μεταξύ, μια φριχτή σκηνή διαδραματιζόταν στη γωνία της σέρρας, όπου ο άρρωστωμένος σκύλος είχε μπει παλεύοντας εναντίον του Άντουαν Φλαμαρέν.

Ο τελευταίος, πελιδνός από τρόμο, δειλός, μπροστά του πραγματικό κίνδυνο που τον άπειλούσε, εύχρηστούσε με τὰ μαχαίρι του τὰ πτερνάρια του Λαμπρύ.

Τὸ ξυπνο ζώο, όμως, έκανε κατάλαβε γρήγορα ότι ποὺ προερχόντουσαν τὰ χτυπήματα αυτά, κι' έμέσως άρχισε να δεικνύει τὸ μπράτσο και τὸν καρπό του άδύνη ως δτου τὸ φονικό μαχαίρι έπεσε απ' τὰ καταματωμένα χέρια του.

Ο Λαμπρύ άνιωθε τότε στα πόδια του πόδια, με τὰ πτερνάρια του δόντια στο έδαφος, προσώπου του θάλασσας, άφρίζοντας, γαυγίζοντας, με τὰ μάτια φλογερά και τρεκινά, ζητώντας ν' άρπάξει τὸν έχθρό του απ' τὸ λαιμό.

Τὸ κάκου, ο Λαμπρύ, άφού θεάσθηκε πὺς η Ειρήνη έπεσε πὺς η Ειρήνη έπεσε πὺς η Ειρήνη έπεσε...

Ζερβαί, άφού θεάσθηκε πὺς η Ειρήνη έπεσε πὺς η Ειρήνη έπεσε πὺς η Ειρήνη έπεσε...

σώα και ύγιης προσπάθησε ν' άπαλλάξει τὸν ανθρωπο από τὸ σκύλο.

Ήταν πράγματι αδύνατο...

Τὸ κάκου, ο Άντουαν, τρελλός από τρόμο, ούρλιαξε: — "Έλεος, Νοέλ!... Στ' όνομα της κόρης σου έλεος!..."

Τὸ κάκου προσπαθούσε νά ένωσει τις δυνάμεις του με τὸ σωτήρος του. Έπρεπε νά σκοτώσουν τὸ Λαμπρύ νά τὸν άποσπάσουν απ' τη λεία του.

— "Ολ' η δύναμις του Λεόν Ζερβαί στάθηκε άνικητη στα στη νευρική όρμη του σκύλου. Ο Λαμπρύ δεν άντιστά τις τρομερές του μασέλες και δεν παρατούσε τὸν Άντουαν παρά νά μια στιγμή μόνο, για νά τὸν ξαναπατήσει από άλλο, ζυγώνοντας έτσι σιγά-σιγά στὸν τράχηλό του.

Τέλος, σὲ μια στιγμή που ο άθλιος γύρισε τὸ κεφάλι του για νά ίκετεύσει τὸν Λεόν Ζερβαί, ο Λαμπρύ έπαιξε με της κινήσεώς του και, με μια ίλιγγιώδη ταχύτητα, χωσε τὰ μακρυνά δόντια του στὸν τράχηλό του.

Θάλεγε κανείς ότι αυτή την ώρα, ο πιστός σκύλος εύθυνος ξαναθυμῶταν ὅλο τὸ παλαιό του μίσος εναντίον τὸυ άθλιου και έκδικητής άδυσώπητος, τὸν τιμωρούσε μόνος του για τὴν δολοφονία της Ιωάννας και τὸ θάνατο του Μισέλ, πράγματα που αὐτὸς δεν τὸυ τὰ είχε χωρήσει...

Η δραματική σκηνή τελείωνε πειά. (Ακολουθεί)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

ΤΟΥ JEAN RAMEAU

Λ ΟΙΠΟΝ, είνε φθίσις, γιατρέ μου;...

— Δεν μπορώ νά σάς τὸ κρύψω πειά, κύριε πλοίαρχε...

— Καί θά πεθάνη ;

— Σέ δεκαπέντε, τὸ πολὺ σέ εἴκοσι μέρες.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπόφασί σας, γιατρέ μου ;

— "Οχι, ἡ δική μου, μα ἡ ἀπόφασι της Μοίρας.

Η κόρη για τὴν ὁποία μιλοῦσαν, λεγότανε Ρόζα και ἦτανε μιὰ κοπέλλα πολὺ νέα και λεπτοκαμωμένη. Ἐθιχε μ' ἑνα' ξερό θῆλα, ἀπὸ καιρὸ και πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες εἶχε παντρευτῆ με τὸν Ζωρζ ντε Μογκλέρ, τὸν ἀνθρωπο πὺ λάρτευε.

Η παραπάνω συνομιλία γινότανε στὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ μεγάρου, ὅπου μαζί με τὴν κόρη του και τὸν γαμπρὸ του κατοικοῦσαν οἱ πατέρας της ἀρρωστη, ἑνας γέρο-πλοίαρχος, ἀπόμαχος πειά ἀπὸ τὴ δουλειά του, σωστός θαλασσόλυκος, ποῦχε φάει τὴ θάλασσα με τὸ κουτάλι !...

Ο πλοίαρχος, μόλις ἔφυγεν ὁ γιατρός, προχώρησε πρὸς τὸ δωμάτιο της κόρης του κι' ἔσπρωξε τὴν πόρτα. Μά μόλις τὴν άνοιξε, ἔγινε ξαφνικά κάτωχρος κι' ἔμεινε σάν ἀποστολόμενος.

Πίσω απ' αὐτὴν τὴν πόρτα στεκόταν ἡ κόρη του, κρυφακούοντας.

Ο πατέρας κ' ἡ κόρη κυττάχτηκαν με άγωνία μερικά δευτερόλεπτα, χωρίς νά προφέρῃ κανένας τους οὔτε λέξι.

Ύστερα ἡ Ρόζα, πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά τοῦ πατέρα της, τοῦ εἶπε με φωνὴ θραχὴ και ξεψυχισμένη:

— Γ' άκουσα ὅλα, παπάκη μου.

Κι' ἑνας λυγμός ἀνατάραξε τὸ λεπτοκαμωμένο κορμί της.

Ο γέρο-θαλασσόλυκος, παρ' ὅλην τὴν φυσικὴ του ψυχραιμία, δεν σκέφτηκε καν νά κρύψῃ τὴν πικρὴ ἀλήθεια.

— "Ε, λοιπόν, ὅχι ! Δεν πρέπει νά κλαῖς, πρόσθεσε ἐκείνη, ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμές, θλέποντας τὸν πατέρα της ποὺ προσπαθοῦσε με κόπο νά συγκρατήσῃ τοὺς λυγμούς του. Δεν πρέπει νά κλαῖς. Για δέξ ! Ἐγὼ δεν παραπονοῦμαι καθόλου.

Κάθισε στὸ κοεθῶτά της, κοντὰ στὸ τζάκι, κι' άρχισε νά μιλά, με γλυκεία κι' ἀπαλὴ φωνή, ἐνῶ τὰ λεπτοκαμωμένα κι' ἐπιδέξια χέρια της, ἀντιγράφανε ἀπὸ μιὰ παλαιά φωτογραφία τὴν εἰκόνα τοῦ λατρεμένου της άντρα, ὅταν ἦτανε παιδί.

— Μάλιστα, συνέχισε ἀτάραχη, τὸ ὑποπεύομαι πολὺ. Αὐτὸ ἦταν. "Εχω διαβάσει διάφορα πράγματα για τὴ φθίσι κι' ἀπὸ τότε άρχισα νά τὸ ὑποπεύομαι. "Αχ ! Ποσο σκληρὸ εἶνε στὴν ἀρχή ! Συνηθίσει ὅμως κανείς... Κι' ὕστερα δεν μπορεῖ κανεὶς νά κλαίῃ πάντα... Καὶ παρ' ὅλ' αὐτά, ἔλπιζι. "Αλλως τε ὁ θάνατος δεν με τρομάζει καθόλου... "Οχι, σέ θεσπώνω. Ὑπῆρξα πολὺ εὐτυχισμένη... Σάπασε για μιὰ στιγμὴ κ' ὕστερα ἀπὸ λίγο με φωνὴ ἀλλαγμένη, πρόσθεσε:

— Νομίζεις πὺς τὸ ὑποφιάζεται ὁ άντρας μου ; Πές μου "Αχ ! Δεν πρέπει, με κανέναν λόγο, νά τὸ μάθῃ. Θά καταλυθῇ... Μ' αγαπά τόσο πολὺ !... "Αχ ! ναί, εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη... Μ' αγαπά, μ' αγαπά... Σήμερα θά γυρίσῃ ἀπὸ τὸ κυνηγι. Διάταξε νάχοῦνε ἀνάψει τὴ θερμάστρα, για νά στεγνώσῃ καλά, ἀν ἔρῃ θρεγμένος.

Ύστερα, με φωνὴ ζωηρότερη, πρόσθεσε:

— "Αχ ! ναί, εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη. "Αν ὁ άντρας μου ἦτανε ὅπως και τόσοι ἄλλοι άντρες ;... "Αν μοῦ άφηνε πικρές ἀνιμνήσεις ; "Αχ ! ναί, τότε θά ἦτανε λυπηρὸ, πολὺ λυπηρὸ νά πεθάνω ! "Ω ! Θά ἦτανε τρομερό ! Μά νά πεθάνῃ κανένας, ὅπως πεθαίνω ἐγὼ, αὐτὸ δεν εἶνε τίποτε.

Και ἔσπώντας σέ γέλια, άρχισε νά παρηγορῇ τὸν ἀ-

πελτισμένο πατέρα της.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἑνας δυνατὸς χτύπος τοῦ κουδουνιοῦ της ἐξώπορτας, τοὺς ἔκανε και τοὺς δυὸ ν' ἀναπηδήσουν ἀπὸ τὴν θέσι τους.

Ο πλοίαρχος σηκώθηκε και κύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Μά μόλις ἔρριξε μιὰ ματιά στὴν ἐξώπορτα, ἀντινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω τρομαγμένος.

— Ποιὸς εἶνε, παπάκη ; τὸν ρώτησεν ἡ κόρη του ἀνίσυχη.

Δέν της ἀποκρίθηκε τίποτα, μά ἔμεινε για λίγο διάστημα σάν ἀπολιθωμένος.

Ύστερα, κλείνοντας ἀπότομα τὰ παραθυρόφυλλα, θγῆκεν ἀπὸ τὸ δωμάτιο, κλειδώνοντας τὴν πόρτα.

Ἐδίωξε τὸν ὑπρέτῃ ποὺ ἔτρεχε ν' άνοιξῇ και κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες, για ν' άνοιξῇ μοναχὸς του τὴν ἐξώπορτα.

Τὸ κουδοῦνι τὸ εἶχε χτυπήσει ὁ ἀνακριτής. Καὶ ὁ πλοίαρχος, άνοιγόντας τὴν ἐξώπορτα, εἶδε νά κατεβαίνει ἀπὸ μιὰν ἀμαξα ὁ γαμπρὸς του, ἀνάμεσα σέ δυὸ χωροφύλακες !

— Κύριε, τοῦ εἶπε ξερά ὁ ἀνακριτής, σὰς ζητοῦμε συγγνώμη γιατὶ σὰς ἀνησυχούμε, μά μάς ἐπιβάλλεται νά κάμουμε τὸ σκληρὸ καθήκον μας. Τὴν περασμένη νύχτα, ὁ γαμπρός σας σκότωσε ἑναν ἀνθρωπο, ποὺ τὸν θοῆκε στὸ σπίτι της φίλης του. Τὸν πιάσαμε κι' ἔρχόμαστε νά κάμουμε ἀνακρίσεις και ν' άπευθύνουμε μερικὲς ἐρωτήσεις στὴν κυρία κόρη σας, ποὺ θά μπορέσῃ ἐξάπαντος νά διαφωτίσῃ τὴν δικαιοσύνη για μερικά σπουδαία ὅματα σημεῖα.

Ο πλοίαρχος άκουγεν ἀναστατωμένος.

— Ὄστε τὴν άπατοῦσε, λοιπόν, ὁ ἄθλιος ! πρόσθεσε χαμηλόφωνα.

Καὶ θλέποντας πὺς ὁ ἀνακριτής και οἱ χωροφύλακες ἐτοιμαζόντουσαν νά μποῦνε μέσα στὸ σπίτι, πρόσθεσε:

— "Ω ! "Οχι σήμερα, κύριοι ! Πρὸς Θεοῦ ! "Οχι σήμερα, σὰς παρακαλῶ ! Δεν θέλω νά τὸ μάθῃ...

— Αὐποῦμαστε, παραπολὺ, κύριε πλοίαρχε, μά εἴμαστε ἀναγκασμένοι...

Καὶ ὁ ἀνακριτής, μὴ δίνοντας προσοχὴ στὲς παρακλήσεις τοῦ πέρασε τὸ κατώφλι. Μά ὁ γέρο-θαλασσόλυκος, ξαναβρίσκοντας τὴν παλαιά μνηκὴ του δυναμὶ, ἔσπρωξε τὸν ἀνακριτὴ δυνατά, με τὸ ἑνα του χέρι, ἐνῶ με τὸ ἄλλο κλείδωσε τὴν ἐξώπορτα, στρέφοντας δυὸ φορές τὸ κλειδί στὴν κλειδωνιά. Ὑστερα ανέθηκε τρέχοντας στὸ δωμάτιο της Ρόζας. Μιὰ ἰδέα τρομερὴ γεννήθηκε στὸ μυαλό του, τότε. Πλησίασε και κύτταξε τὴν καταδικασμένη κόρη του ἑνα φοβερό και παράδοξο βλέμμα, καθὼς ἔσφιγγε μέσα στὰ χέρια του τὸ μικρὸ της κεφαλάκι, σάν νά φοβότανε μήπως πετάξῃ και τοῦ φύγῃ.

— Ποιὸς ἦτανε, παπάκη μου ; τὸν ρώτησε ἡ νέα σχεδίζοντας πάντα τὴν εἰκόνα ἐκείνου... τοῦ άπιστοῦ άντρα της !

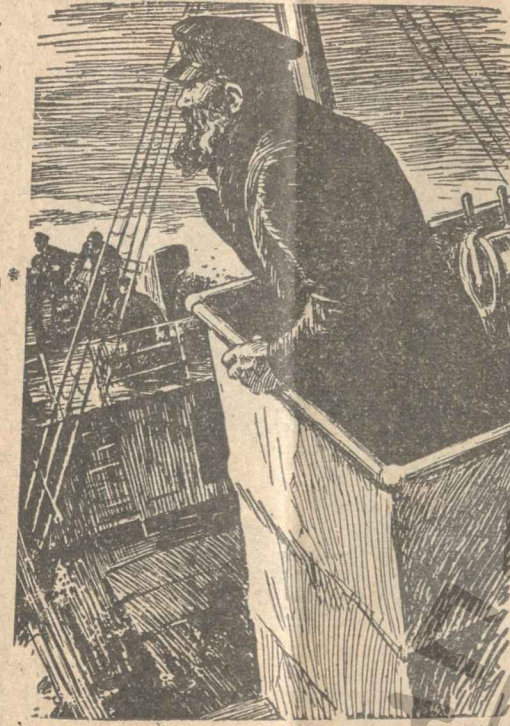
— Ποιὸς ἦτανε ; Δεν μοῦ λές ; ἐπανελάβε.

Ο πατέρας της τὴν πλησίασε πιο πολὺ. Στ' αὐτιά του ἀντηχοῦσαν ακόμα τὰ λόγια της ἀρρωστης κόρης της: "Αχ ! ναί, εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη. Μ' αγαπά. "Αν ὁ άντρας μου ἦτανε ὅπως τόσοι και τόσοι ἄλλοι άντρες...

Μά νά πεθαίνῃ κανεὶς, ὅπως πεθαίνω ἐγὼ...

Ξαφνικά άκουσεν ἑνα μεγάλο θόρυβο απ' ἔξω και μὴν τεφεν άμέσως τί γινόταν. Οἱ χωροφύλακες παραδιάζανε τὴν ἐξώπορτα.

— Δεν θέλεις νά μοῦ πῆς ποιὸς ἦταν ; συνέχισεν ἡ ἀρρωστη, ποὺ δεν εἶχεν άκούσει τίποτα. Κύτταξε τὸ λυνογρά-

Λασσα με το κουτάλι...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΝΑΜΟΝΗ

ΕΡΩ ότι θάρρης, πώς δεν μπορείς ν' άργήσης. "Ω-
ρες τώρα περιμένω.

Σκοτεινιάσε πειά. Δεν άναψα την λάμπα για νά
μην βλέπω νά τρέχει ο μικρός αδιάφορος δείκτης
του ρολογιού που σημαδεύει άδυσώπητα τις στιγμές που
κλέβεις από την εύτυχία μου.

Κάτω ό θόρυβος της πόρτας που άνοίγει με κάνει νά
σκιρτάω, νά ελπίζω, νά χαμογελάω... Τό ίδιο και τά θή-
ματα στην αϋλή, στόν διάδρομο στη σκάλα... Μά όχι, δεν
είσαι εσύ, δεν είσαι εσύ άκόμα...

Ποιός λοιπόν, είπε, ό άναμονή, είσαι μονότο-
νη !... Έσύ ή τόσο πλούσια σ' ελπίδες, σέ άγωνίες, σέ επι-
θυμίες, εσύ που μάς λυώνεις ως την ποθητή στιγμή της ά-
φίξεως !

Πόσο ή άγωνία μου, ή σιωπή μου μου άποδεικνύει πώς
σ' άγαπώ ! Δεν θρίστω όμως αίτίες για νά δικαιολογήσω
την καθυστέρησή σου. Γιατί, επί τέλους, τί κάνεις ; Πού
είσαι ; Κι' αυτές τις ώρες που μου παίρνεις, που, σέ ποιόν
τις δίνεις !

Σκοτεινιάζει όλοένα και πιο πολύ,
Περιμένω χωρίς πίκρα και θία: Τί
θά γίνω άν ένα θράδυ πάσω πειά νά
σέ περιμένω...

Τό σκοτάδι έχει άπλωθι πειά πυ-
κνό. Όλη αϋτή ή νύχτα με τυλίγει,
με πνίγει, και μου φαίνεται πώς ά-
στραπές άγωνίας διασχίζουν πειά την
ώραία μου γαλήνη.

Είνε όχτώ περασμένες ή ώρα και
μου είλες ύποσχεθι πώς θάρρης τό-
σο νωρίς ! Και όμως δεν ήσουν αδιά-
θετος τό πρωί, δεν είλες κανένα πόνο,
είλες κοιμηθι καλά.

Όχι, δεν μπορεί νά είσαι άρρω-
στος... Κι' έπειτα, τί άνόητη που εί-
μαι ! Άν συνέβαινε αϋτό, θά μου
είλες έρθι νωρίς, φέρνοντάς μου τό
φλογισμένο μέτωπό σου και τά ρίγη
σου, και όλα τά θυμωμένα λόγια
που σ' αυτές τις περιπτώσεις σ' άνα-
κουφίζουν λίγο. Θά σ' άκούγα, θά σ'
άκούγα μάλιστα με τρυφερότητα νά
λές: «Νά τί παθαίνει κανείς άμα
τρώη σέ σπία που δεν ξέρουν νά
μαγειρέψουν... Μ' έθλαψε χθές τό γα-
λόπουλο της κ. Ντυνουά...» Ήταν λύσ-
λα στο άλάτι... Άπό δώ και πέρα
πρέπει νά κάνω δίαιτα για νά μην έχω
ιστορίες με τό στομάχι μου !»

"Ω! θά ήθελα νά είσαι εδώ, νά μου
λές, όλες αυτές τις άδικες διαμαρτυ-
ρίες ένός φτωχού ανθρώπου που άγανακτεί ένάντιόν της

φημά μου. Δεν τοϋ μοιάζει ;

Ο γέρο ναυτικός έτριξε τά δόντια του. Παρατήρησε με
άπόγνώσι την κόρη του, σάν νάθελε νά κλείση στο θλέμ-
μα του αϋτό για πάντα τη λατρεμένη μορφή της, και ά-
στραπία, αϋτός που θάδινε δέκα χρόνια της ζωής του,
για νά παρατείνη την ζωή της κόρης του για δέκα δευτε-
ρόλεπτα, άρπαξε τό μεταξωτό πάπλωμα τοϋ κρεβάτιοϋ,
τόρριξε στο άνεστραμμένο κεφάλι της κόρης του και τό πι-
σε άμειλκτα, με δύναμη.

Δεν άργησε πολύ νά γίνη έκείνο που ήθελε.

— Παπά... παπάκι !... άκουσε την άρρωστη νά ψιθυρίζει
εμψυχισμένα.

Συγχρόνως έννοιωσε τό λεπτοκαμωμένο σώμα της Ρό-
ζας νά σπαράξη και νά σωριάζεται τέλος άψυχο κι' άκι-
νητο σά χέρια του.

— Έτσι πεθαίνει, τραύλισε, χωρίς νά μάθης πόσο δυ-
στυχισμένη ήσουν !

Και άνοίγοντας την πόρτα τοϋ δωματίου:

—Μπορείτε νά περάσετε, κύριοι, φώναξε με θρανή φωνή,
στούς ανθρώπους της δικαιοσύνης. Ή κόρη μου πέθανε !...

Τοϋ Μ. ΝΤΕ ΚΑΖΑΜΑΖΟΡ

παραμικρής άδιαθεσίας.

Μά δεν είσαι εδώ. Άρα δεν είσαι άρρωστος, έκτός πειά
άν σου συνέθη κανένα άτύχημα, κανένα δυστύχημα...

"Αν έπαθες τίποτε τέτοιο θά όφειλεται χωρίς άλλο στη
θία σου νάρρης νά με έρής, άγαπημένο μου...
Θά πήγες νά διασχίσης άπρόσεχτα την λεωφόρο... θά
έθρεχε, ένα ταξι φάνηκε έξαφνα, φρενάρισε άπότομα για
νά μη σέ κόψη, ντεράρισε, σ' έρριξε κάτω...

"Η, καθώς είσαι τόσο άφηρημένος, θά γλύστρησες κα-
θώς πήγες νά κατεβής τό πεζοδρόμιο (ξέρεις, τό άριστερό
σου πόδι — στραβοπατάει τόσο εύκολα). Θά πέσεις και θά
σου πόδι — στραβοπατάει τόσο εύκολα). Θά πέσεις και θά
χτύπησε στην πέτρα τό μέτωπό σου, τόσο δυνατά, πού...

Ναί, αϋτό θά εινε ένα κατάγμα τοϋ κρανίου, σάν της
γυναίκας τοϋ ύπαλλήλου σου Λεφέβρ... Δεν πέθανε ή φτο-
χή άπ' αϋτό, μά έγινε τόσο λεπτεπίλεπτος άπό τότε...

"Ω! μη φοβάσαι, θά σ' άγαπώ πάντοτε, όχι άπό συμπί-
νια, ή άπό οίκτο... Όχι, ό έρως δεν έξαρτάται άπό ένα
τόσο άσήμαντο πράγμα σάν ένα κατάγμα τοϋ κρανίου.

Θά δής, δεν θά είμαι ποτέ πειά νευρική, σου τό ύποχο-
μα. σοβαρά, μπορείς νά είσαι θέβαιος γι' αϋτό. Δεν θά
σου πω πειά λόγια πειρακτικά, προ-
βλητικά. Δεν έχω τό δικαίωμα άλλας
τε: Έγώ είμαι μία γυναικούλα κου-
τοπώνηρη κι' εσύ είσαι τόσο έξυπνος.

Με συγχωρείς βέβαια που σου δεί-
χτηκα τόσες φορές πεισματάρα, νευ-
ρική, κακόπιστη... Πόσο κακή κι' ό-
νόητη ήμουν... Θυμώμαι τη μέρα που
σέ γκρίνιαζα ως τό θράδυ με κακια
με μοχθηρία μόνο και μόνο γιατί μου
είλες πη ότι ή γραμματέυσ σου είν
έξυπνη. Μά συγχωρείς και γι' αϋτό,
δεν είν' έτσι ;

Πάνε πειά, αϋτά, τελείωσαν, στο
έξής θά μπορής νά με μαλλώνης με
την άνεσί σου, χωρίς νά φοβάσαι νά
δής τό μέτωπό μου νά σκοτεινιάζω.

Δεν ύπάρχει τίποτε που δεν θά τό
έθιναι, τίποτε που δεν θά θυσιάζα για
νά θρίσκεσαι εδώ κοντά μου... Μά ή
ώρα περνάει... Άν ήσουν πληγωμέ-
νος θά τό μάθαινα, θά με είδοποιού-
σαν άμέσως... Πρόκειται λοιπόν για
κάτι πιο σοβαρό. "Α! όχι, όχι, δεν
είν' αλήθεια, εινε αδύνατον... Δεν μπο-
ρεί νά μ' άφησες, νά πέθανες... Δεν
είνε δυνατόν νά έμεινα μόνη σ' αϋτή
την κάμαρη στη ζωή, χωρίς έσένα.

"Αν θά συνέβαινε αϋτό, θά πέθανε
νά...

Μά νά άκούω ένα θήμα στην αϋλή... Είνε τάχα τό δικό
σου; Ναί, είσαι σύ... εινε τό θήμα σου... Μά ή πόρτα δεν έ-
νοίγει... Κάποιος χτυπάει τό κουδούνι, εσύ θά την άνοίγεις
χωρίς νά χτυπήσης... Ω! Θάπαθες κάτι τρομερό, θά είσαι
νεκρός, ίσως έρχονται νά μου τό πούν. Είμαι θέβαιη γι'
αϋτό... Πρέπει όμως ν' άνοιξω ! Πόσο ό αντίπαλός μου
μακράς, πώς ή καρδιά μου χτυπάει !... Τό κεφάλι μου
στριφογυρίζει... τά χέρια μου τρέμουν...

"Ω! άγαπημένο μου, είσαι σύ... όχι δεν είμαι άρρωστη,
μη προσέχεις, μη θλέπεις πώς κλαίω... Δεν είμαι άρρωστη,
φταίει ό έκνευρισμός. Φοδήθηκα τόσο... ναι, ήταν τρέλλια
τό ξέρω... Πώς ; Για μένα ξαναγύρισες τόσο άργά ! Θέ-
λησες νά μου αγοράσης αϋτό τό μικρό θραχιόλι που είχα
με μαζύ τις άλλες, τό θραχιόλι που μου άρεσε τόσο, κι'
αϋτά τά λουλούδια, άγαπημένο μου ! Τί ώραία που εινε...
ήσουν φορτωμένος μ' αϋτά και γι' αϋτό δεν μπόρεσες
άνοίξης την πόρτα, άλλα χτύπησες. "Όχι, άς μη μιλάμε
πειά για μένα, δεν ήταν τίποτε σοβαρό, τελείωσε πειά...
Άπλούστατα, άγαπημένο μου, σέ περιμένα όλομώναχ με
στό σκοτάδι...

Μ. ΝΤΕ ΚΑΖΑΜΑΖΟΡ

Σέ περιμένα στο σκοτάδι...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ

(Συνέχεια άπ' τό προηγού-
μενο)

ΕΥΓΟΝΤΑΣ άπ' τό σπίτι
του σάν κλέφτης, ό Μπων-
τελαίρ ήθελε ίσως άκόμα
ν' άποφύγη τό θέαμα τών
μητρικών δακρύων. Περι-
σσότερο άπό τό κάθε τι, φο-
βόταν κάποιες κραυγές
που τις είχε άκούσει κιό-
λας τόν περασμένο χρόνο,
τις αδύνατες και πνιγμένες
αϋτές κραυγές της καρδιάς
μιας μητέρας που σπαρά-
ζεται.

Νά τώρα τό σημείωμα που άφησε στη μητέρα του φεύ-
γοντας:

"Φεύγω και δεν θά ξαναπαρουσιαστώ παρά μόνο όταν θά βο-
σώμαι σέ καλύτερη πνευματική και οικονομική κατάσταση. Φεύ-
γω για πολλούς λόγους. Έν πρώτοις έχω πέσει σ' ένα φριχτό
μαρασμό και μούδιασμα κι' έχω άνάγκη μεγάλης μοναξιάς για
νά συνέλθω λίγο και ν' άναστήσω δυνάμεις. Δεύτερον μου εινε
αδύνατον νά γίνω αϋτό που θάθελε ό σύζυγός σου νά γίνω, συ-
νιωπς θά ήταν σάν νά τόν κλέβω τό νά ζήσω για περισσότερο
καιρό στο σπίτι του και τέλος δεν μου φαίνεται πώς θά ήταν
ε ύ π ο ε π ε σ τό νά μου φέρεται όπως θέλει νά μου φέρεται
στό έξής. Είνε φανερό πως θά ύποχρεωθώ νά ζήσω σκληρά, μά
θά είμαι καλύτερα. Σήμερα ή αύριο, θά σου στε'λω μ'ά έπιστο-
λή στην όποία θά σου ύποδεικνύω ποιά άπό τά πράγματά μου μου
χρειάζονται και τό μέρος όπου πρέπει νά μου τά στείλεις. Ή ά-
πόφασίς μου εινε σταθερή, όριστική και δικαιολογημένη. Γι' αϋτό
δεν πρέπει νά παραπονεσαι, μά νά την καταλάβης».

Τό πουλί — τό άλμπατρος — είχε πειά πετάζει. Άργότε-
ρα θά τό συμπνεύσουμε. Δεν θά μάς λείψουν ή εύκαιρίες.
Μά, γιι τη στιγμή, άς συλλογιστοϋμε την Καρολίνα, την
μητέρα του. Μά πόση άποφασιστικότητα, μά πόση ταχύτη-
τα και μά πόση σιγουράδα της είχε καταφέρει τό χτύπη-
μα.

"Υπάρχει μερικές φορές, μέσα στην σκληρότητα τών
παιδιών προς τούς γονείς των και πρό πάντων τών άγο-
ριών προς την μητέρα τους, κάτι που τρομάζει. Αϋτό δεν
σημαίνει ωστόσο πως αϋτά τά παιδιά πρέπει άπαραιτήτως
νά έχουν καρδιά άναίσθητη. Ή περίπτωση τοϋ Μπωντελαίρ
είνε ή άπόδειξη. Πραγματικά, ποιά εύαισθησία ύπήρξε ποτέ
πιο πλούσια, πιο θαθεία έπί τη δική του ; Ούτε πρόκειται
εδώ για μία έκρηξη άγριότητας άπ' αϋτές που σέ μερικά
πλάσματα συμβιβάζονται με την τρυφερότητα. Ύπάρχουν
τρυφεροί άνθρωποι που εινε σκληροί. Μά ό Μπωντελαίρ
δεν εινε ούτε αϋτό που λέμε τρυφερός, ούτε κακός άνθρω-
πος. Έκείνη τη στιγμή ήταν άπορροφημένος στην έκτέλεσι
τοϋ σχεδίου του. Επρόκειτο νά κάνει γρήγορα. Μέσα στην
ταραχή του, μέσα στην θία του παραμέριζε όλες τις δια-
τυπώσεις. Γιατί ; "Ισως γιατί άκριβώς τά αισθήματά του
προς αϋτήν που θά άπελπίση εινε άνώτερα άπ' όλες τις
συμβατικές φράσεις. Φράσεις μπορούσε νά θρη δσες ήθε-
λε, ειλικρινείς, συγκινημένες, άφοϋ ήταν συγγαφείς κι'
έπί πλέον τόσο εύαίσθητος. Ωστόσο ούτε προσπάθησε καν
νά τό κάνει αϋτό. Βιαζόταν έδωσε τη μαχαίριά κι' έφυγε.
Γιατί ; Γιατί ήταν σίγουρος ότι αϋτή ή καρδιά που τρύ-
πησε, μπορούσε νά ματώνη αιώνια, χωρίς ή άγάπη άπό
την όποία ήταν γεμάτη νά λιγοστεύη ποτέ.

Και δεν γελώταν.

Ή Καρολίνα θρήκε τό σημείωμα που ήταν τοποθετημένο
σέ εμφανές μέρος άπάνω στο γραφείο τοϋ Καρόλου.

Τό διάβασε, έφερε τό ένα χέρι στην καρδιά της και πιάστη-
κε με τό άλλο άπό μία πολυθρόνα, για νά μην πέση κάτω.
Ή μόνη μομφή που θυήκε άπ' τήν σειρά της ήταν μία έ-
ναρθη κραυγή. Κι' αϋτή με την σειρά της αίσθανθηκε
τόν έαυτό της προδωμένο. Σάν μία έρωμένη ένκαταλειμ-
μένη, ύπόφερε και λάτρευε. Μά ή διαφορά μεταξύ τοϋ μη-
τρικού πόνου και τοϋ πόνου που είχε νιώσει ό Κάρολος

άλλοτε, όταν ή μητέρα του παντρεύτηκε για δεύτερη φο-
ρά, ήταν ή έξης: ότι μέσα στόν άπέραντο πόνο της Καρο-
λίνας δεν ύπήρχε ούτε ή παραμικρή σκιά μνησικακίας.

II

ΕΣ ΑΥΡΙΟΝ ΤΑ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

Σήμερα τό διάστημα εινε λαμπρό (Κ. Μ.).

Φεύγοντας άπ' τό σπίτι του, ό Μπωντελαίρ έγκαταστά-
θηκε στο νησί τοϋ Άγίου Λουδοβίκου στόν αριθμό 10 της
άκτης Μπελύν. Ή γαλήνια αϋτή συνοικία τοϋ φάνηκε έξαι-
ρετικά εύνοική για νά εργασθι.

Και σήμερα άκόμη εινε μία άπό τις γωνίες τοϋ παλαιοϋ
Παρισιού τις καλλίτερα διατηρημένες. Ή ατμόσφαιρα έξε-
ακολουθεί νά εινε ήσυχη και γλυκειά. Μά στο 1842, ή γα-
λήνη στο νησι τοϋ Άγίου Λουδοβίκου ήταν άπόλυτη. Ή
μεγάλη γέφυρα Σουλλύ που τό συνδέει με τό Παρίσι, δεν
ύπήρχε άκόμη. Δεν ύπήρχαν εκεί παρά γεφυρούλες.

Ιιιστός στην άρχή στούς πρώτους όρκους του (δεν είχε
όρκισθι νά μην ένδιαφερθι για τίποτε άλλο, έκτός άπό τό
έργο του), ό ποιητής νοίκιασε ένα διαμέρισμα μέτριο, πιο
μέτριο άπ' ό,τι τοϋ επέτρεπαν τά εισοδήματά του. Ο νέος
αϋτός ήταν τώρα γεμάτος άγαθές άποφάσεις. Επρεπε νά
είνε συγκρατημένος στα έξοδά του, άν όχι οίκονόμος. Ή
οικονομία εινε θρωμερή, όταν έχη αστικών χαρακτήρα και
δεν έχη άλλο σκοπό έκτός άπό τόν ίδιο τόν έαυτό της. Μά
στην περίπτωση την δική του έξευγενίζόταν άπ' τούς σκο-
πούς της, οι όποιοι ήσαν νά προσφύλαξουν τό έργο που θά
δημιουργούσε. Πόσο δλ' αϋτά ήσαν λογικά και φρόνιμα !
Κι' ό στρατηγός Ωπικ ό ίδιος δεν θά είχε καμιά αντίρ-
ρηση.

Τό διαμέρισμα που νοίκιασε ήταν ένα ισόγειο, αποτελού-
μενο άπό ένα δωμάτιο πολύ ψηλό. Ο έννοικιαστής, τούλάχι-
στον, ήταν τώρα ίκανοποιημένος άπό την τύχη του ; Ή-
σως πολλά ζητάμε νά μάθουμε. Μά για τό μέλλον ήταν
σίγουρος. Ή θλίψις που έκανε νά αισθανθι ή μητέρα του
τοϋ φαίνεται σάν τόν πόνο ένός άποσπλήματος που ποέπει
νά τό άνοίξουμε. Αϋτή ή μαχαίριά στην πραγματικότητα
δεν ήταν παρά μία νυστερία, της όποίας ή άρρωστη θά
αισθανόταν σέ λίγον καιρό τ' άγαθά άποτελέσματα. Ναί,
ή μητέρα του, μία μέρα που δεν ήταν μακριά, θά τόν
εύχαριστούσε πρώτη, γιατί είχε τό κουράγιο νά της κάνει
τόσο κακό.

Και ό στρατηγός Ωπικ, ώ! πόσο θά μετανόησε τότε
γιατί δεν τόν είχε καταλάβει, γιατί τόν είχε περιφρονήσει...
Τ. περήφανη έκδίκησι που θά έπαιρνε ό Μπωντελαίρ σέ λί-
γον καιρό, τόν επόμενο χρόνο ίσως ! Ο στρατηγός αϋ-
τός, ό σφιγμένος μέσα στην ρεντιγκότα της στολής του, με
τόν σέβρκο αλυσιστό στο γινάκι της, θά έπρεπε, όποιος
κι' άν ήταν, νά ύποκλιθι μπροστά στόν θεό του γιού, δ-
ταν αϋτός θά γινόταν ένδοξος, πράγμα που δεν θ' άργού-
σε νά συμβη.

"Όλες αϋτές ή ελπίδες, ή μάλλον όλες αϋτές ή θεβαιό-
ητες, όσο άπόλυτες κι' άν ήσαν, δεν ήσαν θεβειν αϋτό
που λέμε εύτυχία, μά θάμπωνα, έρέθιζαν, μεθόταν...

Και έπειτα ποιά ανακούφιση νά αισθάνεται κανείς πως
είνε κύριος τοϋ έαυτοϋ του, νά ειν' ελεύθερος ! Έλεύθερος
νά όναρπολή, ελεύθερος νά γράφη, διάβολε ! — αϋτό ή-
ταν τό σπουδαίο, μά ελεύθερος έπίσης νά πηγαίνεσθαι,
ελεύθερος νά κοιμάται όλο τό πρωί άν είχε κέφ, και ε-
λεύθερος νά ξενοκοιμάται !...

"Εξ άλλου, ό ποιητής είχε τέτοια έπιθυμία νά εργασθι !
Μά έπιθυμία τόσο σταθερή μπορεί κανείς χωρίς κίδυνο
νά την άναβάλη και για την άλλη μέρα, θέβαιος ότι θά
τήν ξαναεθρή άμείωτη μέρα του.

"Ετσι, ό Μπωντελαίρ, αναβάλλοντας για την επόμενη τις
εργασίες, γλεντούσε με τούς φίλους του στόν «Άσημένο
Πύργο», στην αντίκρυνή δέθη τοϋ Σηκουάνα ή στο Ντυ-
βάλ, τοϋ έμπορεύ κρασιών της πλατείας Όντεον, ή τό
καλοκαίρι, στην έξοχή, στόν «Μύλο τοϋ Μονσυρ», μία έ-
μορφη γωνία, περιφρονημένη άπ' τούς άστούς, όπου ύπά-
ρουν θαρέλια, δέντρα και περίφημη θέα.

(Ακολουθεί)

ΕΞΗ δολοφονικούς μήνες είχα να δώ εκείνον τόν παρθένον άνθρωπο τόν φίλο μου Τόμ, όταν άξαφνα, έδώ και μιά εβδομάδα έλαβα αυτό τόν άληθινά άλλόκοτο γράμμα του:

«Αγαπητέ μου Ντίκ, Είμαι θύμα της πιό τρομερής περιπέτειας πού μπορεί νά συμβή σ' έναν άνθρωπο. Σπεύδω νά σού αναφέρω ότι ή αίτία όλης της συμφοράς είναι μιά γυναίκα, μιά μη μου πής όπως πάντα: «Καλά νά τά πάθης!» Όχι, Ντίκ! Σού όρκίζομαι ότι αυτή ή φορά είμαι άπλούστατα ένα άξιολύπητο θύμα.

«Άκουσε, λοιπόν: Στην κρόσθι, έδώ κι' ένα μήνα, γνώρισα μιά κυρία. Δέν ήταν πολύ όμορφη, γιά νά πώ την άληθεια. Κι' επί πλέον ήταν παντρεμένη μ' έναν άνθρωπο περίφημο γιά την άνυπόφορη ζήλεια του και γιά την άπάνθρωπη σκληρότητά του. Από όλα αυτά τώρα καταλαβαίνεις πολύ καλά ότι άν της έκανα λίγο κόρτε κι' άν δέχθηκα νά πάρω τόν τσαί μαζί της, στό καινούργιο διαμέρισμά της, αυτό έγινε από συμπόνια και γιά νά την προσβάλω μέ την άρνησί μου.

«Πήγα λοιπόν στό σπίτι της, ένα άπόγευμα. Ή κυρία μέ δέχθηκε όλόχαρη. Ή καμαριέρα της έλειπε εκείνη την ώρα κι' ό άνδρας της δέν θά γύριζε παρά άργά την νύχτα από τό γραφείο του.

«Ετσι, πήραμε μόνοι τόν τσαί κι' έπειτα άρχισαμε νά μιλούμε γιά τά καινούργια στίτια και τά μοντέρνα έπιπλα. Ή κυρία τότε θέλησε νά μου δείξει όλα τά δωμάτια τού σπιτιού της, από τόν προθάλαμο ως τό μπάνιο! Καταλαβαίνεις ότι δέν μπορούσα νά της άρνηθώ τίποτε. Μά ό διάβολος έχει πολλά ποδάρια!... Την στιγμή άκριδώς πού θρισκόμαστε στό μοντέρνο κοιτώνα της και κυττάζαμε την όμορφη ταπετασιά, άρχισε ξαφνικά ή τραγωδία μου. Άκούσθηκαν δυνατό χτυπήματα στην πόρτα και μιά βραχνή φωνή ούρλιαζε άγρια:

— Μαίρη!... Πού είσαι λοιπόν; Μαίρη!...

— Ή κυρία χλωμάσε άμέσως από τόν φόβο της και μου ψιθύρισε:

— Θεέ μου! Ό άνδρας μου!... Ποιός ξέρει τί μπορεί νά υποθέσει... Κι' έχει πάντα ένα πιστόλι στην τσέπη του!...

«Κι' έπειτα, μέ μιά γρήγορη άπόφασι μ' έσπρωξε κάτω από τό κρεβάτι.

«Όμολογώ, ότι είχα σαστίσει εκείνη τη στιγμή, γιατί άλλωδς δέν θά έκανα μιά τόσο μεγάλη άνοησία. Όταν όμως συνήλθα, ήταν πια πολύ άργά.

«Δέν θά ήταν διόλου μιά έξυπνη έμπνευσι νά θγώ κάτω από τό κρεβάτι και νά πώ στόν «μίστερ» Μπαίκερ, στόν σύζυγο δηλαδή... ότι είμαι πολύ εύτυχής πού έκανα την γνωριμία του! Γι' αυτό μαζεύθηκα περισσότερο στόν κρυψώνα μου και περίμενα ύπομονετικά νά ξαναφύγει ό «μίστερ» Μπαίκερ, κάνοντας όρκο νά μη ξαναπατήσω σ' εκείνο τό καταραμένο σπίτι!

«Σέ λίγο λοιπόν, άκουσα ν' άνοιξη ή πόρτα τού κοιτώνα κι' είδα τά χοντρά παπούτσια τού συζύγου νά πλησιάζουν πρós τό κρεβάτι.

— Μαίρη... έκανε ό μίστερ Μπαίκερ μέ μιά κλαψιάρικη φωνή. Μαίρη, δέν αισθάνομαι καλά... Πολύ φοβομαι ότι έπαθα ήλιασι!... Θέλω νά ήσυχάσω...

— Κι' ό σύζυγος φόρεσε τις πυτζάμες του και εξαπλώθηκε στό κρεβάτι. Μά αυτό μόνο δέν ήταν τίποτε. Ό «μίστερ» Μπαίκερ άρχισε άμέσως νά θογγά. Σταμάτησε λίγο, όταν ήρθε ό γιατρός. Μά μόλις έφυγε ό γιατρός, ό σύζυγος ξανάρχισε τά θογγητά του. Έπρεπε νά τού βάλουν πάγο στό κεφάλι και νά τόν αφήσουν ήσυχο, ώσπου νά περάση εκείνη ή κρίσι.

«Ετσι, πέρασε τό άπόγευμα κι' ήρθε ή νύχτα. Είχα την έλπίδα ότι μόλις θά κοιμόταν ό «μίστερ»

Είδα τη Μαίρη νά πλησιάζει στό κρεβάτι.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΞΟΦΡΕΝΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΤΟΜ

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΜΠΟΛΤΟΝ

μένη πετσέτα πού την έσπρωξε κάτω από τό κρεβάτι μέ τόν πόδι της. Μέσα στην πετσέτα θρήκα δυό μεγάλα σάντσια. Τά κατεβρόχθισα λοιπόν και περίμενα μ' έγκαρτέρησι νά συμβή κανένα θαύμα! Μά δέν γινόταν τίποτε... Ή ήμερα πέρασε πάλι μέ τά θογγητά τού «μίστερ» Μπαίκερ. Κατό το θράδυ, τέλος, μου ήρθε μιά μεγαλοφυής ιδέα. Βρήκα στίς τσέπες μου ένα λευκό χαρτί κι' ένα φάκελλο και μέ τόν στυλό μου άρχισα νά σού γράφω αυτό τό γράμμα, στίς πέντε πού έφθανε ως τόν κρυψώνα μου. Σ' έξορκίζω νά τόν, Ντίκ, νά θρης έναν τρόπο νά μέ σώσης. Έχω μεγάλη έμπιστοσύνη στην έξυπνάδα σου.

«Βρίσκομαι κάτω από τό κρεβάτι τού διαμερίσματος 112 της Γουέλκον Στρήτ, αριθ. 274, τρίτο πάτωμα.

«Πώς σού στείλω αυτό τό γράμμα; Είνε άπλόστα το. Μόλις δώ νά πλησιάζουν τά πόδια της κυρίας Μαίρη, θά χλώσω τόν φάκελλο σ' ένα παπούτσι της. Θά θέλω νά μιά σημείωσι πού θά της έξηγή ή το σχέδιό μου.

«Λοιπόν είμαστε σύμφωνοι, Ντίκ. Συγγνώμη πάρα για άκούω θήματα... Πολλά φιλιά. Ο Τ ό μ σ ο υ!»

Μόλις διάβασα αυτό τό παρθένο γράμμα, άρχισα άμέσως βασανίζω τό μυαλό μου γιά νά βρω έναν τρόπο νά σώσω φίλο μου. Κατάστρωσα λοιπόν σέ λίγο ένα τολμηρό σχέδιο. Ταμειρίστηκα σέ ιδανικό και τράβηξα γιά τό σπίτι τού «μίστερ» Μπαίκερ. Θά τού έξηγούσα ότι είχε χάσει ένα σάντιο τού κοιτώνος του κι' ότι έπρεπε ν' αλλάξει άμέσως δωμάτιο.

Ετσι, έτρεξα γρήγορα στό διαμέρισμα 112 της Γουέλκον Στρήτ, αριθ. 274 και χτύπησα την πόρτα. Φαντάζεστε πώς μου κατάπληξί μου, όταν είδα νά παρουσιάζεται μπροστά μου ό Τόμ! Ό φίλος μου μέ γνώρισε άμέσως. Μά άκούεινε κι' αυτός πού πληκτός από την μεταμφίεσί μου. Τού έδειξα τότε τό γράμμα και τού είπα:

— Ό Τόμ πήρε τό γράμμα μελαγχολικά και μου άπάντησε: — Πολύ άργά, πάρα πολύ άργά φίλε μου...

— Μά πώς, δέν ήσουν κάτω από τό κρεβάτι; Έκανα πού πληκτός.

— Και βέβαια ήμουν, μά έδώ κι' έξη μήνες, Ντίκ! Δέν ήμεις την ήμερομηνία; Είχα κάνει λάθος τότε τά ταράχια μου κι' είχα γράψει στόν φάκελλο την ημερομηνία σου στην Γκράνδε Στρήτ. Από τότε όμως έξες κι' έγώ δέν έξωφώ πόσες διευθύνσεις κι' έτσι τού μου πέρασε από όλες ώσπου νά φθάση στή γέφυρα.

«Άλλως τε κι' ύστερ' από μιά ήμερα νά τό λάβαινε ήταν άργά.

— Δέν καταλαβαίνω... ψιθύρισε. — Μά είνε άπλοστότατο, Ντίκ! Μού έξηγήσε.

Δέν θά είχε περάσει μιά ώρα, από ή στιγμή πού μου (Συνέχεια στή σελίδα 50)

(Συνέχεια από τόν προηγούμενο)

Ό Μπαθολέ ντύθηκε μέ φροντίδα. Έγειρε τό καπέλλο τού πρós τό αὐτί και κατέθηκε στό διαμέρισμα τού κ. Γαετάνο, ό οποίος έγραφε και φαινόταν πολύ άποχολημένος.

— Κύριε, τού είπε, ξέρετε ότι σάς μισώ;

— Μου κάνετε κιόλας την τιμή νά μου τό πητε και νά μου τό άποδείξετε, άπάντησε ό Γαετάνο. Τι μπορώ νά κάνω γιά σάς, κύριε;

— Ό! σχεδόν τίποτε, είπε ό Μπαθολέ. Νά μου δώσετε τό χέρι σας...

— Εύχαριστώ... Έγώ δέν είμαι μνησίκκος.

Ό Μπαθολέ γέλασε και είπε:

— Δέν έννοώ αυτό...

— Α! Τι έννοείτε λοιπόν;

— Άκούστε, ή βασιλίσσα, ύποπτεύεται την φιλονεικία μας.

— Άπατάσθε... Την ξέρει λεπτομερώς...

— Έστω... Δέν είναι άνάγκη λοιπόν νά επιδιώξη ή βασιλίσσα νά μάς συμφύλιωση... Θά μάς συμφιλιώνει πολύ άσχημα.

— Τι νά κάνουμε τότε;

— Νά φαινόμεστε καλοί φίλοι.

— Έγώ σάς πρόσφερα κιόλας τη φίλα μου... Τίποτε τό εύκολότερο από τό νά γίνουμε φίλοι.

— Σύμφωνοι! Έπιφανειακά όμως...

— Όπως θέλετε...

— Και μέ πρώτη εύκαιρία...

— Είμαι στίς διαταγές σας, αγαπητέ μου φίλε...

— Κύριε, είπε ό Μπαθολέ μέ υπερβολική φιλοφροσύνη, παρά την έπιθυμία πού έχω νά θυθίσω τό σπαθί μου στά πλευρά σας, πρέπει νά σάς όμολογήσω ότι είσθε πολύ εύγενής.

— Εύχαριστώ.

— Και θά λυτώμουν πολύ άν θρισκόμουν στην άνάγκη νά σάς δολοφονήσω.

— Α! Άλήθεια; Και γιατί;

— Άν ποτέ τολμούσατε ν' άπευθύνετε κανένα έρωτικό λόγιο στην βασιλίσσα.

— Μη φοβάστε, κύριε Μπαθολέ, δέν αγαπώ την βασιλίσσα, άλλα την δεσποινίδα Μονμορανσύ.

— Όπως έγώ, είπε και ό άκόλουθος, αγαπώ την σενορίτα κι' όχι την βασιλίσσα...

— Πρέπει νά όμολογήση κανείς ότι ή βασιλίσσα είναι πολύ δυστυχισμένη, σκέφτηκε ή Νανού, ή όποια είχε τελευτάει και πού έκανε τόν βασιλέα νά λή σιχνά:

— Χάλασαν οι άκόλουθοι!... Δέν μοιάζουν πια μέ άκόλουθους άλλα μέ τούς ποιητάς τού βασιλέως της Γαλλίας.

— Ένας μόνο πράγμα έξώργισε κάπως τόν Έρρίκο: τό χαρούμενο ύφος της Μονμορανσύ, στην όποια ό Γαετάνο άπέσπινε τις πιό φιλοφρονητικές φράσεις και ή εύαρέσκεια μέ την όποια εκείνη τις άκουγε.

— Όταν ό βασιλεύς σηκώθηκε από τό τραπέζι κατά τις έξι και άποσύρθηκε, ό Μπαθολέ έσπευσε νά προσφέρη τό χέρι του στή σενορίτα, ή όποια τόν εύρισκε χαριτωμένο, και ή Μονμορανσύ πήρε τό χέρι τού Γαετάνο.

— Γαετάνο την συνώδεσε ως τό δωμάτιό της και την

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΓ

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

άφησε εκεί. "Επειτα από λίγες στιγμές, ή Μονμορανσύ άκουσε νά χτυπάνε την πόρτα. "Άνοιξε και είδε την Νανού.

— Δεσποινίς, της είπε, ή τελευταία, θέλω νά σάς μιλήσω.

— Τι συμβαίνει;

— Ό βασιλεύς μου μιλησε γιά σάς σήμερα τό πρωί.

— Ή Μονμορανσύ σκίρτησε και κοκκίνισε από εδχαριστίσι.

— Έγώ όμως τού είπα πολλά κακά γιά σάς.

— Τι δηλαδή;

— Τόν διαβεδαίωσα, ότι συνθέτετε Ιστορίες μαζί μέ τόν κ. Γαετάνο.

— Α! Και τί είπε;

— Συνωφρυνόθηκε και είπε ότι ό πρεσβευτής είναι αούθαδης και σείς κατεργάρα.

— Φαινόταν λοιπόν δυσάρεστημένος;

— Είναι ζηλότυπος! είπε ή Νανού μέ δράματικό ύφος πού έκανε την Μονμορανσύ νά χαμογελάση.

— Άλήθεια! Με αγαπάει λοιπόν πάντοτε;

— Ό! Ό! Βέβαια...

— Επειτα τί σού είπε;

— Ότι έχω δυό ώραία μάτια.

— Ό! Και τί άλλο;

— Επειτα μου έδωσε συνέντευξη στό δωμάτιό μου.

— Και θά έξης την τόλη νά τόν δεχτής;

— Ή πρότασις είναι δελεαστική... Τι διάβολο! Ένας βασιλεύς...

— Αδιάντροπη!

— Επειτα, δέν άρμόζει νά τόν κάνω νά μέ περιμένη...

— Ή Μονμορανσύ κατσοίφιασε.

— Σκέφθηκα όμως όριμώτερα, έπρόσθεσε ή Νανού. Δέν θά πάω λοιπόν, άλλα θά στείλω, αντί τού εαυτού μου, ένα άλλο πρόσωπο.

— Τη σενορίτα Ισως...

— Βέβαια, άν δέν θελήσετε νά πάτε σεις...

— Ή δεσποινίς Μονμορανσύ έθγαλε μιά κραυγή χαράς και φίλησε τη Νανού.

— Είσαι εύγενική κοπέλλα, της είπε, και θά σ' ανταμείψω...

— Ελάτε στό δωμάτιό μου.

— Ή δεσποινίς Μονμορανσύ άκολούθησε τη Νανού στό δεύτερο πάτωμα, όπου κατοικούσαν ή καμαριέρας.

Τό δωμάτιό της Νανού ήταν ώραίο, κομψό στην απλότητά του, έπιπλωμένο μέ παριζιάνικο γούστο.

— Άκούστε, είπε ή Νανού χαμηλώνοντας τό φως. Καθήστε σ' αυτήν εκεί τη σκοτεινή γωνία. Ό βασιλεύς πρέπει νά μη σάς άναγνωρίση στην άρχή. Αυτό θά είναι διασκεδαστικότερο...

— Ή Μονμορανσύ κάθισε γελώντας σέ μιά μεγάλη έδρα και γύρισε τά νύχτα της πρós την πόρτα.

— Καλά! είπε ή Νανού. Έγώ τώρα φέρον. Σέ λίγο θάρθη ή βασιλεύς. Θά χτυπήση τρεις φορές. Έσεις θ' άλάξετε λίγο τη φωνή σας και θά τού άπαντήσετε: «Εμπρός!»

Και, άφού είπε τά λόγια αυτά ή Νανού, έφυγε, λέγοντας από μέσα της:

— Πόσο είμαι εύτυχισμένη πού δέν αγαπήσα κι' έχω θά διασκεδάσω λιγότερο. Αυτοί οι έρωτευμένοι δέν κάνουν άλλο παρά νά κλαυθυρίζουν. Ένα μόνο πράγμα κάνει την καρδιά μου νά πατώνη: ή κατάσταση της δυστυχισμένης βασιλίσσης... και τό σφάλμά είναι δικό μου. Ποιός όμως θά πίστευε ποτέ ότι ό Μπαθολέ θά είχε τόσο ήπιοτικές ιδέες...

— Όταν έφυγε ή Νανού, ή δεσποινίς Μονμορανσύ περίμενε μέ καρδιά πού χτυπούσε δυνατό.

— Έξαφνα άκούστηκαν στόν διάδρομο έλαφρά θήματα. Ή Μονμορανσύ άναγνώρισε τά θήματα τού βασιλέως και κυριεύθηκε από φόβο. Μά μιά ιδέα πέρασε τότε από τόν

λό της.

— Θέλω νά μάθω, είπε, αν μ' αγαπάς ακόμα... και θά τ'ό μάθω. "Ας σβύσω τ'ό φ'ός..."

Μόλις ή Μονμοραν'ό έ'σθυσε τ'ό φ'ός, τ'ό δωμάτιο τ'ής Να- ν'ό'υ θυθίστηκε σ'τό σκοτάδι, κι' ό θ'ασιλεύς π'ού μ'ιά αχτίνα φωτ'ός τ'όν είχε οδηγ'ήσει ώς εκεί αναγκάστηκε νά θ'ρ'ή τ'ήν πόρτα ψηλαφ'ώντας.

— Φαίνεται π'ώς ή κατεργάρα θέλει νά με κάν'η νά σπ'ά- σω τ'ό κεφάλι μου ! είπε ό Έρρίκος.

"Εσπ'ρωξε τ'ήν πόρτα, ή όποια άνοιξε άθόρυθα και ρ'ώ- τησε χαμηλοφ'ωνα:

— Ναν'ό, είσαι έδ'ω ;

— Μεγαλειότατε, σ'είς είσθε ; άκούστηκε μ'ιά γυναικεία φωνή τ'ήν όποια ή συγκίνησις αλλοίω'να περίφημα.

— Μπ'ά ! Γιατί είσαι χωρίς φ'ός ;

— "Εσ'υσε.

— Άναψε τ'ό πάλι !

— Δέν έχ'ω με τί νά τ' άνάψω.

— Περίμενε, θά τ'ό άνάψω εγ'ώ.

"Η Μονμοραν'ό, φοβισμένη, διευθύνθηκε π'ρός τ'όν θ'ασι- λέα και, παίρνοντάς τον άπό τ'ό χέρι, τ'ού είπε:

— Εί'νε περιττόν...

— Γιατί ; Εί'νε σκοτειν'ά κι' εγ'ώ ήρθα νά θ'αυμάσω τ'ά

ώρ'αία σου μάτια.

— Α ! ψιθύρισε ή Μονμοραν'ό παραγμένη. "Αλήθεια ;

— Π'ώς τρέμει ή φωνή σου ! είπε ό θ'ασιλεύς. Μήπως σ'ε

φοβί'ζω ;

— "Οχι, αλλ'ά...

— "Αλλ'ά τί ;

— Εί'μαι συγκινημένη, παραγμένη... και γι' α'υτό σ'ας πα-

ρακαλ'ώ νά μ'ην άνάψετε τ'ό φ'ός...

— Διάθ'ολε ! Διάθ'ολε ! σκέφτηκε ό θ'ασιλεύς. Τ'ό π'ρ'ά-

γμα άρχίζει νά παίρν'η παράδοξη τροπή.

"Επειτα π'ρόσθεσε με δυνατή φωνή:

— Δ'ός μου τ'ούλ'αχιστον νά καθ'ίσω...

— Έλάτε, Μεγαλειότατε, καθήστε έδ'ω κοντά μου...

Κι' έβαλε τ'όν θ'ασιλέα νά καθήση πλάι τ'ης.

— Γιατί τρέμει ; τ'ή ρ'ώτησε τότε ό θ'ασιλεύς. Γιατί ή

συγκίνησις α'υτή ; Στοιχηματίζω ότι αν άνάψουμε τ'ό φ'ός...

Και ό θ'ασιλεύς έκανε νά σηκωθ'ή γι'ά ν' άναψ'η τ'ό φ'ός,

αλλ'ά ή Μονμοραν'ό τ'όν έμπόδισε και πάλι.

— Σ'ας παρακαλ'ώ ! τ'ού είπε. Μή θέλετε νά με κάνετε

ν'ό πεθ'άνω άπό τ'ήν ταραχή μου.

— Μπ'ά ! Νά πεθ'άνης γι'ά ένα τόσο μικρ'ό π'ράγμα !

— "Η Μονμοραν'ό έπ'ηρε τ'ό χέρι .ου θ'ασιλέως και τ'ό

έβαλε επάνω σ'τήν καρδιά τ'ης, ή όποια χτυπο'υσε δυνα-

τά. "Ο θ'ασιλεύς άνασκήρτησε.

— Κόρη μου, είπε, μ'ά σ'οβαρά είσαι τόσο παραγμένη έ-

σ'ού π'ού γελ'ας πάντοτε ;

— "Εγ'ώ ; ψιθύρισε μελαγχολικά ή Μονμοραν'ό, ή ό-

ποια γι'ά μ'ιά στιγμ'ή ξεχ'ασε ότι ύποκρινόταν τ'ήν Ναν'ό.

— Μήπως μ' αγαπ'ήσεις ; ρ'ώτησε με σ'οβαρότητα ό θ'α-

σιλεύς.

"Η Μονμοραν'ό δέν άποκρίθηκε, αλλ'ά έσφ'ιξε τρυφερά

τ'ό χέρι τ'ού θ'ασιλέως.

— Λόγω τιμ'ης, ψιθύρισε εκείνος, τ'ό π'ράγμα καταντάει

δύσκολο. Ναν'ό, αγαπητή μου, ξέρω ότι είσαι παμπ'όνηρη,

πνευματώδης, ότι αγαπ'ας τ' άσ'τ'εία, αλλ'ά δέν φαντάζομαι

ότι σου ήρθε ή ιδέα νά παί'ξης μαζί μου...

— "Ω ! Μεγαλειότατε... Τί λέτε...

— Δέν επιτρέπεται, θ'λέπεις, νά παί'ξης με τ'όν θ'ασιλέα,

όπως μ' ένα απλ'ό ε'υγενή τ'όν Τυρέν π. χ., ή με κανένα ά-

κόλουθο σ'άν τ'όν μελαγχολικό εκείνο Μπαθ'ολέ, ό όποιος

απόψε ήταν τόσο ζωηρός, ώστε άξι'ζε νά μαστιγωθ'ή.

"Η Μονμοραν'ό άναστένανε χωρίς ν' άπαντήση.

— Κι' αν παί'ξης μαζί μου, έξακολούθησε ό θ'ασιλεύς,

θ' αναγκασθ'ώ νά σ'ε στελ'ω σ'τό Μπουγιόν νά συναντήσης

τ'όν Τυρέν, γι'ά τ'όν όποιο, καθ'ώς μου είπες, ή Φοσέξ αί-

σθανόταν κάποια κλ'ισι.

"Η δεοποι'νς Μονμοραν'ό έκανε μ'ιά άπότομη κίνησι,

τ'ήν όποια ό θ'ασιλεύς δέν π'ρόσεξε και ξεχ'ασε πάλι τ'όν

ρόλο τ'ης.

— Μ'ην τ'ό πιστεύετε, Μεγαλειότατε, είπε.

— "Εού, μ'ού τ'ό είπες.

— Γελ'ασηκα... "Η δεοποι'νς Μονμοραν'ό δέν αγαπάει

κανένα...

— Όυτε τ'όν κύριο Γαετάνο, ό όποιος τ'ής διηγ'είται ιστο-

ρίες ; ρ'ώτησε ό θ'ασιλεύς, με κάποιο π'είσμα π'ού έκανε

τ'ήν Μονμοραν'ό ν' άνασκήρτηση και νά θυμηθ'ή τ'όν ρ'όλο

τ'ης.

— "Οχι, άπάντησε, δέν τ'όν αγαπ'ά.

— Κι' μένα δέν μ' αγαπάει π'εία ;

— Δέν πιστεύ'ω...

— "Α ! π'οιός ξέρει ;

— Π'ώς νά σ'ας αγαπ'ά, άφ'ου αγαπάτε τ'ήν σενορίτα ;

— "Οχι, δέν τ'ήν αγαπ'ώ, σου τ' όρκίζομαι...

Μιά κραυγή χαρ'ας λίγο έλειψε νά φύγ'η από τ'ά χείλη

τ'ής Μονμοραν'ό, αλλ'ά τ'ήν έπνίξε κι' έξακολούθησε:

— Κι' έμένα δέν μ' αγαπάτε λίγο ;

— "Εσ'ένα ; είπε ό θ'ασιλεύς σκιρτώντας. Δέν ξέρω...

— Εύχαριστ'ώ, είσθε πολ'ύ ε'υγενής...

— Συγγνώμ'η, αλλ'ά εί'μαι πολ'ύ παραγμένος.

— "Αλήθεια ; φ'ώναξε ή Μονμοραν'ό θριαμβεύοντας. "Ι-

σως σ'ας ταραξ'ή τ'ό ότι θ'ρίσκομαι κοντά σας ; έπρόσθεσε

αφ'ήνοντας τ'ό χέρι τ'ού θ'ασιλέως.

— "Εχεις κακ'ό χαρακτήρα, Ναν'ό...

— Είσθε τόσο λίγο ε'υγενής, Μεγαλειότατε... "Ηρθατε έ-

δ'ω... "Αλήθεια, γιατί ήρθατε ;

— "Ο θ'ασιλεύς τ'ά έχ'ασε γι'ά μ'ιά στιγμ'ή.

— "Ακουσε, άπάντησε τέλος, έχεις ώρ'αία μάτια.

— Τ'ό ξέρω, άπάντησε ψυχρά ή Μονμοραν'ό.

— Πόδια και χέρια πολ'ύ κοιμ'ά...

— "Επειτα ; Α'υτό εί'νε όλο ; ... Π'ού θέλετε νά καταλή-

τε ;

— "Α ! νά ή δυσκολία... "Ηθελα νά σου π'ώ ότι χωρίς

άλλο είσαι χαριτωμένη...

— Σ'ας εύχαριστ'ώ πολ'ύ...

— Δέν ήρθα όμως γι'ά νά σου τ'ό π'ώ...

— "Α ! Και γιατί λοιπόν ;

— "Ακουσε, είπε ό θ'ασιλεύς, θά σου μιλήσω με ελλ'ι-

νεια... αγαπ'ώ...

— "Εμένα ;

— "Ω ! όχι...

"Η Μονμοραν'ό μ'όλις μ'όρεσε νά κρατηθ'ή. Είχε μ'ό-

στα τ'ό θάρρος νά σπ'ρώξ'η τ'όν θ'ασιλέα κάνοντας τ'ήν πα-

σιμωμένη.

— Τί τ'ά θέλεις ; έξακολούθησε ό θ'ασιλεύς. "Ο έρως έί-

νε μυστήρι'ο... "Εγ'ώ αγαπ'ώ...

— Θά έπιθυμ'όσας νά μάθω π'οιόν ;

— "Α ! είπε ό θ'ασιλεύς. Α'υτό εί'νε δύσκολο νά τ'ό π'ώ.

— Τ'ήν θ'ασιλίσσα ίσως.

— Μπ'ά ! Γιατί νά δυσ'αρεστήσω τ'όν δυστυχιμένο έπί-

νο Τυρέν ;

— ίσως τ'ήν σενορίτα ;

— Τ'ήν αγαπ'ησα γι'ά δυ'ό μέρες, μ'ά δέν τ'ήν αγαπ'ώ π'εία.

— "Ω ! τί άσ'τάθεια !...

— "Οχι, δέν εί'μαι άσταθής, αλλ'ά ή σενορίτα έχει ένα

κακ'ό ελ'άττωμα

— "Ω !

— "Ασχολ'είται με τ'ήν πολιτική... Κι' έμένα δέν μ'ού φ'έρ-

σουν ή γυναικες π'ού ένδιαφέρονται γι'ά τ'ά μυστικά τ'ου

Κράτους.

— "Εχετε δίκη, Μεγαλειότατε. "Αλλ'ά τότε π'οιόν αγα-

πάτε ;

— Δέ τολμ'ώ νά τ'ό π'ώ ;

— Πέστε το, εί'μαι διατεθειμένη νά τ' άκούσω όλα...

— Μιά στιγμ'ή... Πιστεύεις ότι ό Γαετάνο... ξέρεις ό π'ό-

σθος...

— Λοιπόν ;

— Λοιπόν, πιστεύεις, ότι ό π'ρέσβυς αγαπ'ά τ'ήν Μον-

μοραν'ό ; ...

— Δέν ξέρω, άπάντησε ή Μονμοραν'ό, τ'ής όποιος

καρδιά χτυπο'υσε δυνατά.

— Ποιός ξέρει όμως μήπως τ'όν αγαπ'ά ή Μονμοραν'ό ;

— Ποιός μ'ορεί νά ξέρ'η ! Α'υτά τ'ά π'ράγματα δέν έί-

γονται.

— "Α ! έκανε ό θ'ασιλεύς τ'ού όποιου ή φωνή αλλ'αξε ό

μέσος. "Αν ήξερα, αν ήμουν βέβαιος...

— Τί σ'ας ένδιαφέρει ; ...

— Π'ώς ! Τί μ' ένδιαφέρει ; Δέν ξέρεις λοιπόν ;

— Ξέρω ότι τ'ήν εγκαταλείψατε π'ρόστυχα...

— Π'ρόστυχα !... "Ω ! όχι...

— Τ'ήν π'οδώσατε...

— "Ιδιοτροπία, τίποτε άλλ'ο...

— Και αν θέλ'ητε νά σ'ας έκδικηθ'ή, αγαπ'ώντας τ'όν

Γαετάνο, θά έκανε πολ'ύ καλά.

— "Αλλ'ά α'υτό θά ήταν άτιμία...

— Θά ήταν θεάρεστο έργο. Μεγαλειότατε, τ'ό άξι'ζε!

— Για μ'ιά μικρή ιδιοτροπία δυ'ό ήμερ'ών ;

— Τί σημαίνει ή διάρκειά ; είπε ή Μονμοραν'ό.

— Τ'ήν αγαπ'ώ πάντοτε, σου τ' όρκίζομαι άπάντησε ό θ'α-

σιλεύς κατασυγκινημένος.

— Μπ'ά ! έκανε ή Μονμοραν'ό, πλημμυρισμένη από χαρά.

— Και θ' α'υτοκτονήσω αν...

"Η Μονμοραν'ό α'υτή τ'ή φορά δέν μ'όρεσε νά συγκρα-

τήση μ'ιά κραυγή. Ρίχτηκε σ'τήν άγκαλιά τ'ού θ'ασιλέως

και τ'όν έσφ'ιξε με μ'ιά άπέραντη τρυφερότητα.

— "Ω ! "Ωρ'αία μου ! είπε εκείνος έκπληκτος. Τί σ'ε μέ-

λει αν εγ'ώ αγαπ'ώ πάντοτε τ'ήν Μονμοραν'ό...

"Η δεοποι'νς Μονμοραν'ό δέν άπάντησε.

— Α'υτό, έξακολούθησε ό θ'ασιλεύς, εί'νε π'ρωτότυπο. Μ'ού

δίνεις έρωτικό ραντεβ'ό κι' εγ'ώ έρχομαι... "Αντί όμως νά

φιλήσω τ'ά χέρια σου, και νά δειχτ'ό περιποιητικός μαζ'ύ

σου, σου όμολογ'ώ ότι αγαπ'α πάντοτε τ'ήν Μονμοραν'ό...

και σ'ύ, αντί νά πεισμώνεις, χ'αίρεις...

"Η Μονμοραν'ό σιωπηλή έκλαιγε απ' τ'ή χαρά τ'ης.

— "Α ! φ'ώναξε ό θ'ασιλεύς έξαφνα, α'υτό εί'νε πάρα πο-

λ'ύ. "Η Ναν'ό δέν έκλαιγε ποτέ...

Κι' ανάθοντας τ'ό φ'ός, ό θ'ασιλεύς εί'δε τ'ά όλόξανθα

μαλλιά μ'ιάς γυναικ'ας π'ού είχε τ'ό π'ρόσωπό τ'ης μέσα σ'τά

χέρια τ'ης κι' έκλαιγε...

— "Η Μονμοραν'ό ! φ'ώναξε. Εί'σαι σ'ύ ;

— "Εκείνη, κλαίγοντας και γελών-

τας, τ'ού είπε:

— Εί'μαι εγ'ώ, ή όποια ύπέφερα

πολ'ύ κ' ή όποια σ'ας συγχωρ'ώ γι'ά

τ'ί σ'ας αγαπ'ώ πάντοτε...

"Ο θ'ασιλεύς γονάτισε και γέμισε

φιλήματα τ'ά χέρια τ'ής Μονμοραν'ό.

— "Εξαφνα όμως ανέθηκε σ'τά χεί-

λη τ'ου τ'ό όνομα τ'ού Γαετάνο.

— Δέν τ'όν αγαπάτε, δέν εί'ν' αλλ'ή-

θεια ;

"Η Μονμοραν'ό ύψωσε τ'ους ώ-

μους τ'ης αδιάφορα.

— Λοιπόν, έξακολούθησε ό θ'ασι-

λεύς, ή Ναν'ό με άπάτησε...

— "Οχι, εί'νε αλήθεια...

— Π'ώς, τί εί'νε αλήθεια ; ρ'ώτησε ό

θ'ασιλεύς.

— "Οτι ό π'ρέσβυς έρωτοτροπεί

μαζ'ύ μου.

— Μ'ά α'υτό εί'νε τρομερό... Θέλω

νά μάθω τ'ά πάντα...

— "Ω ! α'υτό εί'νε μυστικό δικ'ό

μου !

— Δέν π'ρέπει νά έχ'ετε μυστικά

από μένα.

— Εί'νε μυστικό πολιτικής φύσεως.

— Τί σημασία έχει ;

— Δέν μ'ού είπατε π'ρό όλίγου ό-

τι άποστρέφεστε τ'ις γυναικες π'ού

άνακατεύονται με τ'ήν πολιτική ;

— Ναι, βέβαια.

— Κι' εγ'ώ θέλω νά μ' αγαπάτε.

— Συνωμοτείτε λοιπόν ; ρ'ώτησε ό θ'ασιλεύς μ' άνυπο-

μονήσα.

— "Ακριθ'ώς, ώρ'αίε μου Μεγαλειότατε. "Ο Γαετάνο κι' ε-

γ'ώ συνωμοτ'ούμε, α'υτ'ός κατ'ά τ'ού θ'ασιλέως τ'ής Ναθάρ-

ρας κι' εγ'ώ κατ'ά τ'ού θ'ασιλέως τ'

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΧΑΡΤΟΚΛΕΦΤΗΣ

Η μαρκησία Λυδία Ρίτσαν, έκεινο το αλησμόνητο θράδυ, έπαιζε με πάθος στο «καρρέ» του πόκερ. — Μεγαλώνεις πάρα πολύ το παιγνίδι, Λυδία! γκρίνιαζε ο σερ Τζών Φόρτεμπλαν, πίσω από τους «Τάιμς» που διάβαζε.

— Μη σε νοιάζει, Τζών!... το φώναζε μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο ή ώμορφη χήρα, που ήταν αδελφή του.

Κι' επρόθεσε:

— Κερδίζω ένα σωρό λεπτά!

— Κι' εγώ κερδίζω!... Έκανε δλόχαρος ο Τζιμ Μάρστον, που ήταν ο πιο ώμορφος κι' ο πιο νέος από τους παίκτες του πόκερ.

Κι' έπειτα, κύτταζε με μεγάλη τρυφερότητα την θελκτική 'Αθρίλ Φόρτεμπλαν που έτοιμαζε πιο πέρα, στον πάγκο του μπάρ, τα εξάριτα κοκτέιλ.

Η 'Αθρίλ ήταν έρωτευμένη με τον Τζιμ Μάρστον, που ήταν εξερευνητής, αεροπόρος και γόης των αριστοκρατικών σαλονιών. Ο ωραίος Τζιμ είχε κατακτήσει την καρδιά της έκεινο ακριβώς το θράδυ, μέσα σε μία ώρα! Κι' η 'Αθρίλ, περίμενε τώρα, ύστερ' από το πόκερ τη φλογερή εξομολόγησή του.

Το πόκερ όμως άργουσε να τελειώσει. Η Λυδία Ρίτσαν «χτυπούσε» άγρια τους αντιπάλους της.

— Έσύ μπορείς να κάνεις, δι' τη θέλεις, Λυδία... της είπε τότε η λαϊκή Φόρτεμπλαν που καθόταν κοντά στον άνδρα της. Ο δόκτωρ Σμιθ όμως και ο μίστερ Τέρμπαλ θα έπρεπε να παίζουν με κάποια φρόνησι...

— Έγώ δεν έχω κανένα λόγο να παραπονιέμαι... Έκανε ο μίστερ Τέρμπαλ κι' έρριξε μία ματιά στον γιατρό.

Ο δόκτωρ Σμιθ, ένας σεμνός και εξαιρετικά συμπαθητικός νέος, πειράχθηκε κι' έσπευσε να του απαντήσει: — Δεν λέω πως είμαι πλούσιος, σάν κι' εσάς, μά... εγώ...

— Αυτά είναι λόγια! Έκανε ο σερ Τζών Φόρτεμπλαν. Το άδικο, το έχει η αδελφή μου η Λυδία, που κερδίζει ένα σωρό λεπτά!... Κι' όμως είναι ζάπλουτοι!... Το διάδημα που φορεί στο κεφάλι της αξίζει μία ολόκληρη περιουσία. Όσο για το διαμαντένιο βραχιόλι της, θυμάμαι ότι το αγόρασε τρεις χιλιάδες λίρες!...

Εκείνη τη στιγμή ο Τζιμ Μάρστον κέρδισε πάλι κι' αυτός ένα μεγάλο ποσό.

— Προτείνω να σταματήσουμε... είπε τότε με πολύ τάκτ ο μίστερ Τέρμπαλ.

— Όπως θέλετε! του απάντησε ο Μάρστον, ρίχνοντας μία ματιά στη μαρκησία Λυδία που τον είχε βοηθήσει να κερδίσει.

Εκείνη χαμογέλασε μ' έναν μυστηριώδη τρόπο. Ο Σμιθ με μία υπόκλησι, άφησε τα χαρτιά επάνω στο τραπέζι.

Κατόπιν, ο μίστερ Τέρμπαλ άναψε ένα πούρο κι' είπε μ' έναν ευθύμο τόνο στον Τζιμ Μάρστον:

— Θαμάζω την τύχη σας! Ποτέ μου δεν είδα παρόμοιο πράγμα κερδίζατε διαρκώς! Θα έλεγε κανείς πως ξέρατε τα χαρτιά μας!...

— Ο λοχαγός αεροπόρος Μάρστον παίζει καλό πόκερ! Έκανε η μαρκησία.

— Σας ευχαριστώ! της απάντησε ο γόης.

Και ξέσπασε σ' ένα ήχηρο γέλιο.

Ο σερ Τζών Φόρτεμπλαν κάλεσε τότε τους κυρίους στην αίθουσα του μπυλιάρδου. Ο Τζιμ Μάρστον έμεινε μόνος κοντά στο τραπέζι του παιγνιδιού. Μάζεψε τα χαρτιά, έβαλε τις φίες μέσα στο κουτί, έκλεισε λίγο το ηλεκτρικό καλοριφέρ, γιατί έβγαζε πάρα πολλή ζέση και κατόπιν πήγε κι' αυτός στην αίθουσα του μπυλιάρδου.

— Θεέ μου! φώναζε εκείνη τη στιγμή η Λυδία Ρίτσαν. Έχασα το βραχιόλι μου!...

Ο σερ Τζών έβγαλε μία τράπουλα!

— Ψάξε να το βρης! τη μάλλωσε ο σερ Τζών Φόρτεμπλαν, από την ανοιχτή πόρτα του μπυλιάρδου.

Ο μίστερ Τέρμπαλ έσπευσε να τη βοηθήσει. Μά το βραχιόλι δεν βρέθηκε πουθενά.

— Κι' όμως εδώ και δυο λεπτά της ώρας το είχα στο χέρι μου! Έκανε η μαρκησία. Αυτό είναι καταπληκτικό!...

Οι κύριοι κυτάχθηκαν κατάχλωμοι. Κανείς υπηρετής δεν είχε μπη σ' όλο αυτό το διάστημα...

— «Τζέντλεμεν», Έκανε ο σερ Τζών, μήπως είδε κανείς το βραχιόλι της αδελφής μου;

Ο μίστερ Τέρμπαλ ήταν κατακόκκινος από την αγανάκτηση.

Ο Τζιμ Μάρστον κύτταζε την 'Αθρίλ μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Μόνο ο δόκτωρ Σμιθ ήταν σοβαρός και άτακτος. Ο σερ Τζών του έρριξε μία ματιά γεμάτη θυμό.

— Μήπως το είδατε, έσείς; τον ρώτησε με μία θραυκή φωνή.

— Εγώ; Γιατί εγώ, σερ Τζών, κι' όχι κανένας άλλος; του απάντησε με την ίδια απάθεια ο δόκτωρ Σμιθ.

— Διάβολε! Έμενα ρωτάτε; φώναζε έξω φρενών ο σερ Τζών.

— Εγώ προτείνω το εξής... Έκανε η μαρκησία Λυδία. Ν' αδειάσουν τις τσέπες τους όλοι οι «ζέντλεμεν»...

Και τόνισε με ειρωνεία την τελευταία λέξη.

Ο Μάρστον ξέσπασε σ' ένα παρόφανο γέλιο.

— Σας έγγωμαι ότι δεν θα βρεθεί το βραχιόλι σας σε καμμία από τις τσέπες μου!... είπε στην Λυδία Ρίτσαν.

Κι' έρριξε μία ματιά γεμάτη μίσος στον δόκτωρ Σμιθ. Η 'Αθρίλ είδε ότι δεν χώνευε ο ένας τον άλλο.

— Δεν θέλετε δηλαδή ν' αδειάσουν τις τσέπες σας; τον ρώτησε ήρεμα ο γιατρός.

— Κάθε άλλο! Έκανε εκείνος πειραγμένος. Πολύ φοβόμαι ότι δεν θέλετε έσείς!

— Μη σάς νοιάζει για μένα, λοχαγέ Μάρστον! του απάντησε ο Σμιθ.

Κι' αδειάσε επάνω σ' ένα τραπέζι όλες τις τσέπες του.

Η σειρά σας τώρα... είπε στο Μάρστον χαμογελώντας.

Ο γόης διάσασε λίγο και κύτταξε τον σερ Τζών, σάν να του ζητούσε βοήθεια.

— Γιατί εγώ δεύτερος; Έκανε.

— Δέχομαι εγώ! φώναξε ο Τέρμπαλ για να δώσει τέλος στο επεισόδιο.

— Όχι, όχι! του είπε ο γιατρός. Μου φαίνεται ότι δεν θα ένοχληθήτε διόλου, έσείς αν ο Μάρστον αδειάσει τις τσέπες του...

Ο λοχαγός Έκανε ένα βήμα απειλητικό προς το μέρος του.

— Μήπως θέλετε να πητε... φώναζε αγριεμένος, με τις λιας συνάντησε το σκληρό βλέμμα του σερ Τζών Φόρτεμπλαν, συγκρατήθηκε.

— Ά.. πολύ καλά! ψιθύρισε. Δίνω όμως τον λόγο της τιμής μου ότι το βραχιόλι δεν βρίσκεται σε καμμία τσέπη μου...

— Έμπρός! Έκανε αόστηρά ο σερ Τζών.

Ο Μάρστον αδειάσε τις τσέπες του.

— Ξεχάσατε την από μέσα τσέπη!... παρατήρησε με απάθεια ο δόκτωρ Σμιθ.

Ο Μάρστον χλώμιασε.

— Θα σάς εξηγήσω... Έκανε με τρεμουλιαστή φωνή το βραχιόλι δεν είχε εκεί μέσα... Έχω κάτι άλλο, που δεν μπορώ να το δείξω...

— Ξέρω τι είναι!... είπε ο γιατρός.

Ο σερ Τζών, ξεαλλος έχωσε το χέρι του στην από μέσα

τσέπη του σόκιν του Μάρστον κι' έβγαλε... μία τράπουλα!

Ο δόκτωρ Σμιθ και η μαρκησία Λυδία χαμογέλασαν.

— Μ' αυτά τα χαρτιά παίξαμε!... παρατήρησε ο Τέρμπαλ.

Και πρόσθεξε ότι τα χαρτιά ήταν σημαδεμένα.

Ο Μάρστον έκανε να ξεγυλιστήσει από την πόρτα, μα ο Τέρμπαλ πρόλαβε και του έφραξε το δρόμο.

— Ναί, σάς έκλεβα στα χαρτιά... Ωμολόγησε τότε ο γόης. Μά δεν ξέρω τίποτε για το βραχιόλι!...

Το βραχιόλι θα είχε ασφαλώς πίσω από το ηλεκτρικό καλοριφέρ!... είπε τότε ο δόκτωρ Σμιθ.

Κι' ο γιατρός έβγαξε πίσω από το καλοριφέρ και βρήκε το βραχιόλι.

Όλοι οι άλλοι απόμειναν με το στόμα ανοιχτό.

— Είδα τον κ. Μάρστον να πλησιάζει εκεί πέρα, όταν τελειώσαμε το πόκερ... εξήγησε ο Σμιθ.

Εκείνη τη στιγμή ακούσθηκαν λυγμοί. Η θελκτική 'Αθρίλ έκλαιγε από την απόνωνσι...

Ο σερ Τζών Φόρτεμπλαν τότε έσημανε κι' είπε στον υπηρετή που παρουσιάσθηκε:

— Οδηγήστε τον κ. Μάρστον. Θα φύγει...

Ο γόης, τρίζοντας τα δόντια του από τη λύσσα, βγήκε γρήγορα από το μεγάλο σαλόνι.

Η μαρκησία Λυδία σ' αυτό το μεταξύ προσπαθούσε να παρηγορήσει την 'Αθρίλ.

— Είχα καταλάβει πως έκλεβε στα χαρτιά... εξήγησε. Γι' αυτό ακριβώς μεγάλωνε το παιγνίδι.

Επειτα, βλέποντας ότι η μικρούλα της 'Αθρίλ, που είχε τόσο ανόητη, αντί να προσέχη τον αγαπητό της δόκτωρ Σμιθ, έκανε τα γλυκά μάτια του Μάρστον, θέλησε να δώ αν θα είχε αυτός ο χαρτοκλέφτης το θράσος να κλέψει και το βραχιόλι μου!

Το άφησα λοιπόν να πέσει κοντά του, σε μία στιγμή που κύτταζε το χέρι του, κάνοντας τάχα πως δεν το πρόσεξα...

Κι' ο θάλακας πιάστηκε στο άγκυστρι!...

Ο σερ Τζών Φόρτεμπλαν έσκυψε και της ψιθύρισε στο αυτί:

— Μά πως να δώσω στην 'Αθρίλ τον νεαρό δόκτωρ Σμιθ, που δεν έχει λεπτά;...

— Έχω εγώ! Και πάρα πολλά μάλιστα! φώναζε η Λυδία Ρίτσαν.

— Λαμπρά! Λαμπρά! Έκανε πειραγμένος ο σερ Τζών Φόρτεμπλαν. Δεν είναι ανάγκη να φωνάζεις κάθε τόσο ότι είσαι θαύπλουτος!...

Και δέχθηκε να κάνει γαμπρό του τον συμπαθητικό και σεμνό δόκτωρ Σμιθ, που ελάτρευε από χρυσά την ώμορφη κόρη του.

ΕΝΤΓΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

Ο ΛΙΠΟΤΑΚΤΗΣ

Ένας Γάλλος συγγραφέας, ο Λαμί, διηγείται το παρακάτω ανέκδοτο από τον πόλεμο του 1912-13, σ' ένα βιβλίο του:

Όταν φτάσαμε στην Αθήνα, συναντήσαμε ένα στρατιώτη με τη στολή της Λεγεώνας των Ξένων της Γαλλίας, ο οποίος είχε φτάσει απ' την Αφρική. Τον έπλησίασα και τον έρωτησα πού θρискόταν και γιατί είχε ρηθ στην Ελλάδα.

Αυτός τότε μου είπε:

— Είμαι Έλληνας, φίλε μου, και υπηρετούσα στο γαλλικό αποικιακό στρατό της Αφρικής. Όταν έμαθα τα γεγονότα που συνέβαιναν εδώ πέρα, πήγα στον Γάλλο λοχαγό μου και του είπα:

— Λοχαγέ μου, θα λιποταχτήσω!...

— Τι έκαμε λεί! Θά λιποταχτήσης;...

— Λοχαγέ μου, τού ξαναείπα, θα λιποταχτήσω, να πάω να πολεμήσω για την πατρίδα μου. Έχει ανάγκη και το τελευταίο στρατιώτη της.

Τότε ο Γάλλος λοχαγός μου—άληθινά ευγενής άνθρωπος—μ' έπλησίασε, μουφίξε το χέρι και μου είπε:

— Λιποτάχθηκες λοιπόν, να πάρη η όργη. Άφου σε φωνάξε η υπέρα σου να την βοηθήσης, δεν μπορείς να τεμπελιάζης κοντά σε μία... θεία σου!... Σε καταλαβαίνω, φίλε μου... Λιποτάχθηκες!...

Κι' έτσι λιποτάχτησα εν γνώσει του λοχαγού μου...

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΗ ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

— Όταν θαδίζετε στο δρόμο να προσέχετε να μη πατάτε τους άλλους που θαδίζουν πλάι σας και μάλιστα όταν από μπράτσο σας στηρίζεται κυρία.

Η γυναίκα θαδίζει ανετώτερα, όταν στηρίζεται στον άριστο βραχιόνα του άνδρος. Φροντίζετε, λοιπόν, να μη λημονήτε την λεπτομέρεια αυτή σε ανάλογη περίσταση.

Όταν ένας άνδρας καθώς θαδίζει στον δρόμο του στρέφει δεξιά κι' αριστερά και κυττάζει επίμονα τις γυναίκες που περνούν, δείχνει ότι είναι αβέβαιος. Αν ψιθυρίσει χαριτολογήματα είναι θηλυπρεπής και θάλακας. Αν πηγαίνει ξοπίσω τους είναι ανόητος και μαυρός.

Καμμία γυναίκα ήθικη και αξιοπρεπής δεν χαμογελά στον δρόμο, και δεν απαντάει στα φιλοφρονήματα των διαφόρων αγνώστων που της τα άπτευθύνουν. Δεν επιτρέπει επίσης να την ακολουθούν με το φέρεμά της.

Αν μία κυρία στηρίζεται στο μπράτσο του άνδρος δεν είναι απαραίτητη φιλοφροσύνη εκ μέρους του να της κρατή την όμπρέλλα, εκτός αν θέλει να δείξει υπερβολική φιλοφροσύνη και περιποιητικότητα.

Κανόνισε το βήμα σου με το βήμα της κυρίας που συνοδεύεις* μη την αναγκάζεις να βιάζεται για να σε φτάσει*.

Αν στον περίπατο η κυρία είναι περισσότερες από τους άνδρες οι ευγενείς κύριοι προσφέρουν το χέρι τους στις πιο ηλικιωμένες ή στις ύψηλης περιωπής κυρίες. Έπειτα στις παντρεμένες και τέλος στις δεσποινίδες. Η πιο νεαρή απ' αυτές μπορούν να μένουν και χωρίς συνοδό.

Τίποτε δεν κολακεύει τους ηλικιωμένους κυρίους στον δρόμο από το να ζητήση μία γνωστή τους νεαρά κυρία, με ευγένεια, να στηρίχτη στο μπράτσο τους. Αυτό καλύτερα μπορεί να το κάμη μία νεαρά κυρία, χωρίς να διατρέχη τον κίνδυνο να παρεξηγηθή.

Αν συναντήσης στο δρόμο γνωστόν σου, που πηγαίνει μόνος του, όφείλεις να τον χαιρετήσεις πρώτος. Αν όμως συνοδεύεται από άλλον τότε όφείλει εκείνος να σε χαιρετήσει πρώτος.

Δι' όνομα του Θεού! Προσέχετε μη γελασθήτε και δώσετε σεξ πρώτος προς χειραγώγ το χέρι σας σ' ανώτερό σας.

Μερικοί, από τελεία άγνοια της καλής συμπεριφοράς, δίνουν δυο-τρία δακτύλα μόνον προς χειραγώγ, αντί όλης της παλάμης τους. Το άσπο αυτό αν συμβή μεταξύ ίσων είναι αβέβαια γελοίο, αν μεταξύ κατωτέρου προς ανώτερον είναι αναίσθητο και ήλιθιο της του πούτου, αν αντιθέτως είναι σαφής απόδειξις περιφρονησεως.

ΣΤΗΝ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

«Μη προτρεγέτω ή γλώσσα της διανοίας» έλεγαν οι Αρχαίοι προπατόρες μας. Αυτό πρέπει ν' αποτελή την βάση κάθε διμιλίας μας. Κι' ένα άλλο άκομη: Να μιλούμε με την γλώσσα που κατέχουμε, χωρίς να προσπαθούμε να φανώμαστε μορφωμένοι, μεταχειριζόμενοι λέξεις που δεν τις ξέρουμε. Τότε αντί να προκαλέσουμε την συμπάθεια των άλλων θα γίνουμε γελοίοι.

Και οι μορφωμένοι πρέπει να μιλούν πάντοτε ανάλογα με την μόρφωσι των ακροατών τους. Γιατί άλλωώς θα πάθουν κι' αυτοί, τι και κείνοι που προσποιούνται τον μορφωμένο.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΡΑΠΕΤΗΣ

Ο δραπέτης ήταν σκαλωμένος στην άλυσίδα της άγκυρας, αγγίζοντας το νερό με τα πόδια του. Η νύχτα ήταν σκοτεινή και κανείς δεν μπορούσε να τον ανακαλύψει στο λιμάνι της Καγιέννης — του νησιού που χρησιμοποιε για εϊρκτή των Γάλλων καταδίκων. Ύψωνε τα πόδια του όσο μπορούσε και συγκρατούσε την αναπνοή του, περιμένοντας τη στιγμή που θ' ανακάλυπταν την απόδρασή του.

Πραγματικά σε λίγο ακούστηκε θόρυβος στη γέφυρα του θαπιοριού και ξαφνικά θρόνησε μία κανονιά. Άνεως ρίχτηκαν στη θάλασσα πολλές γεμάτες ανθρώπους, για ν' αναζητήσουν τον δραπέτη.

Ο δυστυχισμένος αυτός ένοιωσε πως έφτασε η τελευταία του στιγμή. Χώθηκε μέσα στο νερό, κρατώντας την άλυσίδα κι' έχοντας μόνο το κεφάλι του απ' έξω, για ν' αναπνέει. Έτσι, περίμενε με αγωνία την σύλληψή του.

Μά στάθηκε τυχερός, γιατί δεν τον διέκρινε κανείς, ούτε τα φοβερά σκυλόφαρα τον αντέλληφθηκαν.

Την επομένη αναγγέλθηκε κανονικά η εξαφάνισή του από τα κάτεργα.

Αυτός όμως ζούσε και όταν είδε τις θάρκες να γυρίζουν άπρακτες πίσω στο λιμάνι, ή έλπίδα της σωτηρίας του έδωσε θάρρος. Με άσυνήθιστη ενεργητικότητα άρχισε να κολυμπά προς την ακτή. Τρύπωνε στα χορτάρια και σε λίγο κατάρωσε να πηδήσει στην έρημη θάρκα ενός ψαρά. Έκοψε το σκοινί που ήταν δεμένη, άρχισε να κωπηλατή και μ' άπειρη χαρά άνοιχτηκε προς το πέλαγος.

Σε λίγη ώρα άνοιξε τα πανιά κι' άρχισε ν' απομακρύνεται γρήγορα από την καταραμένη νήσο των κατέργων.

Η τύχη εξακολούθησε να τον ευνοή. Σιγά σιγά τα φώτα σβύστηκαν, σώπασαν ή φωνές και κατά την αύγη, μ' άνοιχτά τα πανιά, θρυσκότανε μακριά από την Καγιέν, ανάμεσα ουρανού και θάλασσας.

Μά ήτανε χωρίς τροφές και νερό. Θα πέθαινε, λοιπόν, απ' την πείνα και τη δίψα, έκτος αν παρουσιαζότανε στον δρόμο του κανένα πλοίο για να τον σώσει.

Μά τουλάχιστον θα πεθαινε έλευθερος, χωρίς τις άλυσίδες του καταδίκου!

Δύο μέρες πέρασαν έτσι. Η δύναμεις του άρχισαν να τον εγκαταλείπουν και σωριάστηκε στο θάθος της θάρκας, περιμένοντας τον θάνατο.

Καταβάλλοντας ωστόσο μία τελευταία προσπάθεια σηκώθηκεν όρθιος και κύτταξε γύρω τον όριζοντα. Μά δεν διέκρινε τίποτα και ξανάπεσε απελπισμένος στη θάρκα, που θα γινότανε σε λίγο το φέρετρό του.

Έμεινε έτσι λιποθυμισμένος πολλές ώρες, μέχρις ότου το τρίτοιο πλοίο «Βραζιλία» από τη Χάαρη, με πλοίαρχο τον Λεκοντέ, διέκρινε την έρημη θάρκα του. Έρριξαν τότε μία δική τους θάρκα στη θάλασσα και παίρνοντας τον λιποθυμισμένο, τον μεταφέρανε πάνω στο πλοίο.

Οι ναύτες κουβάλλησαν τον κατάδικο άναίσθητο και τον αποθέσανε πάνω στο κατάστρωμα. Ο πλοίαρχος Λεκοντέ έπλησίασε τότε κι' έσκυψεν από πάνω του. Μά μόλις κύ-

ταξε το πρόσωπό του, έγινε χλωμότερος κι' απ' αυτόν τον ίδιο.

— Μεταφέρετε αυτόν τον άνθρωπο στην καμπίνα μου, έταξε τους ναύτες και φωνάξετέ με όταν συνέλθει. Καθώς πρόφερε αυτά τα λόγια, τα μάτια του έβγαζαν άστραπές μισους, σαν ναχε θυμηθή κάτι τρομερό, που είχε ταράξει σε περασμένα χρόνια τη ζωή του.

Σε λίγο τον ειδοποίησαν πως ο ναυαγός είχε συνέλθει και ήτανε σε θέσι ν' άπαντήσει στις ερωτήσεις του.

Ο Λεκοντέ κατέθηκε τότε, άνοιξε άπότομα την πόρτα της καμπίνας και ρίχνοντας ένα τρομερό βλέμμα στον κατάδικο του είπε:

— Δεν με άναγνωρίζεις, λοιπόν;

Ο δραπέτης, αν και έξασθενημένος, σηκώθηκεν όρθιος και κύτταξε προσεχτικά τον πλοίαρχο.

— Δεν με άναγνωρίζεις, λοιπόν; επανέλαθεν εκείνος.

Ο κατάδικος τότε άρχισε να τρέμη, γιατί, πραγματικά, είχε άναγνωρίσει τον πλοίαρχο.

Ένώ κινδύνεψε τη ζωή του, για ν' αποκτήσει την έλευθερία του, θρέθηκε αντίκρυ στον άδερφό εκείνου, που είχε σκότησει.

Μία θρανή φωνή έβγήκε από τα πανοσμένα του χείλη. Έτραύλισε:

— Μήπως δεν τιμωρήθηκα άρκετά;

Ο πλοίαρχος όμως συνέχισε, μετά ίδιο άπότομο ύψος:

— Ναι, είσαι στην έξουσία μου! Ναυαγίες πώς ζέφυγες, πωλώθηκες, μά να που έπεσες στα νύχια μου!

Από μέσα έσπασε να σε παραδώσω πάλι στο κάτεργο.

Ο κατάδικος άρχισε να τον ικετεύει:

— Κύριε, το είπα, οανήτε γενναίος. Πάρε τη ζωή μου, για να έκδικηθής τον θάνατο του άδερφού σου, με άφήστε με να πεθάνω χωρίς ήλυσίδες, μακριά από το κάτεργο και ναχω για τάφο απέναντι θάλασσα...

— Νά σε σκοτώσω φώναξεν ο πλοίαρχος.

Μήπως είμαι δολοφόνος σαν και σένα; Η δικαιοσύνη καταδίκασε και σ' αυτήν θα σε παραδώσω.

— Πολύ καλά, λοιπόν, θα σκοτωθώ μοναχός μου... ναξεν ο κατάδικος και προσπάθησε ν' άρπάξει ένα πιστόλι που ήτανε πάνω στο τραπέζι.

Μά ο πλοίαρχος δεν τον άφησε και με ύφος λογιστικού τραχύ τον ρώτησε:

— Υπόφερες, λοιπόν, πολύ;

— Όχι! Ναι, φοβερά!... Δεν σάς μιλώ για τα φωνάκια θασανιστήρια, ούτε για τις τύψεις της συνειδήσεως, που ταν οι έφιάλτες της ζωής μου. Χωρίς άμφιβολία έκανα ένα φοιχτό έγκλημα, μά ξέρετε πως ή ζήλεια μονάχα άπαιχτό το χέρι μου και πως δεν είμαι ένας κοινός κακοήγητος.

Ξέρετε πως ανάμεσα στον άδερφό σας και σε μένα υπήρχε μία γυναίκα, που μάς κατέστρεψε και τους δύο, πρώτον κι' αυτή ή ανθρώπινη δικαιοσύνη το κατάλαβε, και μου χάρισε την ζωή... και δεν με καταδίκασε, δυστυχώς, να πεθάνω... στην καρμανιόλα!...

Σώπασε Σταγόνες ιδρώτος κυλούσαν στο ώχρό μέτωπό του.

— Στην καρμανιόλα! φώναξε σε λίγο. «Ό! πόσες φορές έπιθύμησα αυτόν τον θάνατο, πάνω στην καρμανιόλα!

Ο πλοίαρχος τον άκουγε, με το κεφάλι σκυμμένο. Έαφνικά γύρισε, τον κύτταξε και με φωνή γαλήνια και θλιμμένη του είπε:

— Σε μισώ γιατί σκότωσες τον άδερφό μου, γιατί καταδίκασες την μητέρα μου σε αιώσιο πένθος, και σου όρκίζομαι πως αν σε συναντούσα στην ξηρά, θα σε παρέδιδα στη δικαιοσύνη. Μά είμαι ναυτικός και σ' ένας ναυαγός. Η θάλασσα που έχει σε κάθε στιγμή στην διάθεσί της την ζωή μου, σε παρέδωσε στα χέρια μου. Έγώ δεν έχω τώρα το δικαίωμα ούτε να σε διώξω, ούτε να σ' έκδικηθώ. Στο πρώτο λιμάνι που θα πιάσουμε, θ' αποθιβασθής. Αν οι νεκροί μάς θέλουν από κει που θρυσκονται... και το ίδιο σου το θάμα άκόμα δεν μπορεί παρά να με επιδοκιμάσει. Αν όμως γελιέμαι, ο άτυχος άδελφός μου άς με συγχωρήσει κι' άς με κρίνει ο Θεός!...

Τον άφησε κατόπιν και βγήκε έξω. Και δεν τον ξαναείδε δεν ξαναμίλησε μαζί του, ως την ήμερα που τον άφησαν σε κάποιο μακρινό λιμάνι, μονάχο, έρημο, δυστυχισμένο, μά έλευθερο... έλευθερο!...

— Στην καρμανιόλα! φώναξε σε λίγο. «Ό! πόσες φορές έπιθύμησα αυτόν τον θάνατο, πάνω στην καρμανιόλα!

Ο πλοίαρχος τον άκουγε, με το κεφάλι σκυμμένο. Έαφνικά γύρισε, τον κύτταξε και με φωνή γαλήνια και θλιμμένη του είπε:

— Σε μισώ γιατί σκότωσες τον άδερφό μου, γιατί καταδίκασες την μητέρα μου σε αιώσιο πένθος, και σου όρκίζομαι πως αν σε συναντούσα στην ξηρά, θα σε παρέδιδα στη δικαιοσύνη. Μά είμαι ναυτικός και σ' ένας ναυαγός. Η θάλασσα που έχει σε κάθε στιγμή στην διάθεσί της την ζωή μου, σε παρέδωσε στα χέρια μου. Έγώ δεν έχω τώρα το δικαίωμα ούτε να σε διώξω, ούτε να σ' έκδικηθώ. Στο πρώτο λιμάνι που θα πιάσουμε, θ' αποθιβασθής. Αν οι νεκροί μάς θέλουν από κει που θρυσκονται... και το ίδιο σου το θάμα άκόμα δεν μπορεί παρά να με επιδοκιμάσει. Αν όμως γελιέμαι, ο άτυχος άδελφός μου άς με συγχωρήσει κι' άς με κρίνει ο Θεός!...

Τον άφησε κατόπιν και βγήκε έξω. Και δεν τον ξαναείδε δεν ξαναμίλησε μαζί του, ως την ήμερα που τον άφησαν σε κάποιο μακρινό λιμάνι, μονάχο, έρημο, δυστυχισμένο, μά έλευθερο... έλευθερο!...

— Στην καρμανιόλα! φώναξε σε λίγο. «Ό! πόσες φορές έπιθύμησα αυτόν τον θάνατο, πάνω στην καρμανιόλα!

Ο πλοίαρχος τον άκουγε, με το κεφάλι σκυμμένο. Έαφνικά γύρισε, τον κύτταξε και με φωνή γαλήνια και θλιμμένη του είπε:

— Σε μισώ γιατί σκότωσες τον άδερφό μου, γιατί καταδίκασες την μητέρα μου σε αιώσιο πένθος, και σου όρκίζομαι πως αν σε συναντούσα στην ξηρά, θα σε παρέδιδα στη δικαιοσύνη. Μά είμαι ναυτικός και σ' ένας ναυαγός. Η θάλασσα που έχει σε κάθε στιγμή στην διάθεσί της την ζωή μου, σε παρέδωσε στα χέρια μου. Έγώ δεν έχω τώρα το δικαίωμα ούτε να σε διώξω, ούτε να σ' έκδικηθώ. Στο πρώτο λιμάνι που θα πιάσουμε, θ' αποθιβασθής. Αν οι νεκροί μάς θέλουν από κει που θρυσκονται... και το ίδιο σου το θάμα άκόμα δεν μπορεί παρά να με επιδοκιμάσει. Αν όμως γελιέμαι, ο άτυχος άδελφός μου άς με συγχωρήσει κι' άς με κρίνει ο Θεός!...

Τον άφησε κατόπιν και βγήκε έξω. Και δεν τον ξαναείδε δεν ξαναμίλησε μαζί του, ως την ήμερα που τον άφησαν σε κάποιο μακρινό λιμάνι, μονάχο, έρημο, δυστυχισμένο, μά έλευθερο... έλευθερο!...

— Στην καρμανιόλα! φώναξε σε λίγο. «Ό! πόσες φορές έπιθύμησα αυτόν τον θάνατο, πάνω στην καρμανιόλα!

Ο πλοίαρχος τον άκουγε, με το κεφάλι σκυμμένο. Έαφνικά γύρισε, τον κύτταξε και με φωνή γαλήνια και θλιμμένη του είπε:

— Σε μισώ γιατί σκότωσες τον άδερφό μου, γιατί καταδίκασες την μητέρα μου σε αιώσιο πένθος, και σου όρκίζομαι πως αν σε συναντούσα στην ξηρά, θα σε παρέδιδα στη δικαιοσύνη. Μά είμαι ναυτικός και σ' ένας ναυαγός. Η θάλασσα που έχει σε κάθε στιγμή στην διάθεσί της την ζωή μου, σε παρέδωσε στα χέρια μου. Έγώ δεν έχω τώρα το δικαίωμα ούτε να σε διώξω, ούτε να σ' έκδικηθώ. Στο πρώτο λιμάνι που θα πιάσουμε, θ' αποθιβασθής. Αν οι νεκροί μάς θέλουν από κει που θρυσκονται... και το ίδιο σου το θάμα άκόμα δεν μπορεί παρά να με επιδοκιμάσει. Αν όμως γελιέμαι, ο άτυχος άδελφός μου άς με συγχωρήσει κι' άς με κρίνει ο Θεός!...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Πραγματικά, τον αγαπώ πολύ. Γιατί; "Ισως γιατί είναι πολύ δυστυχισμένος. Κάθε φορά, που τον βλέπω, αισθάνομαι μια παράδοξη συγκίνηση, την όποια δεν μπορώ να εξηγήσω.

— Ο Ρουθενά χαμογελοῦσε.

— Γελάς, ξαναείπε ή Λευκή μελαγχολικά. Ναι, γελάς, γιατί ξέρεις ότι δεν μπορώ ν' αγαπήσω κανέναν όσο εσένα. Άδιόφορο, όμως... Είμαι πολύ ευχαριστημένη τώρα που ξέρω ότι ο δυστυχισμένος Μαρντοσέ δεν είναι άναγκασμένος να ζητιανεύη... Δέχεται επίσης να πάη να κατοικήση στο Σιθρύ;

— Δεν είπα όχι, αλλά δεν αποφασίσαμε τίποτε σχετικώς. Πιθανόν νάρθη να κατοικήση στην Έπαυλη.

— Τότε δεν έχω τίποτε να πώ. Έσύ ξέρεις ποιό είναι το καλλίτερο...

Η νέα προσήλωσε τα βλέμματά της στον Ρουθενά και εξαφινάστηκε από τη λάμψη του βλέμματός του κι' από την χαρούμενη έκφραση της φυσιογνωμίας του.

— Πόσο φαίνεσαι ευχαριστημένος! είπε. Βλέπει κανείς ότι γοητεύθηκες από την επίσκεψή που έκανες στον γέρο Μαρντοσέ.

— Ναι, Λευκή, γοητεύθηκα και σκέφτομαι αν ή λέξις αυτή φτάνη για να έκφραση την χαρά που αισθάνομαι...

Δεν είμαι έγωιστής, επρόσθεσε χαμογελώντας, και θέλω να συμμεριστώ τη χαρά σου...

Λευκή, δεν είσαι πειά παιδί!... Μπορώ να σου έμπιστευω ένα μυστικό;...

— Ένα μυστικό;

— Ναι, ένα μυστικό σοβαρό, τρομερό...

— Θεέ μου! Μή τρομάξεις!

— Μην άνησυχείς, παιδί μου!... Πρόκειται για το μέλλον σου, για την ευτυχία σου... Ναι, για να γαληνέψη ή ψυχή σου, για να διώξης από το μυαλό σου τις πένθιμες σκέψεις, για να ξαναγυρίση ή έλπίδα στην καρδιά σου και για ν' άνθισι πάλι το χαμόγελο στα χείλη σου, πρέπει να μάθης το μυστικό αυτό. Έτοιμάσου για να αισθανθής μία άπέραντη χαρά, μία μεγάλη ευδαιμονία... μία ευτυχία έντελώς ανέλπιστη...

— Τι θα μάθω λοιπόν; σκέφτηκε ή νέα της όποιος ή ρες επιθύμησα αυτόν τον θάνατο, πάνω στην καρμανιόλα!

Ο πλοίαρχος τον άκουγε, με το κεφάλι σκυμμένο. Έαφνικά γύρισε, τον κύτταξε και με φωνή γαλήνια και θλιμμένη του είπε:

— Σε μισώ γιατί σκότωσες τον άδερφό μου, γιατί καταδίκασες την μητέρα μου σε αιώσιο πένθος, και σου όρκίζομαι πως αν σε συναντούσα στην ξηρά, θα σε παρέδιδα στη δικαιοσύνη. Μά είμαι ναυτικός και σ' ένας ναυαγός. Η θάλασσα που έχει σε κάθε στιγμή στην διάθεσί της την ζωή μου, σε παρέδωσε στα χέρια μου. Έγώ δεν έχω τώρα το δικαίωμα ούτε να σε διώξω, ούτε να σ' έκδικηθώ. Στο πρώτο λιμάνι που θα πιάσουμε, θ' αποθιβασθής. Αν οι νεκροί μάς θέλουν από κει που θρυσκονται... και το ίδιο σου το θάμα άκόμα δεν μπορεί παρά να με επιδοκιμάσει. Αν όμως γελιέμαι, ο άτυχος άδελφός μου άς με συγχωρήσει κι' άς με κρίνει ο Θεός!...

Τον άφησε κατόπιν και βγήκε έξω. Και δεν τον ξαναείδε δεν ξαναμίλησε μαζί του, ως την ήμερα που τον άφησαν σε κάποιο μακρινό λιμάνι, μονάχο, έρημο, δυστυχισμένο, μά έλευθερο... έλευθερο!...

— Στην καρμανιόλα! φώναξε σε λίγο. «Ό! πόσες φορές έπιθύμησα αυτόν τον θάνατο, πάνω στην καρμανιόλα!

Ο πλοίαρχος τον άκουγε, με το κεφάλι σκυμμένο. Έαφνικά γύρισε, τον κύτταξε και με φωνή γαλήνια και θλιμμένη του είπε:

— Σε μισώ γιατί σκότωσες τον άδερφό μου, γιατί καταδίκασες την μητέρα μου σε αιώσιο πένθος, και σου όρκίζομαι πως αν σε συναντούσα στην ξηρά, θα σε παρέδιδα στη δικαιοσύνη. Μά είμαι ναυτικός και σ' ένας ναυαγός. Η θάλασσα που έχει σε κάθε στιγμή στην διάθεσί της την ζωή μου, σε παρέδωσε στα χέρια μου. Έγώ δεν έχω τώρα το δικαίωμα ούτε να σε διώξω, ούτε να σ' έκδικηθώ. Στο πρώτο λιμάνι που θα πιάσουμε, θ' αποθιβασθής. Αν οι νεκροί μάς θέλουν από κει που θρυσκονται... και το ίδιο σου το θάμα άκόμα δεν μπορεί παρά να με επιδοκιμάσει. Αν όμως γελιέμαι, ο άτυχος άδελφός μου άς με συγχωρήσει κι' άς με κρίνει ο Θεός!...

Τον άφησε κατόπιν και βγήκε έξω. Και δεν τον ξαναείδε δεν ξαναμίλησε μαζί του, ως την ήμερα που τον άφησαν σε κάποιο μακρινό λιμάνι, μονάχο, έρημο, δυστυχισμένο, μά έλευθερο... έλευθερο!...

— Στην καρμανιόλα! φώναξε σε λίγο. «Ό! πόσες φορές έπιθύμησα αυτόν τον θάνατο, πάνω στην καρμανιόλα!

Ο πλοίαρχος τον άκουγε, με το κεφάλι σκυμμένο. Έαφνικά γύρισε, τον κύτταξε και με φωνή γαλήνια και θλιμμένη του είπε:

— Σε μισώ γιατί σκότωσες τον άδερφό μου, γιατί καταδίκασες την μητέρα μου σε αιώσιο πένθος, και σου όρκίζομαι πως αν σε συναντούσα στην ξηρά, θα σε παρέδιδα στη δικαιοσύνη. Μά είμαι ναυτικός και σ' ένας ναυαγός. Η θάλασσα που έχει σε κάθε στιγμή στην διάθεσί της την ζωή μου, σε παρέδωσε στα χέρια μου. Έγώ δεν έχω τώρα το δικαίωμα ούτε να σε διώξω, ούτε να σ' έκδικηθώ. Στο πρώτο λιμάνι που θα πιάσουμε, θ' αποθιβασθής. Αν οι νεκροί μάς θέλουν από κει που θρυσκονται... και το ίδιο σου το θάμα άκόμα δεν μπορεί παρά να με επιδοκιμάσει. Αν όμως γελιέμαι, ο άτυχος άδελφός μου άς με συγχωρήσει κι' άς με κρίνει ο Θεός!...

Τον άφησε κατόπιν και βγήκε έξω. Και δεν τον ξαναείδε δεν ξαναμίλησε μαζί του, ως την ήμερα που τον άφησαν σε κάποιο μακρινό λιμάνι, μονάχο, έρημο, δυστυχισμένο, μά έλευθερο... έλευθερο!...

— Στην καρμανιόλα! φώναξε σε λίγο. «Ό! πόσες φορές έπιθύμησα αυτόν τον θάνατο, πάνω στην καρμανιόλα!

Ο πλοίαρχος τον άκουγε, με το κεφάλι σκυμμένο. Έαφνικά γύρισε, τον κύτταξε και με φωνή γαλήνια και θλιμμένη του είπε:

— Σε μισώ γιατί σκότωσες τον άδερφό μου, γιατί καταδίκασες την μητέρα μου σε αιώσιο πένθος, και σου όρκίζομαι πως αν σε συναντούσα στην ξηρά, θα σε παρέδιδα στη δικαιοσύνη. Μά είμαι ναυτικός και σ' ένας ναυαγός. Η θάλασσα που έχει σε κάθε στιγμή στην διάθεσί της την ζωή μου, σε παρέδωσε στα χέρια μου. Έγώ δεν έχω τώρα το δικαίωμα ούτε να σε διώξω, ούτε να σ' έκδικηθώ. Στο πρώτο λιμάνι που θα πιάσουμε, θ' αποθιβασθής. Αν οι νεκροί μάς θέλουν από κει που θρυσκονται... και το ίδιο σου το θάμα άκόμα δεν μπορεί παρά να με επιδοκιμάσει. Αν όμως γελιέμαι, ο άτυχος άδελφός μου άς με συγχωρήσει κι' άς με κρίνει ο Θεός!...

Τον άφησε κατόπιν και βγήκε έξω. Και δεν τον ξαναείδε δεν ξαναμίλησε μαζί του, ως την ήμερα που τον άφησαν σε κάποιο μακρινό λιμάνι, μονάχο, έρημο, δυστυχισμένο, μά έλευθερο... έλευθερο!...

— Στην καρμανιόλα! φώναξε σε λίγο. «Ό! πόσες φορές έπιθύμησα αυτόν τον θάνατο, πάνω στην καρμανιόλα!

Ο πλοίαρχος τον άκουγε, με το κεφάλι σκυμμένο. Έαφνικά γύρισε, τον κύτταξε και με φωνή γαλήνια και θλιμμένη του είπε:

— Σε μισώ γιατί σκότωσες τον άδερφό μου, γιατί καταδίκασες την μητέρα μου σε αιώσιο πένθος, και σου όρκίζομαι πως αν σε συναντούσα στην ξηρά, θα σε παρέδιδα στη δικαιοσύνη. Μά είμαι ναυτικός και σ' ένας ναυαγός. Η θάλασσα που έχει σε κάθε στιγμή στην διάθεσί της την ζωή μου, σε παρέδωσε στα χέρια μου. Έγώ δεν έχω τώρα το δικαίωμα ούτε να σε διώξω, ούτε να σ' έκδικηθώ. Στο πρώτο λιμάνι που θα πιάσουμε, θ' αποθιβασθής. Αν οι νεκροί μάς θέλουν από κει που θρυσκονται... και το ίδιο σου το θάμα άκόμα δεν μπορεί παρά να με επιδοκιμάσει. Αν όμως γελιέμαι, ο άτυχος άδελφός μου άς με συγχωρήσει κι' άς με κρίνει ο Θεός!...

καρδιά έπαλλε από δυνατή συγκίνηση.

— Τώρα, εξακολούθησε ο Ρουθενά, άκουσε... Ξέρεις ότι ο 'Ιάκωβος Μελλιέ είχε μία κόρη;...

— Ναι, την Λουκία.

— Η Λουκία ήταν ή χαρά και το καύχημα του 'Ιακώβου. Είχε αγαπήσει πολύ την μητέρα της κι' όλη του ή σorge συγκεντρώθηκε στο παιδί της, το όποιο από νωρίς έμεινε όρφανό...

Αλλά ή Λουκία έκανε ένα σφάλμα. Την αγαπήσε και την έκανε δική του ένας ώρατος νέος, ο όποιος έμεινε άγνωστος... Ο Μελλιέ το έμαθε αυτό, ή όργη του ήταν τόσο μεγάλη, όσο κι' ή θλίψη του κι' όρκίστηκε να έκδικηθή αυτόν που είχε προσβάλει την τιμή του...

Εκείνη την εποχή, Λευκή, υπήρχε στον τόπο μας ένας άγαθος άνθρωπος, μία καρδιά εξαίρετική, που λεγόταν Ζάν Ρενώ.

— Ο πατέρας μου!

— Ναι, Λευκή, ο πατέρας σου! Τον είχαν έπωνομάσει κυνηγό των λύκων. Ο Ζάν Ρενώ ακούραστος, άτρώητος και λαμπρός κυνηγός, σκότωνε κάθε χρόνο πολλά από τα άγριμια αυτά που τόσες ζημιές μάς προκαλούν. Θεωρώ μάάλιστα περιττό να σου πώ, ότι ο Ζάν Ρενώ ήταν γνωστός σ' όλην την έπαρχία μας κι' ότι όλοι τον αγαπούσαν και τον έκτιμούσαν...

Τα μάτια της Λευκής πλημμύρισαν δάκρυα. Άκουγε με αγωνία και περιέργεια.

— Είπε ανάγκη να σου πώ, εξακολούθησε ο Ρουθενά, ότι ο 'Ιάκωβος Μελλιέ είχε σώσει κάποτε την ζωή του Ζάν Ρενώ, ο όποιος είχε πέσει στο ποτάμι... Κατόπιν, μολονότι ο ένας ήταν πλούσιος κι' ο άλλος φτωχός, έγιναν οι καλύτεροι φίλοι του κόσμου... Ο Ζάν Ρενώ άγνοούσε με ποιόν τρόπο ν' αποδείξη την ευγνωμοσύνη του στον 'Ιακώβο Μελλιέ...

Ο Ρενώ αγαπήσε σε λίγον κατόπιν την μητέρα σου την Γενεθιέδη, κι' αγαπήθηκε απ' αυτήν. Ήθελαν να παντρευτούν, μά δεν είχαν χρήματα... Ο Μελλιέ, όταν το έμαθε αυτό, έδωσε στον Ζάν Ρενώ όσα χρήματα του χρειαζόντουσαν για να γίνει ευτυχισμένος. Κι' έτσι οι γονείς σου παντρεύτηκαν.

Σε λίγο θα μάθης, Λευκή, πως ο καλός σου πατέρας άπέδειξε στον 'Ιακώβο Μελλιέ την ευγνωμοσύνη του. Τώρα ξαναγυρίζω στη Λουκία.

Μία μερα, ο φίλος της της έγραψε δίνοντάς της τις δέκα τη νύχτα ένα ραντεβού κοντά στις όχθες του ποταμού. Το γράμμα όμως αυτό έπεσε στα χέρια του 'Ιακώβου Μελλιέ και τίποτε δεν μπόρεσε να γαληνέψη την όργη του και τη μανία του.

Τότε το ήρθε στο μυαλό μία άπαίσια και τρομερή σκέψις.

Το θράος της ίδιας ήμέρας ο Ζάν Ρενώ περνώντας από δώ, μπήκε μέσα μία στιγμή για να μάς χαιρετήσει. Επειδή ήταν όργα πειά και επρόκειτο να πάη στο Τεράς πριν ξαναγυρίση στο χωριό του κι' επειδή το τουφέκι του τον έθάρρυνε, το άφησε στην Έπαυλη, κρεμώντας το πάνω απ' το τζάκι της τραπέζιας κοντά στο τουφέκι του 'Ιακώβου Μελλιέ. Έπειτα έφυγε.

Λίγο, πριν απ' τις δέκα, ή δυστυχισμένη Λουκία κατέθηκε κρυφά απ' το δωμάτιό της και βγήκε έξω. Ο 'Ιακώβος που την παραμόνευε, βγήκε κι' αυτός απ' το δωμάτιό του, πήρε, χωρίς να το προσέξη το τουφέκι του Ζάν Ρενώ αντί του δικού του και ώρμησε ξοπίσω απ' την κό-

καρδιά έπαλλε από δυνατή συγκίνηση.

— Τώρα, εξακολούθησε ο Ρουθενά, άκουσε... Ξέρεις ότι ο 'Ιακώβος Μελλιέ είχε μία κόρη;...

— Ναι, την Λουκία.

— Η Λουκία ήταν ή χαρά και το καύχημα του 'Ιακώβου. Είχε αγαπήσει πολύ την μητέρα της κι' όλη του ή σorge συγκεντρώθηκε στο παιδί της, το όποιο από νωρίς έμεινε όρφανό...

Αλλά ή Λουκία έκανε ένα σφάλμα. Την αγαπήσε και την έκανε δική του ένας ώρατος νέος, ο όποιος έμεινε άγνωστος... Ο Μελλιέ το έμαθε αυτό, ή όργη του ήταν τόσο μεγάλη, όσο κι' ή θλίψη του κι' όρκίστηκε να έκδικηθή αυτόν που είχε προσβάλει την τιμή του...

Εκείνη την εποχή, Λευκή, υπήρχε στον τόπο μας ένας άγαθος άνθρωπος, μία καρδιά εξαίρετική, που λεγόταν Ζάν Ρενώ.

— Ο πατέρας μου!

— Ναι, Λευκή, ο πατέρας σου! Τον είχαν έπωνομάσει κυνηγό των λύκων. Ο Ζάν Ρενώ ακούραστος, άτρώητος και λαμπρός κυνηγός, σκότωνε κάθε χρόνο πολλά από τα άγριμια αυτά που τόσες ζημιές μάς προκαλούν. Θεωρώ μάάλιστα περιττό να σου πώ, ότι ο Ζάν Ρενώ ήταν γνωστός σ' όλην την έπαρχία μας κι' ότι όλοι τον αγαπούσαν και τον έκτιμούσαν...

Τα μάτια της Λευκής πλημμύρισαν δάκρυα. Άκουγε

καρδιά μου. Βλέπεις πόσο χτυπάει ! Είκοσι χρόνια τώρα ποτέ δεν χτύπησε έτσι... Πόσο ωραία και γλυκεία είναι η συγκίνησις της χαράς... *Ω ! μού φαίνεται ότι ξαναζώ !...

Ο Ρουθενά σκέφθηκε ότι θα ήταν φρόνιμο να μη μιλήσει ακόμα στον κύριο του για τον Ζάν Ρενώ.

«Θα μάθω όπωσδήποτε πολύ γρήγορα, σκέφτηκε, ότι διηγήθηκα τα πάντα στη Λευκή. Όπως συμφώνησα χθές το θράδυ με την Λευκή και τον Ζάν Ρενώ, ο τελευταίος θα διατηρήσει για δυο-τρεις μέρες ακόμα, το όνομα Μαρντοσέ και θα προσποιηθεί τον έπαυτο. Όταν ξαναγυρίσω, θα θρούμε τον τρόπο να πούμε την αλήθεια στον Μελλιέ χωρίς να πάθω δυνατό κλονισμό».

Σε λίγο ο Ρουθενά συνάντησε τον Ζάν Ρενώ εξεδήλωσε την επιθυμία όπως, κατά την διάρκεια της απουσίας του που θα θαστούσε τέσσερες - πέντε μέρες, το πολύ, εγκατασταθεί στο δωμάτιό του για να βρίσκεται πιο κοντά στην κόρη του, αλλά ο Ζάν Ρενώ δεν συμμέριστηκε την ιδέα του αυτή.

— Όχι, είπε, γιατί αυτό θα ξάφνιαζε τον Ιάκωβο Μελλιέ και τους ανθρώπους της αγοράς. Δεν πρέπει, προκαλώντας την περιέργειά τους να δώσουμε σ' αυτούς το δικαίωμα να κάνουν σχόλια και υποθέσεις. Προτιμώ να κοιμάμαι στο σπίτι του θοοκού.

— Αγαπητέ μου Ζάν Ρενώ, αποκρίθηκε ο Ρουθενά, σε αφήνω ελεύθερο να κάνεις ό,τι θέλεις...

Το πρωί της άλλης ημέρας, κατά τις πέντε ή ώρα, ο Ρουθενά αφού φίλησε την Λευκή κι' έσφιξε το χέρι του Ζάν Ρενώ, ανέβηκε στο άμαξι που θα τον πήγαινε στο Σαιντ - Ιρουν, απ' όπου στις έξη θ' ανέβαινε στο λεωφορείο του Παρισιού.

— Ξαναγύρισε γρήγορα ! του είχε πη ο Ιάκωβος Μελλιέ, όταν τον αποχαιρέτησε. Ξαναγύρισε μαζί με το παιδί μου...

Στα λειβάδια, ακουγότανε τώρα το άκονισμα των δρεπανιών. Την ώρα του προγεύματος, οι υπηρέτες της επαύλεως κ' οι μεροκαματιάρες ήξεραν ότι ο Ρουθενά είχε φύγει για το Παρίσι, πράγμα που τους έκανε να ξαφνιαστούν. Ασφαλώς, για ν' απομακρυνθεί από το Σεϊλόν ο Ρουθενά την πρώτη μέρα του θρισμού, θα είχε αναγκαστεί να το κάνει αυτό για κάποιον λόγο πολύ σοβαρό, πολύ σπουδαίο. Όλη λοιπόν την ημέρα ρωτούσαν ο ένας τον άλλον θέλοντας να μάθουν τί πήγαινε να κάνει στο Παρίσι ο Ρουθενά.

Πρό πάντων φάνηκε πολύ περίεργη και ρωτούσε τους άλλους επίμονα, η δεύτερη υπηρέτρια της επαύλεως, μία χοντρή κατακόκκινη κοπέλλα, η οποία κάτω από μία προσηυπητή θλακεία, έκρυβε ύπουλα έντοια και πονηρία. Η κοπέλλα αυτή, της οποίας η ασχημία συναγωνιζόταν με τα ήθηκα της ελαττώματα, λεγόταν Γερτρούδη και βρισκόταν πριν από ένα χρόνο στο Σεϊλόν. Ο Ρουθενά, αν και δεν ήταν ευχαριστημένος από τη δουλειά της, ως τόσο την είχε κρατήσει από οίκτο και γιατί δεν του άρεσε να διώχνει τους υπηρέτες.

Μολονότι η Γερτρούδη έστερείτο αισθημάτων καλών, ωστόσο, όπως η περισσότερες γυναίκες, είχε έρωτικές όρμες. Έτσι ο Φραγκίσκος Παρισέλ της είχε κάνει ζωηρή εντύπωση από την πρώτη στιγμή. Αυτός το πρόσεξε αυτό και σκέφτηκε ότι η κοπέλλα έδειχνε, παρ' όλη την ασχημία της δεν ήταν αξιοκαταφρόνητη για να περνά τις ώρες του.

Συνεδείη λοιπόν έρωτικά μαζί της. Η υπηρέτρια πίστεψε τα λόγια του και φαντάστηκε ανόητα ότι την αγαπούσε κι' ότι θα την παντρευόταν. Έτσι έγινε δούλη του κι' έκανε ό,τι εκείνος ήθελε.

Η Γερτρούδη είχε πάν-

τα τα μάτια της και τ' ατύχια της ανοιχτά και δεν στενοχωριόταν καθόλου ν' αφογκράζεται πίσω από τις πόρτες. Με δυο λόγια, είχε γίνει κατάσκοπος του ωραίου Φραγκίσκου.

ΣΤ'

Η ΒΡΑΔΥΝΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ

Έπειτα από μία υπέροχη ημέρα, ο ήλιος θαύρισε πειά. Έστειλε τα τελευταία χάρδια του, τα τελευταία χαμόγελά του στη μεγάλη κι' ωραία φύση και τα δέντρα και τα λουλούδια, παίρνοντας σκούρο χρώμα κι' ανατριχιάζοντας στην πνοή της αύρας, φαινότουσαν σαν να του λένε: Καληνύχτα !

Οι θεριστές κ' η θερσίτριες ξαναγύριζαν από τα λειβάδια στην έπαυλη για να δειπνήσουν. Ήταν ένας στρατός δολόκληρος από έργατες. Καθένας είχε το όπλο του ή μάλλον το εργαλείο του, οι άνδρες τα δρεπάνια που γυάλιζαν κ' η γυναίκες τα δίκρανα. Φτάνοντας στην αυλή της αγοράς, ακούμπησαν τα δρεπάνια στον τοίχο και τα δίκρανα τ' απόθεσαν κατά γής.

Ανάμεσα στις γυναίκες υπήρχαν αρκετές ωραίες. Καθώς δεν φοβόντουσαν πειά τις καυστικές άχτινες του ήλιου, είχαν τα κεφάλια τους, τα μπράτσα τους και τον τριχίλο γυμνό, τα μαλλιά σχεδόν αναστατωμένα, ενώ το στήθος κ' η ώμοι τους ξεχωρίζαν καθαρά κάτω απ' τα έλαφρά ρούχα τους.

Είχαν το χρώμα ζωηρό, τα χείλη χαμογελαστά, το βλέμμα λαμπρό. Στο μέτωπό τους φαινόταν ο ιδρώτας της εργασίας. Στα χέρια κρατούσαν μεγάλα ψάθινα καπέλλα.

Η θερσίτριες του Σεϊλόν έτοιμοι μοιόμορφα ντυμένες, όλες μαζί καθώς ήταν, αποτελούσαν μία εξάισια εικόνα. Τα φορέματά τους, τα καπέλλα τους, η κάλτσες τους και τα παπούτσια ήταν δώρο του Πέτρου Ρουθενά. Ο καλός αυτός έπιστάτης του Σεϊλόν, κάθε χρόνο πρό της έναρξης του θρισμού, έπρόσφερε στις γυναίκες που θα θέριζαν, τη φορεσιά της δουλειάς.

Μετά το δείπνο που έγινε στη μεγάλη αίθουσα του Ισογείου, όπου είχε προστεθεί και δεύτερο τραπέζι για είκοσι πρόσωπα, όλοι βγήκαν στην απέραντη αυλή, οι άνδρες από τη μία μεριά και η γυναίκες από την άλλη.

Κουβέντιαζαν μεταξύ τους και κανείς δεν διαζόταν να φύγει.

Σε κάποια στιγμή, ο Ιάκωβος Μελλιέ, στο μπράτσο του οποίου στηριζόταν η Λευκή, βγήκαν από το σπίτι. Αμέσως όλοι του περιστοιχισαν και σαράντα φωνές συγχρόνως τους χαιρέτησαν.

— Καλησπέρα, κύριε Μελλιέ ! Καλησπέρα, ζεστοίς Λευκή...

Την ίδια στιγμή έμπαινε στην αυλή με το διαόκκι του στον δμο και προσεχόμενος από το Σιδρύ, ο Ζάν Ρενώ.

— Οι καλοί άνθρωποι ! ψιθύρισε. Πόσο αγαπούν την κόρη μου !...

Και πλησίασε άργα.

— Λοιπόν, φίλοι μου, έλεγε ο Ιάκωβος Μελλιέ, απευθυνόμενος προς όλους, έσθε ευχαριστημένοι ;

— Αν δεν είμαστε ευχαριστημένοι, έπρεπε να είμαστε πολύ δύσκολοι, αποκρίθηκε ο πιο ηλικιωμένος απ' τους θεριστές που έρχόταν στο Σεϊλόν τριάντα και πλέον χρόνια. Το χόρτο είναι τόσο ψηλό, και σε δεν χρειάζεται κανείς να σκύβει για να το κόψει. Εκτός αυτού, ο καιρός είναι τόσο καλός. Αύριο, κυρίες Ιάκωβε, θα ήθελε να ρούς δολοκλήρους χόρτους.

— Πολύ καλά ! είπε ο Μελλιέ. Χαίρω, γιατί βλέπω ότι όλοι είστε ευθυμικοί. — Ω ! η ευθυμία δεν μιλεί, κύριε Ιάκωβε. Αλλά θάμαστε εθυσμότερα αν ήταν ο κ. Ρουθενά. (Ακολουθεί)

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β' (Τηλέφωνον: 26-135)

Ίδρυσις : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής : ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Όροι συνδρομής «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

Έσωτερικού δι' εν έτος Δραχ. 250 Έξωτερικού Δολλάρια 6
έξάμηνης 125 Αμερικής 7

και δι' όλην την Αφρικήν και Βελγικόν Κογκό έτησια συνδρομή σελλινια 30. Αι έπιστολαι και τα χρηματικά έμβλήματα δέον ν' απευθύνονται προς τόν διευθυντήν του «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ,

Όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β'.

Τιμή έκαστου τεύχους Δραχ. 5

Έν Αμερικη, διά την έγγραφην συνδρομήν και διά την κατά φώλων πώλησιν, η Έταιρία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, εκπροσωπούμενη παρ' του κ. Κ. Καφοπούλου.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ”

[Προφητείες του διασημού Αμερικανού αστρολόγου Νόργουελ για τις «βεντέττες» και τους «γόνιτες» της θόνης.]

ΚΑΘΕ χρόνο, οι αστέρες του ουρανού έχουν να πούν ένα πλήθος ενδιαφέροντα πράγματα στους «αστέρες» του κινηματογράφου. Εφέτος, μάλιστα, φαίνεται ότι τους τα είπαν και από την καλή και από την ανάποδη. Αν δεν ξέρετε δε με ποιό τρόπο, σάς πληροφορούμε ότι υπάρχει στο Χόλλυγουντ, από εδώ και οχτώ χρόνια ένας διάσημος αστρολόγος, πολύ μοντέρνος, με γοητευτική εμφάνιση : ο νέος και ωραίος Νόργουελ.

Ο Νόργουελ λοιπόν είναι το πρόσωπον της έμπιστοσύνης των αστέρων του ουρανού, που προλέγουν κάθε χρόνο με το στόμα του την τύχη των «αστέρων» της θόνης.

Ο περίφημος αυτός Νόργουελ έφθασε στο Χόλλυγουντ απένταρος και άγνωστος απ' όλους. Ο σκοπός του ωστόσο δεν ήταν να παίξει στον κινηματογράφο, αλλά να εργασθεί ως αστρολόγος ! Κανείς όμως δεν ήθελε να τον ακούσει και κανείς δεν πίστευε στις προφητείες του ως την ημέρα που έτυχε να θρεθεί μπροστά στη Μαίρη Πίκφορντ,

ο ένα άριστοκρατικό «Τή-Ρούμ» της φιλομολέως. Η μεγάλη ήθοποιος της θόνης θέλησε να παίξει μαζί του και άρχισε να ερωτεύεται τη μυστηριώδη τέχνη του. Ο Νόργουελ δεν στενοχωρήθηκε διόλου. «Αφίσε την θαθύπλουτη «βεντέττα» να διασκεδάσει μαζί του και κατόπιν, με απόληπτα της διεθίθασε τί έλεγαν γι' αυτήν οι αστέρες του ουρανού.

— Θα παντρευθίτε τον Μπουντ Ρόγκερς, ύστερ' από πολλές περιπέτειες που θα κρατήσουν έπτά δολόκληρα χρόνια...

— Μα είμαι παντρεμένη με τον «Ντούγκ» !... Το άπάντησε η Μαίρη Πίκφορντ.

— Θα χωρίσεις ! Της εξέγησε ο αστρολόγος. Ο Ντούγκλας Φαίρμπαγκες θα παντρευθί μια Άγγλιδα άριστοκράτισσα !...

Η Μαίρη Πίκφορντ δεν έδωσε καμιά σημασία στα «τρελλά» αυτά λόγια. «Υστερα όμως από λίγες ημέρες άρχισε να τα συλλογίζεται με κάποια ανησυχία. Ο «Ντούγκ» ήθελε πράγματι να χωρίσουν ! Είχε αναθέσει μάλιστα στον δικηγόρο του να φροντίσει για το διαζύγιο.

Έτσι η Μαίρη Πίκφορντ φρόντισε να ξαναβρεί τον παρθένο Νόργουελ και να τον παρουσιάσει σ' όλους τους «αστέρες» ως μυστικοσύμβουλό της. Η Μαίρη και ο αστρολόγος της έγιναν για αρκετές ημέρες το μοναδικό θέμα συζητήσεως στο Χόλλυγουντ, πράγμα που είχε ως φυσική συνέπεια να κάνει πασιγνώστο τον γοητευτικό και μυστηριώδη Νόργουελ.

Από τότε όλες η προφητείες του αστρολόγου των «αστέρων» βγήκαν αληθινές. Ο Νόργουελ είχε προείπει τον θάνατο του Βίλλυ Ρόγκερς σ' ένα αεροπορικό δυστύχημα, τον θάνατο του «Γρίνγκ Τάλμπεργκ, του συζύγου της Νόρμας Σήρερ, τον θάνατο της Τζιν Χάρλοου τον καινούργιο γάμο του Τζών Μπάρρυμορ, την άποτυχία του γάμου του Τσάρλι Τσάπλιν με την Πόλετ Γκοντάρ κι' ένα πλήθος άλλων γεγονότων που συνέβησαν με μία έκπληκτική ακρίβεια.

Η Τζόαν Κράουφορντ και ο Κλάρκ Γκέμπλ

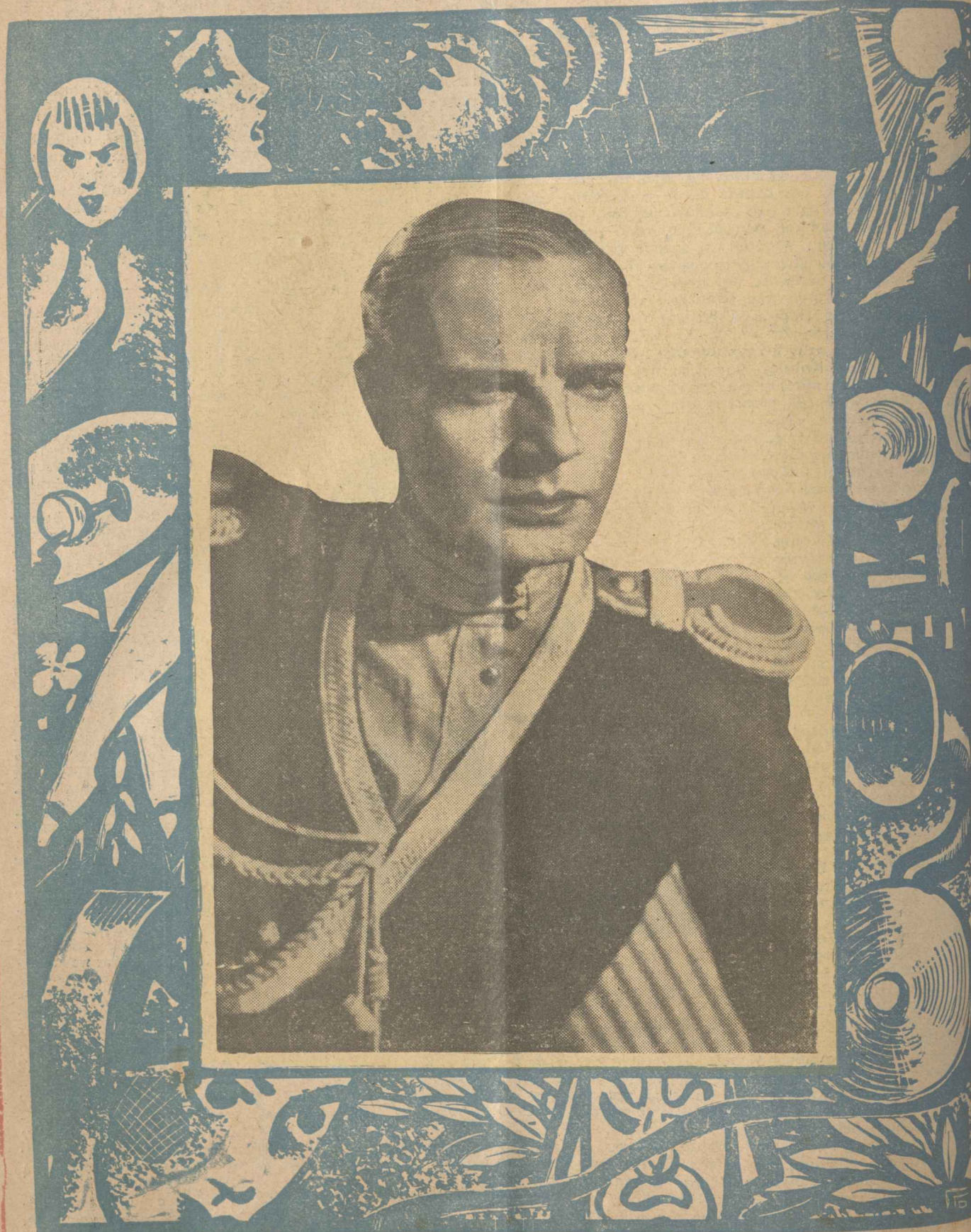
Η Τζόαν Μπλουντ θα δοκιμάσει μια μεγάλη απογοήτευση και μια μεγάλη χαρά. Ο άνδρας της θα ζητήσει διαζύγιο για να παντρευθί μια θαύπλουτη Αμερικανίδα από τη Βοστώνη, με την περασούν έξη μήνες θα χωρίσει πάλι από τη νέα σύζυγό του, για να ξαναπαντρευθί την Τζόαν Μπλουντ.

Ο Φρέντερικ Μάρς θα κάνει ένα μεγάλο ταξίδι στην Εύρωπη. Στο Παρίσι θα γίνει ήρωας μιας πολύκροτης περιπέτειας με μια μεγάλη ήθοποιό του θεάτρου. Από την περιπέτεια αυτή δεν θα λείψει ούτε η δραματική άποψη γή, ούτε η εκδίκησης του συζύγου ούτε η συνταρακτική δίκη.

Ο Φρέντερικ Μάρς θα γυρίσει τέλος στην Αμερική μόνος πάλι, αλλά μ' ένα πλήθος από αξέχαστες αναμνήσεις.

Μια Γαλλίδα ήθοποιος της θόνης, η Ντανιέλ Νταριέ, θα κατορθώσει να έπιβάλει στο Χόλλυγουντ την Παρισινή καλαισθησία. Επίσης, θα εγκατασταθί για πάντα στη (Συνέχεια στη σελίδα 50)

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ο Γάλλος ηθοποιός Ζάν - Ρισάρ Βιλμ στὸν ρόλο Ρώσ σου πρίγκηπος στὸ νέο γαλλικὸ φιλμ «Ρασπούτιν»

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η γοητευτικὴ Γαλλὶς καλλιτέχνις Μισελὶν Σεϋοέλ, ἡ ὁποία θριαμβεύει στὸ Χόλυγουντ.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥΩΣ ΤΗΝ ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ

Γ'Ενα ενδιαφέρον άρθρο της Γαλλίδος δημοσιογράφου Μαρσέλ Ωκλαίρ για τα γυναικεία ελαττώματα και την προσωπική γοητεία.

ΠΟΛΛΕΣ γυναίκες θασανίζονται από την ιδέα ότι έχουν τρομερά ελαττώματα, ότι δεν πλησιάζουν καν την κλασική ωμορφιά ή την καλλονή της μόδας. Κι' όμως ξεχνούν ότι υπάρχουν ένα σωρό ελαττώματα που είναι χαριτωμένα !

Αλήθεια, συλλογίσθηκαν ποτέ τους ότι η πιο περιφνημένη γυναίκες της Ιστορίας, εκείνες που ενέπνευσαν μεγάλα πάθη κ' είχαν συγκλονιστικές έρωτικές περιπέτειες, δεν ήσαν σχεδόν ποτέ ωμορφες γυναίκες κ' ότι συχνά είχαν φανερά σωματικά ελαττώματα ;

Βέβαια, τα ελαττώματα αυτά ήταν μικρά και μπορούσαν να καλυφθούν από τη χάρη και την προσωπική γοητεία μιας γυναίκας. Αυτό όμως είναι ένας γενικός κανόνας.

Όλες η γυναίκες μπορούν να κάνουν χαριτωμένα τα ελαττώματά τους !

Υπάρχουν, παραδειγματός χάριν, γυναίκες που υποφέρουν από την ιδέα ότι έχουν μια κοντή μύτη ή δυο μεγάλα στρογγυλά μάτια.

Ε, λοιπόν, η Μαρία Βεστέρα, η γυναίκα που αγαπήθηκε με τόσο πάθος από τον πρίγκηπα Ροδόλφο των Αψβούργων είχε μια κοντή και παραπολύ κωμική μύτη !

Κ' η μυωπία; Μήπως κι' αυτή δεν είναι μια ανεξάντηλη πηγή μαρτυριών για μια γυναίκα ; Κι' ωστόσο, μια γυναίκα μύωψ, μπορεί να προσδώσει στο βλέμμα της κάτι το όνειρο-πόλο, που εξασκεί έτσι μια αληθινή ακατα-νίκητη γοητεία. Η μεγάλη τέχνη είναι να ξέ-ρη μια γυναίκα να «ακολουθή» τα ελαττώμα-τά της. Μια μύωψ, παραδειγματός χάριν, μπορεί να διπλασιάσει την γλυκύτητα της φωνής της και να κάνει πιο αρμονικές και πιο ήριμες τις κινήσεις της.

Η γυναίκες πάλι που έχουν κοκκινάδες στο πρόσωπο, αντί να καταφεύγουν σε κρέμες και σε πούδρες για να τις εξαφανίσουν, θα έπρεπε να μη νοιά-ζονται διόλου γι' αυτές, παρά μόνο για το σύνολο του παρουσιαστικού τους. Σ' αυτές τις γυναίκες ταιριάζει ο αθλητικός «τύπος».

Μ' ένα τέτοιο σύνολο και με μαλλιά ξεχωρισμένα λίγο από τον ήλιο, γίνονται αμέσως εξαιρετικά συμπαθητικές.

Αποκτούν δική τους προσωπικότητα ! Η Μπέττυ Νταί-βις, που είναι σήμερα μια από τις πιο μεγάλες «θεντέττες» του Χόλλυγουντ ανήκει στην κατηγορία αυτή των γυναι-κών. Κι' όμως με το σπóρτικο ύφος της, είναι τόσο χαριτω-μένη ! Για την 'Αμερική ή Μπέττυ Νταίβις είναι μια αληθι-νή... καλλονή !

Μά και εκείνες που έχουν μεγάλα πόδια και μεγάλα χέ-ρια δεν πρέπει να θασανίζονται. Η Τζίντζερ Ρότζερς ή περίφημη 'Αμερικανίδα χορεύτρια είναι όλο πόδια κι' όλο χέρια. Ε, λοιπόν, ποιος άνδρας δεν θρίσκει θελκτική την Τζίντζερ Ρότζερς ; Η χάρη της είναι ασύγκριτη. Επίσης και η κομψότητά της είναι υποδειγματική. Έτσι τα μεγάλα χέρια της και τα μεγάλα πόδια της εξα-φανίζονται κάτω από το σύνολο της γοητευτικής ωμορφιάς της.

Μά μήπως και τα κόκκινα μαλλιά δεν θεωρου-νται από τις γυναίκες ως ένα πολύ μεγάλο ελάτ-τωμα ; Κι' όμως, οι ειδικοί στα ζητήματα της γυναικείας αισθητικής διακηρύσσουν ότι μόνο η γυναίκες που έχουν κόκκινα μαλλιά μπορούν να έχουν και μια γαλακτώδη επιδερμίδα. Η Κάθριν Χέμπαρντ είναι ο κλασικός τύπος της γυναίκας με κόκκινα μαλλιά. Νομίζετε λοιπόν ότι αυτό το ελάττωμα την έθλαψε καθόλου ; Η Κάθριν Χέμ-παρντ απλούστατα είναι σήμερα ο πιο επικίνδυνος αντίπαλος της Γκρέτα Γκάρμπο !

Μην απελπίζεστε για τα ελαττώματα του σώ-ματός σας. Αυτό είναι μια πολύ μεγάλη άφελεια. Προσπαθήστε να δημιουργήσετε μια καινούργια γοητεία, μια προσωπικότητα. Η Μάρθα Ραϊν

είναι σήμερα η «ήθοποιος με το μεγαλύτερο στόμα στο Χόλλυγουντ». Το στόμα της είναι ακόμη πιο μεγάλο από το στόμα της Τζάν Κράουφορντ και της Δουκίσης του Ουίνδσορ. Κι' όμως κ' η τρεις αυτές γυναίκες είχαν μια εκπληκτική σταδιοδρομία κι' ασφαλώς θα χρωστούν ένα μεγάλο μέρος της θριαμβευτικής επιτυχίας τους στο γελα-στό, πλατύ και σαρκώδες στόμα τους.

Ένα μεγάλο στόμα γίνεται φρικτό, αν προσπαθήσετε να το κάνετε μικρό κι' αν έχετε την συνήθεια να σουφώ-νεται τα χείλη σας. Αντιθέτως, αν έχετε το θάρρος να το θάψετε μ' ένα ζωηρό κόκκινο χρώμα που να ταιριάζει με το χρώμα της επιδερμίδας σας και των ματιών σας, θα γί-νη έλκυστικό, άκατανίκητο !

Το μικρό στόμα με τα κοραλλένια χείλη είναι πεία περασμένης μόδας. Τα γυναικεία χείλη σήμερα πρέπει να είναι έκφρατικά, να δείχνουν την χαρά της ζωής και την υγεία. 'Αλλ' άς μιλήσουμε λίγο και για την χάρη δυο γυναικείων ματιών που είναι λίγο αλλοί-θωρα.

Λένε ότι η 'Αφροδίτη της Μήλου ήταν αλ-λοίθωρη όπως αλλοίθωρη λίγο είναι και η Νόρμα Σήρερ. Όποιος είδε αυτήν την μεγα-λή ήθοποιό στην υπέροχη επιτυχία της, στον Ρωμαίο και 'Ιουλιέττα, δεν θα μπορέσει πια να ξεχάσει την έκφραση των γκριζών ματιών της που είναι λίγο αλλοίθωρα.

Ένας άλλος τώρα εφιάλτης των γυναικών είναι τα γκριζα μαλλιά. 'Αλλοτε, όταν μια νέα ακόμη γυναίκα έβλεπε να γίνονται γκρι-ζα τα μαλλιά της, έτρεχε άμέσως στον κοι-νέα της για να τα θάψει. Το αποτέλεσμα εί-νε γνωστό... Σήμερα όμως μια έξυπνη γυναι-κα, δεν προσέχει πια τα γκριζα μαλλιά της, αλλά τη δροσιά του προσώπου της ! Ε-κ ροδαλό πρόσωπο μ' ένα πλαίσιο από γκρι-ζα μαλλιά είναι όχι μόνο έλκυστικό, αλλά και εξαιρετικά ωμόρφο.

Η Λουίζα ντε Βαλλιέρ, η γυναίκα που έ-νιψε ένα τρελλό πάθος στον Λουδοβίκο 14ον κι' ένα σωρό ποιήματα στους ποιητές της εποχής της για το χα-ριτωμένο κι' ανάλαφρο θάδισμά της, είχε χαμηλούς γοφούς, δηλαδή το ίδιο ακριβώς ελάττωμα που έχει σήμερα κι' η γνωστή ήθοποιος του θεάτρου και της «θόνης» Μορλαί. Κι' ωστόσο, η Γαλλίδα «θεντέττα» έχει μια γοη-τεία που μαγεύει και ξετρελλώνει τους άνδρες.

Και το άναστημα ;

Πολλές γυναίκες φορούν παπούτσια με τεράστια τακά-νια για να φαίνονται ψηλές. Μά γιατί να θασανίζονται έ-τσι ; Γιατί ξεχνούν ότι ο τύπος της «μοιραίας» γυναίκας της εποχής μας, η Μάρλεν Ντήτριχ, είναι πολύ πιο κοντή από την Γκρέτα Γκάρμπο κι' ότι η Νόρμα Σήρερ είναι πιο κοντή κι' από την Μάρλεν Ντήτριχ ;

Το άναστημα δεν παίζει κανένα ρόλο, όταν ή-πάρχη προσωπική γοητεία.

Καθώς βλέπετε λοιπόν, αντί να απελπίζεστε για τα ελαττώματά σας, καλά θα κάνετε να προ-σέξετε τον εαυτό σας και να προσπαθήσετε να κάνετε με μια επιδέξια μεταμόρφωση, ένα ελάτ-τωμά σας βάσι της προσωπικής ωμορφιάς σας.

ΜΑΡΣΕΛ ΩΚΛΑΙΡ

Η Γκρέτα Γκάρμπο, η γοη-τευτική άσχημη.

Η Γκάμπι Μορλαί, η επίσης όραία... άσχημη θεντέττα.

ΜΙΚΡΑ — ΜΙΚΡΑ

Οι Έλληνες φαντάροι, πριν απ' τον πόλεμο του 1912, ως πρωινό ρόφημα είχαν το σαλέπι.

— Σύμφωνα με μια στατιστική που έγινε προ-άρκετων ετών, επί 2.300 Έλλήνων, ο ένας είναι τρελλός.

— Αν θέλετε δε να μάθετε και ποιος τόπος έθγαζε τότε τους περισσότερους τρελλούς, η στατιστική δίνει τα πρωτεία στην επαρχία Βόλου.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΛΑΘΟΣ ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Τ Υ Τ Ζ Α Η Μ Σ Π Ο Ρ Τ Μ Α Ν

Η Μάμπελ Ρας ξύπνησε με μια παράξενη κι' ανεξή-γητη ζαλάδα. «Μά τι έχω ;» συλλογίσθηκε με κάποια αγωνία. «Τί συνέβη ;»

Κι' άξαφνα, το πνεύμα της ξεκαθάρισε κ' η Μάμπελ θυ-μήθηκε όλες τις περιπέτειες της περασμένης νύχτας. Η ώ-ρα ήταν δέκα. 'Υστερ' από δυο ώρες, στις δώδεκα θα της τηλεφωνούσε ο Κλάρκ κι' εκείνη θα του άπαντούσε μ' ένα «ναί!». 'Ετσι θα τελείωναν όλα και θα γιώρταζαν την ίδια ημέρα τον γάμο τους. Η Μάμπελ είχε πάρει την άφορα-σίς από το προηγούμενο θράδυ. Θά παντρευόταν τον έκ-δοτη Κλάρκ Κάρλετον. Η Μάμπελ είχε φθάσει στην Νέα 'Υόρκη με τα χίλια δολάρια της ασφάλειας της ζωής της μητέρας της κι' ένα μάτσο σκίτσα για φιγουρίνια της μό-δας. Κι' ο πρώτος που ενδιαφέρθηκε γι' αυτήν κι' αγόρα-σε τα σκίτσα της για τα γυναικεία περιοδικά του ήταν ο Κλάρκ Κάρλετον.

«Είσατε σαν τις γυναίκες που ζωγραφίζετε...» της είχε πη χθες το θράδυ που είχαν πάει μαζί σ' ένα φιλολογικό τσάι. «Μ' άρεσετε πάρα πολύ, Μάμπελ. Είδα δυο πολύ ω-μορφες έβρες σ' ένα κοσμηματοπωλείο. Νά τις αγοράσω ;»

— Μου κάνετε, δηλαδή μια πρόταση γάμου; τον ρώτησε η Μάμπελ.

— Ακριβώς ! Θέλω να σας παντρευθώ. Πότε μπορώ να έχω μια άπάντησι ;

— Πότε ; Πρέπει να σκεφθώ. Θα σας τηλεφωνήσω αύριο το μεσημέρι. Μπορούμε να περάσουμε το απόγευμα μαζί, και να μιλήσουμε καλλίτερα γι' αυτό το ζήτημα...

Κι' έπειτα, κυττάζοντας τον Κλάρκ που χαμογελούσε, του είπε :

— Θα έλεγε κανείς πως είσατε βέβαιος από τώρα για την άπάντησί μου !

— 'Αν είσατε καμιά ρομαντική, μπορούσα να αμφισβάλω... της άπάντησε εκείνος. Μά, ευτυ-χώς, είσατε μια έξυπνη γυναίκα...

— Σύμφω-νοι, Κλάρκ. Τηλεφω-ν ή-στε μου λοι-πόν αύριο το μεσημέ-ρι...

Η Μάμ-πελ σηκώ-θηκε από το κρεβάτι κι' άρχι-νά χτε-

νίζεται μπροστά στον καθρέφτη της. Η ημέρα ήταν ω-μορφη. Ήταν 'Απρίλης. 'Αξάφια, δίπλα στην τσάντα της είδε τα κίτρινα τριαντάφυλλα του Ρόμπερτ Στράφορντ, που τα είχε αγοράσει από ένα ανθοπωλείο, όταν έφυγαν κρυφά από εκείνο το φιλολογικό τσάι. Ο Κλάρκ είχε φύ-γει νωρίς, για να πάει σ' ένα γεύμα. Κ' η Μάμπελ είχε γνωρίσει τυχαία τον Ρόμπερτ Στράφορντ, τον συγγραφέα της μόδας, έναν ωμόρφο νέο τριάντα χρόνων. Ο Ρόμπερτ της έλεγε πως θα έφευγε ύστερ' από δυο ημέρες για το Χόλλυγουντ, για να γράψει το σενάριο του τελευταίου βι-θλιού του. 'Επειτα, ο Ρόμπερτ την είχε πείσει να φύγουν κρυφά από εκείνο το σαλόνι. 'Αρκετά με ζάλισαν... της εί-χε πη. Πάμε να φύγουμε. Μου είσατε τόσο συμπαθητική ! Θέλω να σας μιλήσω...

«Ετσι, βγήκαν έξω, αγόρασαν τα τριαντάφυλλα και πή-γαν να δειπνήσουν σ' ένα απόμικο εστιατόριο. Ο Ρόμπερτ της έλεγε ένα σωρό χαριτωμένα κι' αλησιμύνητα πράγμα-τα για τη ζωή του. Μια στιγμή μάλιστα της εξήγησε :

— Μάμπελ, μου φαίνεται πως άρχίζει να γίνεται κάποιο θαύμα... Πιστεύω ότι θρήκα αυτό, που πολλοί άνδρες δεν μπορούν να το θρούν σ' όλη τους τη ζωή. Καταλαβαίνει τι θέλω να πώ... Μάμπελ, σ' αγαπώ. Κι' εσύ ; Πές μου ει-λικρινά, μίλησέ μου ;...

«Εκείνη τότε του είπε με κάποια σκληρότητα, ότι θα παν-τρευόταν τον Κλάρκ Κάρλετον. Ο Ρόμπερτ έμεινε σιωπη-λός. Η Μάμπελ τότε, νευρίασμένη του φώναξε :

— 'Ακούσατε τί σας είπα ;

— Ναί, άκουσα, ψιθύρισε ο Ρόμπερτ, μά μου φαίνεται πως αυτό δεν έχει καμιά σημασία.

— Για μένα όμως έχει ! του άπάντησε η Μάμπελ με θυμό.

Ο Ρόμπερτ δεν είπε τίποτε άλλο. Την συνόδευε ως το σπίτι της κι' εκεί, έξω από την πόρτα της είπε ότι θα της τηλεφωνούσε αύριο.

— 'Οχι, δεν θέλω να μού τηλεφωνήσετε... 'Αλλως τε, θα λείπω ! του άπάντησε εκείνη, ταραγμένη.

— Θα πάτε να θρήτε τον Κάρλετον ;

— Ναί... ψιθύρισε η Μάμπελ με υποβυσθη φωνή.

— Τότε λοιπόν θα χωρισθούμε για πάντα...

Η Μάμπελ του έσφιξε το χέρι και μπήκε γρήγορα στο σπίτι της.

Αυτά όλα είχαν συμβεί το προηγούμενο θράδυ. Η Μάμ-πελ τα συλλογίζεταν ακόμη μπροστά στον καθρέφτη, όταν χτύπησε απότομα το τηλέφωνο. Δεν μπορούσε να ήταν ο Κλάρκ. Ο Κλάρκ θα τηλεφωνούσε το μεσημέρι. Θα ήταν λοιπόν δ... «'Οχι, δεν μπορεί να είναι εκείνος !...» συλλογίσθηκε. Μά η καρδιά της που χτυπούσε με δύναμη της είπε. «Αυτός εί-νε !» Κ' η Μάμπελ θα ήθελε ν' άλη της την ψυχή να ήταν ο Ρόμπερτ. 'Αί ! Πόσο ήθελε να ξανακούση τη φωνή του ! Πήρε λοιπόν το ακουστικό τρέμοντας από την συγκίνησή της και ψιθύρισε :

— 'Εμπρός !... Ποιος είναι ; 'Εμπρός...

Μια όρανή ανδρική φωνή της άπάντησε σε λίγο :

— 'Εμπρός... Είναι εκεί ο γιατρός ;

Η Μάμπελ παρέλυσε από την απογοήτευσί της. 'Επει-τα φώναξε θυμωμένη :

— Κάνετε λάθος στον αριθμό ! κι' έκλεισε με λύσσα το τηλέφωνο.

«'Υστερα κάθισε σε μια πολυθρόνα κι' άρχισε να κλαίη σιωπηλά. 'Επιθυμούσε τόσο πολύ να ήταν ο Ρόμπερτ στο τηλέφωνο !...»

Ναί, ήταν παράλογο, ήταν ανεξήγητο, άκατανόητο, μά δεν μπορούσε πια ν' άπάντησιν «ναί» στον Κλάρκ Κάρλε-τον. Μά τότε γιατί να περιμένη να της τηλεφωνήσει ο Κλάρκ ; Γιατί να μη του άπαντούσε άμέσως ; Κ' η Μάμ-πελ τον κάλεσε στο τηλέφωνο και του εξήγησε ότι δεν μπορούσε να γίνει γυναίκα του. 'Επειτα, άφησε το ακουστικό και πήγε στην κουζίνα, σαν αυτόματο, για να ετοιμάσει το πρωγεύμα της.

Σε λίγο χτύπησε το κουδούνι της πόρτας. Η Μάμ-πελ άφησε το φλυτζάνι του καφέ και πήγε ν' άνοι-ξη. Δεν είχε πια καμιά έλπίδα στην κηρυδιά Γι' (Συνέχεια στη σελίδα 50)

Είχαν πάει μαζί σ' ένα φιλολογικό τσάι.

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Τοῦ Γάλλου περιηγητοῦ καὶ συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τὴ χώραμας κατὰ τὰ ἔτη 1861—1868—1874)

ΝΕ'

Φεύγοντας ἀπὸ τὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως ἀκούγαμε τὶς φωνὲς τῶν θεατῶν πού ἀποδοκίμαζαν καὶ γιουχαΐζαν τὸν δῆμιο, τὸν ὁποῖο εἶχαν περιστοιχίσει οἱ στρατιῶτες γιὰ νὰ τὸν προστατεύουν. Τὸ ἔκαναν τάχα αὐτὸ ἀπὸ παράδοσι ἢ ἀπὸ περιφρόνησι πρὸς τὸν κακοῦργο, ὁ ὁποῖος ἐξαγόρασε τὴν ζωὴ του, δεχόμενος νὰ σκοτώνη τοὺς ὁμοίους του ; Ἡ μήπως γιὰτὶ φοβοῦνται ὅτι θὰ περάσουν αὔριο κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὰ χέρια του ;

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ Ναύπλιο γιὰ νὰ πᾶμε στὴν Ἀνδρούσσα καὶ στὴ Μεσσηνίη, σκαρφαλώνουμε στὶς πλαγιὲς τοῦ θουνοῦ πού δεσπόζει τῆς πόλεως. Ὅσο ἀνεβαίνουμε, ἡ θέα ἀπλώνεται στὴν προκυμαία, στὰ νησιά πού τὴν κλείνουν καὶ στὸ πέλαγος. Φτάνουμε τέλος σ' ἕνα χωριό, κοντὰ στὸ ὁποῖο ὑπάρχει μιὰ πηγὴ πού τροφοδοτεῖ μὲ νερὸ τὸ Ναυαρίνο. Σὲ μιὰ δεντρόφυτὴ χαράδρᾳ ἕνας καταρράκτης ξεχύνεται ἀπὸ τοὺς θράχους καὶ πέφτει ἀφρίζοντας σὲ μιὰ ὀλοστρόγγυλη δεξαμενὴ. Ἐνα παλὸ ὕδραγωγεῖο γεμᾶτο κισσοὺς καὶ θάλασσι πηγαίνει ὡς τὴν πόλιν τὸ καθαρὸ νερὸ. Τὸ καλοκάρι δὲν εἶνε παρὰ ἕνα ρυάκι πού ἀρκοκυλάει ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς χοντρές ρίζες τῶν πλατάνων.

— Προχωροῦμε μέσα στὸ δάσος τοῦ Κουμπέ πού καλύπτει σὲ διάστημα πολλῶν λευγῶν τὸ ὄρος Χατζοβούνι. Ἡ θαλασσιδὴς ἐδῶ ἔχουν κολοσσιαίους διαστάσεις καὶ θυμίζουν, μὲ τοὺς εὐρωστούς κορμούς των, τὶς ὑπέρροχες ὑδατογραφίαι τοῦ Ἀντουάν Βατερλώ ἢ τοῦ Ἑβερντγκεν.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὰ δάση, θρικόμαστε σὲ ἕνα ὕψος, ὅπου τὸ θλέμμα ἀπλώνεται στὴν πεδιάδα τῆς Μεσσηνίας, καὶ τὸν κόλπο τῆς Κορώνης. Μακρυὰ, φαίνεται ἡ Καλαμάτα, δεξιὰ, τὸ νησί, πῶς κοντὰ μας, ἡ Ἀνδρούσσα, πόλιν χτισμένη ἀπὸ τοὺς Ἑνετοὺς, κατεστραμμένη ἀπὸ τοὺς Τούρκους, τῆς ὁποίας ὁ ἀρχαῖος ἐτοιμόρροπος πύργος δεσπόζει σὲ μερικά καίνουργια σπιτία.

Πελώριοι κάμποι ὑψώνονται κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου καὶ τῶν κήπων. Στὴν πεδιάδα, ὁ Πάμισος σέρνεται ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ πλούσια θάλασσι. Ὁ ὀρίζων κλείνεται ἀπὸ τὸν Ταῦγετο, πού ὑψώνεται μεγαλοπρεπέστατος σὲ ἀποχρώσεις χρυσοποικίλες, γεμᾶτος γαλαζώπες σκιές, ἐνῶ στὰ θέρεια τὸ ὄρος Ἰθάκη ξεχωρίζει πῶς ἔντονα, μὲ τὸ θαυγάλαζο χρῶμα τοῦ στὸν οὐρανὸ.

Δυστυχῶς οἱ πυρετοὶ, ὅπως καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἀφανίζουν κι' ἐδῶ τὸν πληθυσμό. Ὅσο ὁ ἥλιος χαμῆλωνε στὸν ὀρίζοντα, μιὰ γλωμὴ καὶ νοσηρὴ καταχνιὰ ἀπλώνονταν πάνω ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα, ὅπου φαίνονταν νὰ λάμπουν, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς φυτεῖς, τὰ λιμνάζοντα νερά, τὰ ὁποῖα ἀφῆσε τὸ ποτάμι, μετὰ τὶς πλημμύρες τῆς ἀνοιξέως.

Οἱ κάτοικοι, ὅπως ὅλοι τῶν χαμηλῶν πεδιάδων, ὅπως ὅλοι οἱ λαοὶ τῶν θερμῶν χωρῶν, Ἀραβες, Ἰταλοὶ, Ἰσπανοὶ, ὀφίστανται τὴν ἐπήρεια αὐτοῦ τοῦ κλίματος πού ἐπιδρᾷ στὸ ἥπαρ καὶ προδιαθέτει στὴ μελαγχολία. Οἱ μεσημβρινοὶ εἶνε σφοδροί. Εἶνε σπάνιο νὰ δῇ κανεὶς ἕναν Ἕλληνα νὰ γελᾷ, καὶ ὅλοι, — ἄλλος πῶς πολὺ, ἄλλος πῶς λίγο — ἔχουν χρῶμα γαλαζωπό. Κάτω ἀπ' τὸ σκοτεινὸ οὐρανὸ τοῦ Βορρᾶ πρέπει νὰ πᾶν νὰ ζητήσῃ κανεὶς τὴν θουρωδὴ κι' εὐλικρινὴ εὐθυμία, μέσα στὶς γκριζες οὐμῖλες τῆς Ὀλλανδίας ἀνθίζουν τὰ δροσερὰ τριανταφυλλένια πρόσωπα καὶ ἀντηχοῦν τὰ εὐθμία καὶ δροσερὰ γέλια τῶν πανηγυριῶν. Ἐνῶ στρώνουν τὰ κρεβάτια μας καὶ ἐτοιμάζουν τὸ δείπνο μας, παρακολουθοῦμε στὸ φαγητὸ τῆς τῆς οἰκογένειας πού μᾶς φιλοξενεῖ. Ἡ τροφή τῶν Ἑλλήνων χωρικῶν ἀποτελεῖται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ μαῦρο ψωμί καὶ λαχανικά, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς μεγάλες ἐορτές, ὅποτε τρῶνε ἀρνί. Τὸ ψωμί τους εἶνε ἀπὸ καλαμπόκι,

ἕνα ψωμί θαρὺ κι' ἀχώνευτο.

Τὴν ἐπομένη, διασχίζουμε τὴν πεδιάδα, ἀπὸ τ' ἀνατολικά πρὸς τὰ δυτικά, γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὰ ἐρείπια τῆς Θουρίας. Ἡ πορτοκαλιές, ἡ ρωδιές, περικυκλωμένες ἀπὸ ἀμπέλια σχηματίζουν κήπους προστατευμένους ἀπὸ πελώριες ἀλυσίδες, καὶ στὶς πτυχές τοῦ ἐδάφους ἀποτελοῦν ὁάσεις δροσερῆς κ' ἱσκιερῆς.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσι τῶν κήπων, φαίνεται ἡ κόκκινες στέγες τῶν πολυαριθμῶν χωσιῶν καὶ ἀγροικιῶν.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ Παμίσου, τὸν ὁποῖο διασχίζουμε ἀπὸ μιὰ ξυλινὴ γέφυρα, περνᾶμε ἕνα ἀληθινὸ δάσος ἐλλῶν καὶ μουριῶν. Ὁ δρόμος εἶνε θραχώδης κι' οἱ γιγάντιοι κάκτοι διασταυρῶνται πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας, γεμᾶτοι λουλούδια κόκκινα.

Ἐνα μεγάλο μέρος τῆς Μεσσηνίας εἶνε ἔθνικὸ κτήμα κι' ἔχει διαιερεθῇ κατὰ τρόπο πολὺ στοιχειώδη. Κάνουν τόσο συχνὰ στὴν Ἑλλάδα καίνουργιους νόμους, ὥστε οἱ κτηματῆς καὶ οἱ ἐνοικιασταὶ δὲν ξέρουν πού νὰ θασιστοῦν. Γι' αὐτὸ ἡ γεωργία ἐλάχιστα προοδεύει, παρ' ὅλη τὴν γονιμότητα τοῦ ἐδάφους. Οἱ ὕπουργοι πού διαδέχονται οἱ μὲν τοὺς δὲ δὲν κάνουν τίποτε γιὰ νὰ ἐνθαρρύνουν τὴν γεωργικὴ πρόοδο. Καὶ ὅμως πόσες πηγές πλούτου ! Ἡ ἑλλῆς πῶς νεαρῆς καὶ πῶς εὐρωστες ἀπὸ τὶς σεβάσιμες καὶ σκωληκοφωγώμενες ἐλλῆς τῆς Ἀττικῆς θγάζουν ἕνα λεπτὸ λάδι πρῶτης ποιότητος. Τὰ πορτοκάλια δὲν εἶνε μικρότερα ἀπὸ τὰ περίφημα τῆς Κρήτης καὶ εἶναι ἐφάμιλλα στὴν ποιότητα μὲ τοῦ Πόρου. Ἄν τὸ κρασί τῆς Μεσσηνίας δὲν ἔχει μεγάλῃ ῥῆμα, παρ' ὅλα τὰ ἐκλεκτὰ σταφύλια, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ σχετικὴ θιομηχανία εἶνε καθυστερημένη καὶ δὲν ἐπεδιδίκατο ἀκόμα νὰ τὴ θελιώσουν.

Ἄν τὰ προϊόντα αὐτῆς τῆς ἐπαρχίας δὲν εἶνε διαδεδομένα σὲ ὅλες τὶς ἀγορές, αὐτὸ συμβαίνει γιὰτὶ δὲν ὑπάρχουν συγκοινωνίες καὶ γιὰτὶ ἡ τοπικὴ διοίκηση, μιμουμένη τὸ παράδειγμα τῆς κεντρικῆς κυβερνήσεως, δὲν ξέρει νὰ κυβερνήσῃ καὶ νὰ διευθύνῃ. Ὁ δημόσιος ὑπάλληλος, τοῦ ὁποίου ὁ μισθὸς εἶνε ἀσήμαντος καὶ τοῦ ὁποίου ἡ παραγωγή ἐξαρτᾶται ἐξ ὀλοκληρῶ ἀπὸ τὴν συνδρομὴ πού παρέχει στὴν κυβέρνησιν ὡς τὴν ἐπιτυχία τῶν ἐκλογῶν, θεωρεῖ ὡς προνόμια περιττὰ τὸν ζῆλο, τὴν γνώσιν καὶ τὴν τιμιότητα. Ἡ κακὴ διοίκηση καὶ οἱ κακοὶ νόμοι εἶνε τὸ κυριώτερο ἐμπόδιο στὴν πρόοδο.

Ἀφήνουμε τὸν δρόμο καὶ σκαρφαλώνουμε ἀπὸ ἕνα στενὸ μονοπάτι σ' ἕναν θραχώδη λόφο πού χωρίζεται ἀπὸ τὸ ὄρος Μακρυπλάγι μὲ μιὰ θαθεῖα χαράδρα.

Στὴ θάσι αὐτοῦ τοῦ λόφου ὑπάρχουν τὰ ἐρείπια μιᾶς ρωμαϊκῆς θύλλας. Διακρίνονται ἀκόμα ἡ θαλατῆς αἰθούσας τοῦ λουτροῦ καὶ τὰ πλίνθινα κανάλια πού πηγαίνουν σ' αὐτὲς τὰ νερά τῶν γειτονικῶν δεξαμενῶν.

Θθάσκαμε κατόπιν σ' ἕνα ὀρεπιδιο γεμᾶτο ἐρείπια, ὅπου ἦταν ἡ τοποθεσία τῆς ἀρχαίας Θουρίας. Τὰ τεῖχη πού τὰ περιέβαλλαν ξεχωρίζουν ἀκόμη πολὺ καθαρά, καὶ πολυμερῶς θὰ λείψανα θωμῶν ἐξέχουν ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

ὑπάρχει ἐκεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλειότερες στέρνες τῆς χειρουργικῆς ἐπέμβασις στὸ στομάχι τῆς. Μὰ καὶ στὴ Λίβερ-πουλ ἕνας ἄλλος κλέφτης ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήσῃ καταπίνοντας δύο κουτάλια τῆς σούπας. Ἐπειδὴ ὅμως ὑπέφερε τρομερὰ, ἐξωμολογήθηκε τὸ πάθημα τοῦ στυγερῆς τῆς φυλακῆς, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἔδωσε καμμιά πίστι στὰ λόγια του ! Ὁ δύστηνος τότε ζήτησε νὰ τὸν ἀκτινογραφήσουν καὶ ἡ ἀκτινογραφία ἔγινε, ἀλλὰ μὲ δικὰ του ἔξοδα.

Ἐτοί, τὰ κουτάλια ἀνεκαλύφθησαν στὸ στομάχι του καὶ σῶθηκε κι' αὐτὸς μὲ μιὰ ἐγγύρησι.

Τέλος, ἐργατὴς ἡ κατηγορία ἐκείνων πού καταπίνουν γυα-

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΣΤΟΜΑΧΙ ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΥ!

Περίεργες ἀποκαλύψεις τοῦ δόκτορος Ἰνρὺ Μπκυκέ. Οἱ σουγιάδες τοῦ μάγου τῆς Βομβάης. Ἑκπληκτικὰ στομάχια. Παράδοξοι αὐτόχειρες. Οἱ τριχοφάγοι καὶ οἱ πετροφάγοι. Τὰ κανάτια τοῦ Τούρκου Μωχαμέτ, κλπ. κλπ.

Τὸ Ἀ' Ιατρικὰ Χρονικὰ τοῦ Λονδίνου ἀναφέρουν τὸ ἀκόλουθο ἐκπληκτικὸ περιστατικόν. Ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ, ἕνας Ἰνδὸς μάγος, ὁ Ζιντόρ, ὑπέστη νὰ ἐπικίνδυνον ἐγγεῖρησι, στὴ Βομβάη. Οἱ γιατροὶ θῆκαν μέσα στὸ στομάχι του δέκα ὀκτὼ σουγιάδες καὶ πολλὰ μικρὰ μαχαίρια, χωρὶς λαθῇ. Ὁ μάγος αὐτὸς ἦταν περίφημος στὶς ἀγγλικὰς ἀποικίας καὶ ἡ παράξενη αὐτὴ εἰδικότης του, ἡ τὸσον ἐξωφρενικὴ, τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ζῇ μ' ἕνα πολὺ ἀνετο τρόπο. Δυστυχῶς ὅμως ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν ἕνα τέλος... Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ μόνος πού ἐξασκεῖ αὐτὸ τὸ θιοποριστικὸ ἐπάγγελμα. Ὑπάρχουν πολλοὶ «ἀρτίστες» πού καταπίνουν καρφίᾳ ἢ κομμάτια γυαλιοῦ. Ἐσχάτως μάλιστα, σ' ἕνα παρισινὸ μουσικ-χὼλ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ἕνας ἄνθρωπος πού τρώει μπροστὰ στοὺς ἐκθαμβοὺς θεατὰς, δίσκους γραμμοφῶνου !... Πῶς συμβαίνουν λοιπὸν αὐτὰ τὰ ἀνεξήγητα «θαύματα» ;

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα δὲν πρόκειται ἐδῶ περὶ θαυμάτων. Ἡ ἐπιστῇ μᾶς ἀποκαλύπτει, ὅτι στὶς περιπτώσεις αὐτὰς παίζει πάντα μεγάλον ρόλο ἡ τύχη.

Πόσα μικρὰ παιδιὰ δὲν καταπίνουν μιὰ καρφίτσα ἢ ἕνα κουμπί, ἀπὸ τὴ συνήθεια πού ἔχουν νὰ θάζουν στὸ στόμα τους ὅ,τι θροῦν πρόχειρο κοντὰ τους ; Συνήθως, τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ ἀκολουθοῦν ἡσυχᾶ τὸν δρόμο τους πρὸς τὸ στομάχι καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, σὲ ἔντερμα ὡς ἡ ἡμέρα πού θὰ ἐγκαταλειφθῶν μετὰ τὸν πῶς φυσικὸ τρόπο τὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ.

Στὴν ἴδια κατηγορίᾳ τῶν παιδιῶν πρέπει νὰ τοποθετήσουμε καὶ διάφορους ἐπαγγελματίες, ὅπως τοὺς ταξιδιέρηδες, τοὺς ράφτες κλπ., πού ἔχουν τὴν κακὴ συνήθεια νὰ θάζουν στὸ στόμα τους τὰ καρφίᾳ ἢ τὶς καρφίτσες καὶ ἔτσι ἀπὸ καιροὶ σὲ καιροὶ καταπίνουν καμμιά καρφίτσα ἢ κανένα καρφί. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτοὺς ὅμως ἔχουμε καὶ ἐκείνους πού κάνουν τοὺς «ἐξυπνοὺς» καὶ θάζουν τὰ πῶς ἄλλα-κότα καὶ τρελλὰ στοιχήματα. Τέτοια ἀκριβῶς εἶνε ἡ περίπτωση τοῦ Κλαμάρ, ἑνὸς «πνευματώδους» ἀνθρώπου, πού κατὰ πῶς τὸ 1874 ἕνα ὀλόκληρον πηροῦν ! Εὐτυχῶς, ὁ διάσημος χειρουργὸς Λεὼν Λαμπὲ κατάρθωσε νὰ τὸν σώσῃ, μαλονότι ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δὲν ὑπῆρχαν τὰ σημερινὰ ἀντισηπτικὰ μέσα.

Στὴν ἴδια περίπτωσι μπορούμε νὰ κατατάξουμε καὶ τὴν αὐτοκτονία ἢ τὴν ἀπόπειρα αὐτοκτονίας, γιὰτὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ἐπιχειροῦν νὰ θέσουν τέρμα στὴ ζωὴ τους καταπίνοντας τὰ πῶς παράξενα καὶ ἀλλοπρόσασα πράγματα. Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια μιὰ διεθνὴς λαποβύτρια, ἡ Νταϊζή Λεκλέρ κατὰ πῶς στὶς φυλακὲς τοῦ Σαίν-Λαζάρ ἕνα κουτάλι τῆς σούπας καὶ μιὰ λίμα τῶν νυχιῶν, γιὰ νὰ αὐτοκτονήσῃ ! Εὐτυχῶς, ἡ Λεκλέρ σώθηκε μὲ μιὰ συνήθη χειρουργικὴ ἐπέμβασις στὸ στομάχι τῆς. Μὰ καὶ στὴ Λίβερ-πουλ ἕνας ἄλλος κλέφτης ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήσῃ καταπίνοντας δύο κουτάλια τῆς σούπας. Ἐπειδὴ ὅμως ὑπέφερε τρομερὰ, ἐξωμολογήθηκε τὸ πάθημα τοῦ στυγερῆς τῆς φυλακῆς, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἔδωσε καμμιά πίστι στὰ λόγια του ! Ὁ δύστηνος τότε ζήτησε νὰ τὸν ἀκτινογραφήσουν καὶ ἡ ἀκτινογραφία ἔγινε, ἀλλὰ μὲ δικὰ του ἔξοδα. Ἐτοί, τὰ κουτάλια ἀνεκαλύφθησαν στὸ στομάχι του καὶ σῶθηκε κι' αὐτὸς μὲ μιὰ ἐγγύρησι.

Τέλος, ἐργατὴς ἡ κατηγορία ἐκείνων πού καταπίνουν γυα-

λιά, καρφίᾳ καὶ μαχαίρια γιὰ νὰ κερδίσουν λίγα χρήματα. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς μάλιστα ἔχουν ἐπίγνωσι τοῦ κινδύνου πού διατρέχουν καὶ γι' αὐτὸ, τὸ θράθυ, σπὸ σπῆτι τους, τρῶνε λαπαδὲς καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα παίρνουν ἕνα γερὸ καθάριστο. Μὰ αὐτὰ εἶνε τὰ... μικρὰ μυστικά τοῦ ἐπαγγέλματος !

Ἱστορικὴ εἶνε ἡ περίπτωσις ἐνὸς Ἀγγλοῦ «θαυματοποιῦ», ὁ ὁποῖος ἀφοῦ κατὰ πῶς μερικὰς χιλιάδας καρφίᾳ, στὸ τέλος τῆς «καλλιτεχνικῆς» σταδιοδρομίας του ἀρχίσει νὰ ὑποφέρει ἀπὸ δυο-τρία πού ἔμεναν πολὺν καιρὸ μέσα στὸ στομάχι του...

Ἐπίσης, ἀξιοσημείωτη εἶνε καὶ ἡ περιπέτεια ἐνὸς Ρώσου ἐργάτη πού ἔπινε ἕνα ποτήρι ὀτκα στὶς ταβέρνες καθε φορὰ πού κατὰ πῶς ἕνα καρφί.

Ἐτοί, μιὰ ἡμέρα κατέληξε στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου οἱ γιατροὶ ἔθγαλαν ἀπὸ τὸ στομάχι του 115 καρφίᾳ, συνολικὸ ὅθρους 345 δραμιῶν ! Φαίνεται, δηλαδὴ, πῶς εἶχε ἀρχίσει νὰ νοιώθῃ «κάποιο ὄθος» στὸ στομάχι του...

Ἐδῶ τώρα πρέπει νὰ σημειώσουμε καὶ τοὺς τριχοφάγους, τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους πού ἔχουν τὴν κακὴ συνήθεια νὰ καταπίνουν τρίχες τῶν μαλλιῶν. Αὐτοὶ ἐπιφέρουν περισσότερο ἀπὸ ὅλους, γιὰτὶ μετὰ τὸν τρόπο αὐτὸ θουλόουν κυριολεκτικὰ τὰ ἔντερτα τους.

Ἡ πῶς ἀξιοπρόσθετη ὅμως περίπτωσις εἶνε ἐκείνων πού ἀπὸ μιὰ παράδοξη μανία καταπίνουν τὰ πῶς ἀλλοπρόσασα πράγματα, δὶχως νὰ ὑπάρχῃ κανεὶς λόγος. Ἀπλῶς, ἀπὸ μανία...

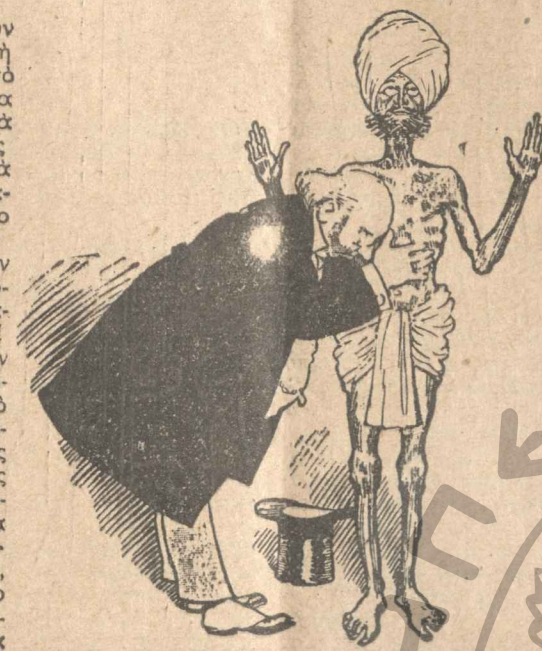
Ὁ δόκτωρ Μονιὲ ἀναφέρει ὅτι ἔθγαλε ἀπὸ τὸ στομάχι τοῦ ἀνισσρό-που Ζάν Ταμπῶ ὀκτὼ κουτάλια τοῦ καφέ, ἕνα πηροῦν, ἕνα μαχαίρι, ἕνα χτένι, δέκα καρφίᾳ, ἕξι κλειδιά, κι' ἕνα σωρὸ κουμπιά — σὲ διάφορα σχήματα.

Ἐπίσης, ὁ δόκτωρ Τόρεκ τοῦ Σι-κάγου ἔθγαλε ἀπὸ τὸ στομάχι κά-ποιοῦ Ρόλαντεργκ 270 διαφορετικὰ πράγματα !

Ἐνας ἄλλος γιατρός, ὁ Μπράντ, ἐμέτρησε στὸ στομάχι μιᾶς γυναίκας, τῆς Μαρίας Ζουροντάν, ἀπὸ τὴ Λωὼν, 16 κλειδιά, 2 γαλκίνα τάλληρα, 3 πα-ραμάνες, 14 κουμπιά, μιὰ ἐύστρα-μουλοῦ καὶ πέντε δακτυλίδες !

Ἐνας χειρουργὸς πάλι τοῦ Λονδίνου, ἐσχάτως, ἐθαλάσωσε τὸ στομάχι-

κάποιοι Ρόλαντεργκ ἀπὸ πέτρες ὄθρους 2.800 γραμμαρίων καὶ ἀπὸ διάφορα ὀδοντὰ πού εἶχαν κι' αὐτὰ ὄθρος 300 γραμμάτια ! Τέλος, πρέπει νὰ ἀναφέρουμε τὴν περίπτωσι ἐνὸς Τούρκου ἀγγειοπλάστη, τοῦ Μωχαμέτ, ὁ ὁποῖος παρ-ουσιάζθηκε μιὰ μέρα, σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Ἀλγερίου γιὰ νὰ κάνῃ μιὰ ἐγγεῖρησι στὸ στομάχι του. Οἱ γιατροὶ λοιπὸν ἔθγαλαν ἀπὸ τὸ στομάχι τοῦ Μωχαμέτ μικρὰ κομ-μάτια μισοψημμένης ἀργίλλου, ὄθρους ἐνὸς κιλοῦ ! Ὁ Μω-χαμέτ ἀμολόγησε ὅτι εἶχε τὴν συνήθεια νὰ καταβροχθίζῃ τὰ... κανάτια του ! Αὐτὴν τὴν συνήθεια τὴν εἶχε ἀποκτή-σει τὸν καιρὸ πού γύριζε ὡς μικροπωλητῆς στοὺς δρόμους. Θυμῶταν ὅτι τὸν καιρὸ ἐκεῖνο πού παιταῖσε, συνήθιζε νὰ τρώῃ ἀργίλλο, ἀπὸ ἐκεῖνη πού φτιάχνουν τὰ κανάτια, ἡ ὁποία εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ καταπράυνῃ τὴν πείνα του ! Αὐτὴν τὴν ἀργίλλο τὴν ἐχάανε, ὅπως ἔλεγε καὶ δὲν ἐ-νοιώθε ποτὲ κανεὶς εἶδους ἐνοχλήσεως. Φαίνεται ὅμως πῶς δὲν μπορούσε νὰ χωνέψῃ καὶ τὰ μισοψημμένα κανάτια ! Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶχε καταφύγει στὴ βοήθεια τῶν για-

Ὁ Ἰνδὸς μάγος Ζιντόρ.

ΕΛΛΑΣ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΧΤΥΠΗΜΕΝΟΥ ΙΠΠΟΤΗ

ΕΝΑ Θράδυ 'Αποκρηάς, ο νέος ιππότης είπε στην αγαπημένη του:

— Φως τών ματιών μου, πότε, λοιπόν, θά μ' αγαπήσης;

— Ιππότη μου, θά σ' αγαπήσω όταν μου φέρης τὸ Χρυσὸ Λουλούδι, τὸ μαγεμένο Λουλούδι πὺ τραγουδάει κατὰ τὸ γλυκοχάραμα, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη.

— 'Αντίο, αγαπημένη μου. Περιμένε με αὔριο τὸ θράδυ στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ σου.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ θράδυ, ἡ κόρη περίμενε τὸν ιππότη, καθισμένη στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ της. Σὲ λίγην ὥρα, ἐκεῖνος παρουσιάστηκε μπροστὰ της.

— Καλησπέρα, αγαπημένη μου, τῆς εἶπε. Νὰ τὸ Χρυσὸ Λουλούδι, τὸ μαγεμένο Λουλούδι πὺ τραγουδάει κατὰ τὸ γλυκοχάραμα. 'Αγαπημένη μου, πές μου τώρα, μ' αγαπᾶς;

— 'Ιππότη μου, σ' αγαπῶ! Πές μου ὅμως, γιατί εἶσαι τόσο χλωμός;

— Χλωμός; Μὰ πρέπει νὰ εἶμαι χλωμός... 'Εκατὸ μαύροι κι' ἄγριοι λῦκοι φύλαγαν τὸ Χρυσὸ Λουλούδι, τὸ μαγεμένο Λουλούδι, πὺ τραγουδάει κατὰ τὸ γλυκοχάραμα. Μέχρι νὰ τοὺς τὸ πάρω, μοῦ δώσανε τόσες δαγκωματιές, πὺ ἔχασα τὸ μισό μου αἷμα. Μὰ πές μου τώρα, ἀγάπη μου, πότε θ' ἀρραβωνιαστοῦμε;

— Καλέ μου ιππότη, θ' ἀρραβωνιαστοῦμε, όταν μοῦ φέρης τὸ Γαλάζιο Πουλί, τὸ μαγεμένο Πουλί, πὺ μιλά καὶ σκέπτεται, ὅπως ἕνας τρελλός.

— 'Ο ιππότης τὴν κύτταξε μεθυσμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

— 'Αντίο, αγαπημένη μου, τῆς εἶπε. Σὲ δυὸ μέρες, περιμένε με τὸ θράδυ στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ σου.

— 'Ο ιππότης κόντευε νὰ τελειώσῃ. Κάθε τόσο περνοῦσαν ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κόρης χαρούμενες συντροφίες, προσκαλώντας τὴν νὰ πάρῃ μέρος στὰ γλέντια τοὺς. Μὰ κείνη δὲν τοὺς ἔδινε καμμιὰ σημασία. Σὲ δυὸ μέρες, πρὸς τὸ θράδυ, καθισμένη στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ της, περίμενε τὸν ἐρχομὸ τοῦ ιππότη.

Ξαφνικά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἐκεῖνος θρέθηκε μπροστὰ της.

— Καλησπέρα, αγαπημένη μου, τῆς εἶπε. Κύτταξε, σοῦ ἔφερα τὸ Γαλάζιο Πουλί, τὸ μαγεμένο Πουλί πὺ μιλάει καὶ σκέπτεται ὅπως ἕνας τρελλός.

Μὰ πές μου, ἀγάπη μου, πότεθὰ στεφανωθοῦμε;

— Καλέ μου ιππότη, θὰ στεφανωθοῦμε όταν μοῦ φέρης τὸν Βασιλῆα τῶν 'Αετῶν, τὸν Βασιλῆα τῶν 'Αετῶν πὺ εἶναι κλεισμένος μέσα σ' ἕνα σιδερένιο κλουβί. Πές μου δ-

τῶν.

Καθὼς θλέπετε, λοιπόν, οἱ ἄνθρωποι πὺ ἔχουν στομάχι στρουθοκαμήλου δὲν εἶναι διόλου σπάνιοι. Τὸ περιεργὸ δὲ εἶναι ὅτι ὅλοι αὐτοὶ σχεδὸν τῶζονται μὲ τὶς χειρουργικὰ ἐπεμβάσεις. 'Αλλως τε εἶναι πολὺ λίγοι ἐκεῖνοι πὺ καταφεύγουν στοὺς γιατροὺς. Οἱ περισσότεροι δὲν αἰσθάνονται ποτὲ καμμιὰ ἰδιαίτερη ἐνόχληση.

'Αν θέλετε μάλιστα νὰ μάθετε καὶ τί μᾶς λέει ἡ στατιστική, δὲν ἔχετε νὰ κάνετε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ συμβουλευθῆτε τὸν σχετικὸ πινάκα πὺ δημοσιεύουν τὰ «Ιατρικὰ Χρονικά» τοῦ Λονδίνου: Θὰ δῆτε ὅτι στὶς 100 περιπτώσεις, συμβαίνουν μόνον 15 θάνατοι!

ΔΟΚΤΩΡ ΑΝΡΙ ΜΠΟΥΚΕ

Ἡ ὥραία - σκληρόκαρδη κόρη περίμενε τὸν γυρισμὸ τοῦ ιππότη.

ΤΟΥ ΖΑΝ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΜΠΛΑΝΤ

μῶς, ιππότη μου, γιατί εἶσαι τόσο λυπημένος;

— Λυπημένος! Μὰ πρέπει νὰ εἶμαι λυπημένος... Τὸ Γαλάζιο Πουλί, τὸ μαγεμένο Πουλί πὺ μιλάει καὶ σκέπτεται, ὅπως ἕνας τρελλός, λέει πὺς δὲν μ' αγαπᾶς!

— Γαλάζιο Πουλί, εἶπες ψέματα! Καὶ γιὰ νὰ ἐ τιμωρήσω, θὰ σοῦ ξεριζώσω ἀμέσως τὰ φτερά σου καὶ θὰ σὲ πῶσω ζωντανό!

— 'Ο ιππότης δὲν περίμενε περισσότερα:

— 'Αντίο, αγαπημένη μου, τῆς εἶπε. Περιμένε με τὸ τελευταῖο θράδυ τῆς 'Αποκρηάς στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ σου.

Κι' ἔφυγε μέσα στὴν νύχτα, γρήγορος σὰν ἀστραπή.

Ἡ τελευταία μέρα τῆς 'Αποκρηάς εἶχεν ἔρθει. Πρὸς τὸ θράδυ, ἡ τρελλὴ φωνὴ καὶ τὰ τραγοῦδια τῶν μασκαράδων εἶχαν φτάσει στὸ κατακόρυφο. Μὰ ἡ κόρη, καθισμένη στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ της, τοῦ κάκου περίμενε τὸν ἐρχομὸ τοῦ ιππότη της.

— 'Οσο περνοῦσεν ἡ ὥρα, ἡ ἀγάπη της μεγάλωνε:

— Μάνα, μάνα μου, ὁ ιππότης μου δὲν ἔρχεται.

— 'Ας καθήσουμε ἐπὶ τραπεζί.

— 'Ο ιππότης σου θὰ ἔρθῃ ἀσφαλῶς τὴν ὥρα πὺ θὰ τρώμε.

— 'Υστερα ἀπὸ τὸ δείπνο, ἡ κόρη πῆγε πάλι καὶ περίμενε στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ της, ἐνῶ ἡ μακρινὴ φωνὴ τοῦ γλεντιοῦ καὶ τῆς χαρᾶς, τῆς ἐξέκιζαν τὴν καρδιά.

— Μάνα, μάνα μου, ὁ ιππότης μου δὲν ἔρχεται.

— 'Ας πέσουμε νὰ κοιμηθοῦμε.

— 'Ο ιππότης σου θάρρῃ ἀσφαλῶς τὸ πρωί.

Ἡ κόρη ἀποφάσισε τέλος ν' ἀκούσῃ τὴ συμβουλὴ τῆς μητέρας της κι' ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Μὰ κατὰ τὰ μεσάνυχτα, μὴ μπορώντας νὰ κλείσῃ μάτι ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς καρδιάς της, σηκώθηκε κρυφὰ καὶ πῆγε σιγά-σιγά στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ της, περιμένοντας τὸν ιππότη.

Ἐκεῖνος παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστὰ της σὰν φάντασμα μέσα στὴ νύχτα.

— Καλησπέρα, αγαπημένη μου, τῆς εἶπε. 'Ο Βασιλῆας τῶν 'Αετῶν ἦτανε πὺ δυνατός ἀπὸ μένα. Κύτταξέ τον ὡστόσο: Σοῦ τὸν φέρνω κλεισμένον μέσα στὸ σιδερένιο κλουβί του.

— Σ' εὐχαριστῶ, καλέ μου ιππότη, σ' εὐχαριστῶ. Μὰ πές μου, τί τρύπα εἶν' αὐτὴ πὺ ἔχεις στὸ

στήθος;

— 'Αγαπημένη μου, εἶνε ὁ τόπος τῆς καρδιάς μου. 'Ο Βασιλῆας τῶν 'Αετῶν μοῦ τὴν ξεριζώσας καὶ τὴν ἔφαγε σὴ μάχη πὺ κάναμε μαζί.

Καὶ ξεσπώντας σὲ λυγμοὺς ὁ ιππότης, πρόσθεσε:

— Δὲν θὰ στεφανωθοῦμε ποτέ, ποτέ!...

— 'Υστερα χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι τῆς μαύρης νύχτας, ἐνῶ τὸν συνώδευαν ἀπὸ μακριὰ τὰ τελευταία ξεψυχίσματα τοῦ 'Αποκρηάτικο γλεντιοῦ...

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ κόρη κλείστηκε σ' ἕνα μοναστήρι κι' ἐκεῖ πέρα πέρασε τὴν ὑπόλοιπη ζωὴ της, μὲ τὴν ἀνάμνησι τοῦ ιππότη πὺ τὸν ἔχασε ἀπὸ τὴν ἐπιπολαιότητά της, ἀπὸ τὸν σκληρὸ γυναικεῖο ἐγωισμό της...

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14α, Ἀθήναι.

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

Τὰ ἀθηναϊκά Κούλουμα.

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

«ΝΕΑΣ ΣΚΗΝΗΣ» ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΑ

(Ο ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ ΚΑΙ ΟΙ «ΜΥΣΤΑΙ» ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ)

Αυστρία.

Μᾶς εἶπαν ὅτι ὑποπρόξενος τῆς Δυναδικῆς Μοναρχίας ἐκεῖ πέρα ἦταν κάποιος Παπαδόπουλος. Μᾶς ἔδειξαν καὶ τὸ κατάστημά του. Στὸν μεγάλο δρόμο ἕνα ραφτάδικο.

— 'Ενας μπάγκος ψηλὸς κάπου ἕνα μέτρο κι' ἐπάνω ἕνας ἄνθρωπος, χωρὶς παπούτσια, σταυροπόδι, σκυμμένος ἔρραβε κάποιον σακκάκι.

— 'Ο κύριος Πρόξενος τῆς Αὐστρίας, παρακαλῶ; ρωτᾷ ὁ Χρηστομάνος ἀλαφιασμένος.

— 'Εγώ, ἀπαντᾷ ὁ φραγκορράφτης. Πηδάει συγχρόνως ἀνάλαφρα κάτω, φορεῖ τὶς παντοφλίες του καὶ τίθεται στὴν διάθεσί μας.

— 'Ο Χρηστομάνος τοῦ γνωρίζει, τὶς ἰδιότητές του καὶ τοῦ ζητεῖ τὴν προστασία του ὡς ὑπῆκοος τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Καίσαρο-Βασιλέως Φραγκίσκου 'Ιωσήφ.

— 'Ο Πρόξενος φοράει τὰ λάστιχα-παπούτσια του, μπαίνει στὸ ἀμαξάκι μας καὶ γραμμὴ γιὰ τὸ κονάκι.

Πηγαίνοντας πρὸς τὸν διοικητὴν, τὸν ρωτᾷ ὁ Χρηστομάνος, ἂν μὴ γερμανικὰ. Σκραπ! Οὔτε καὶ Τούρκικα.

Γυρκοῦμε λοιπὸν στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Φῶτη τοῦ Κυριαξή, πὺ ἐμέναμε, νὰ τὸν πάρουμε γιὰ διερμηνέα. Αὐτὸς εἶχε μισὸν αἰῶνα στὴν Ἑσθὴ καὶ μιλοῦσε τὰ τούρκικα φασά.

Γιὰ τὴν τύχη μας ὅμως δὲν ἦταν κι' αὐτὸς ἐκεῖ. Τί μοῦ ἦρθε τότε;

— 'Ο Δεσφάρης, κύριε Χρηστομάνε, ξέρει καλὰ τούρκικα τοῦ λέω.

— Ποῦν ὁ Δεσφάρης! φωνάζει ὁ Χρηστομάνος.

Μὰ ὁ Δεσφάρης κοιμᾶται ἀκόμη καὶ σὰν γνήσιος 'Αγιομαυρίτης ἔλουσε μὲ θαλασθίμιες καὶ θρυσιὰς τὴν καμαριέρη, πὺ τὸν ἔστησε.

Τρέχει στὴν καμαρά του ὁ Χρηστομάνος. Τοῦ κάκου ἐκεῖνος. Βρὲ ἀμάν, θρὲ ζαμάν, τίποτα!

— Ἐπῆνα, μωρέ!

— Μὰ τί θέλετε; 'Εγὼ δὲν ἔχω πρόβα.

— Ἐξέρεις τούρκικα, μωρέ;

— Ναί, ἔρα... Καὶ τὴ φράσι τοῦ τῆ συνειλήρωσε ὅπως ὁ λοχαγὸς Καμπρόν στὸ Βατερλό.

— Ἐξέρεις! Ἐξέρεις! ἔκανε ὁ Χρηστομάνος, χτυπώντας σὰν μικρὸ παιδί τὴν γραθιά τοῦ δεξιοῦ του χειροῦ στὴν ἀριστερὴν παλάμη του.

— Ναί, ἔρα! ἀπαντᾷ πεισμαμένος κι' ὁ Δεσφάρης.

— Ἐξέρεις καὶ θάρρῃς μαζί μας!

Καμμιὰ φορὰ σηκώθηκε μαχμουρλής, νύφηκε, ντύθηκε καὶ μᾶς ἀκολούθησε στὸ ἀμάξι σὰν ὀπρωτισμένος.

Στὸ δρόμο τοῦ ἔδινε οδηγίες ὁ Χρηστομάνος:

— Θά πής στο διοικητή πρώτα—πρώτα, ότι έμεις δεν είμαστε μεχλιθάνηδες και καραγκιόζηδες δηλ.... ότι εγώ είμαι αυστριακός υπήκοος... θάρωνος... Ιππότης με παράσημο αυτοκρατορικό του λαιμού.... Κατάλαβες ;

Δός του κι' έκουνοῦσε τὸ κεφάλι του ὁ Δεσθάρης. Μὰ τὸ μυαλό του ἦταν σὲ πέντ'—ἐξῆ μετζήτια, πὺ τούχε κερδίζει ἀπὸ θραδὺς ὁ Ζήνων στὸ μάτς. Κι' ὅλο μουρμούριζε σάν νυσταγμένος γάτος. Ποιὸς ξέρει τί ἀγιομαυρίτηκες θλαστήμιες ἔλεγε ἀπὸ μέσα του !

Καμμιὰ φορὰ φθάσαμε στὸ Διοικητήριο. Κάρτα ὁ Χρηστομάνος ἀμέσως στὸ διοικητή. 'Αλλὰ μ' ὅλους τοὺς τίτλους του μὰς ἀφῆσαν νὰ περιμένουμε κάπου τρία τέταρτα τῆς ὥρας στὸ διάδρομο.

Ἐπὶ τέλους ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ μουδρικοῦ γραφείου καὶ μὰς εἰσήγαγαν : Ἐνας σοφᾶς—ντιθάνι μὲ μαξιλαράκια. Ἐνας γέρος μὲ σαλθάρια καὶ σαρίκι ἀπάνω σταυροπόδι, νυσταλέος, μὲ τὰ δάχτυλα τῶν χερῶν του μπλεγμένα μπροστὰ στὴν κοιλιά του.

— Νὲ θάρ μπέ ;

Τί τρέχει θρέ ; Ὁ Χρηστομάνος, πὺ εἶχε ἀκούσει πολλὰς φορὲς στὰ σοκάκια τῆ φράσι αὐτῇ, ἔγινε κατακίτρινος.

Τὸ λόγο λοιπὸν εἶχε ὁ Δεσθάρης. Ἀλλὰ ὁ Δεσθάρης δὲν σκάμπαζε γρὺ τούρκικα. Ἐξακολουθοῦσε μονάχα νὰ μουρμούριζῃ.... κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.

— Λέγε Δεσθάρη, τοῦ κάνει ὁ Χρηστομάνος, τραθῶντας τοῦ τὸ σακὸκι.

Καμμιὰ φορὰ παίρνει μιὰ θαθεῖα εἰσποῆ ὡς φόρα κι' ἀρχίζει :

— Μουδὲρ ἐφέντιμ. Ἀμάν ! Ἰμάμ μπαϊλντί...

Στὴν ἀρχὴ ὁ ἔπαρχος, πὺ ἀκούσε τὴ λέξι «ἀμάν», νόμισε ὅτι τοῦ ἐξητοῦσε συγγνώμην. Ἀμέσως ὅμως συνέρχεται ἀπὸ τὸ μαχμουρλίκι του, πὺ ἀκούσε τὸ «ἰμάμ μπαϊλντί» κι' ἐκρήγνυται σὲ θλαστήμιες, πὺ κ' ἡ ἀγιομαυρίτικες τοῦ Δεσθάρ ὡχόρισαν.

— Ἀθράντινι συχτίμινι κιοπὲκ κιοπδούγλου, μεχλιθάν κερσετέ !

Ἦγουν :

....Τὴ θηρσκειά σου, σκυλί τῶν σκυλιῶν, παληομεχλιθάνη !

Ἔκανε μάλιστα νὰ πηδήσῃ κάτω κι' ἀπὸ τὸ ντιθάνι, Ἀλλὰ ὁ Δεσθάρης ἔγινε ἄφαντος.

Εὐτυχῶς παρενέβη ὁ Πρόεδρος τῶν ὑπηκόων τῆς Δουδικῆς Μοναρχίας, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἐζήτησε διερμηνέα, ἐξηγήσας τὸν διοικητή, ὅτι οἱ μῦθοι καὶ ὁ ὑποβολεὺς δὲν ἤθελαν νὰ παραβιάσουν τὴν ἀπαγόρευσι τῆς λογοκρισίας, ἀλλὰ ὅτι ἀπὸ μακρὰ συνήθεια εἶπαν στὸ μέρος τους τίς σθεσβένες λέξεις.

— Γιαγινίς ὀλντοῦ. Ἀφεντεόρουν.

Ἀθδοί.

Ἀλλὰ ἡ ἀθώωσις δὲν ἔσωζε τὴν ὅλη κατάστασι, τὴν οἰκονομικὴν κατάστασι ἰδίως, πὺ ἦταν κρίσιμη. Δὲν εἶχαν χρήματα γιὰ νὰ ξεκολλήσουμε ἀπὸ τὴν Ξάνθη, γιὰ τὴν Πόλι.

Ἡ «Νέα Σκηνὴ», ἀτυχῶς, εἶχε προσαρξέει στὴν Ξάνθη κι' ἐκινδύνευε νὰ καταποντισθῇ στὴ στέρησι, ὅπως γράφουν συνήθως ἡ ἐφημερίδες... «αὐτανδρος».

Χρειαζόταν ἓνα ρυμουλκὸ, γιὰ νὰ μὰς ξεκολλήσῃ. Τότε ὁ Χρηστομάνος θυμῆθηκε τὴν Προξενίνα τῆς Καθάλλας. Τὴ μαντάμ Βῆξ.

Ἐξαπολύει ἀμέσως λοιπὸν τὸν Παπαρρήγα μ' ἓνα γράμμα καὶ τῆς ἐζήτησε δανικὰς καμμιὰ πενήντα λίρες.

— Ἀπορία Χρηστομάνου, εἶπε τότε ὁ Παπαγεωργίου.... Β ἡ ξ.

Καὶ πράγματι. Ἐπειτ' ἀπὸ δυὸ μέρες γενικῆς ἀγωνίας, ἐγνώρισε ὁ Παπαρρήγας μὲ τίς πενήντα λίρες καὶ ξεκολλήσαμε.

Στὴν Πόλι πὺ φθάσαμε, ἄρχισαν ἀμέσως ἡ πρόεδρος τῆς κωμωδίας «Πὼς μιλοῦμε τ' Ἀγγλικά», μὲ πρωταγωνιστὴ τὸ Δεσθάρ ὡς διερμηνέα ξενοδοχείου.

Θυμῆθήκαμε τότε τὸ ἐπεισόδιό του μὲ τὸν μουδρὴ τῆς Ξάνθης καὶ λέει ἓνα πρωὶ στὴν πρόβα ὁ ἀδιόρθωτος Παπαγεωργίου :

— Ν' ἀλλάξωμε τὸν τίτλο τῆς κωμωδίας. Νὰ θάλωμε : «Πὼς μιλοῦμε τὰ ... Τούρκικα».

ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΡΙΣΕΙΣ ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἡ πολυτέλεια δὲν κάμνει ἀναμφιβόλως τὸ καλὸ βιβλίον. Μὰ εἶναι ἀντιθέτως μιὰ ἀλήθεια, καὶ ἀλήθεια ἀπαρασάλευτος, ὅτι ἓνα καλὸ βιβλίον γίνεται πὺ εὐμενῶς δεκτὸ, πὺ συμπαθές, πὺ εὐχάριστο ὅταν ἐμφανίζεται κομψὸν καὶ θαρὺ καὶ καλαίσθητον. Τέτοιο ἀκριβῶς εἶναι τὸ τελευταῖο τοῦ νέου λογοτέχνου καὶ ἡμμοσιογράφου κ. Π. Κατηφόρη. «Φουρτοῦνες καὶ Ἀλκυονίδες».

Πλούσια εἰκονογραφημένο τὸ νέο βιβλίον τοῦ κ. Κατηφόρη μὰς χαρίζει μιὰ σπάνιαν ἀπόλαυσι μεταφέροντάς μας στὴ ζωὴ τῶν θαλάσσιων, στὴ ζωὴ τῶν ψαράδων. Ἀναμὰς δίδει, μὴ νὰ πῇ κανεὶς, εὐωδία πελάγους. Μερικὲς αὐθαίρεσις στὴ γλῶσσα δὲν μετριάξουν τὴν ἀξία τοῦ βιβλίου. Εἶναι τόσο φτωχὴ ἡ φιλολογία μὰς ὥστε κάθε νέον ἔργον νὰ γίνεται δεκτὸν μὲ ἰδιαίτερον συγκίνησιν παρὰ τὰς μικρὰς τοῦ ἔλλειψις.

Ὁ γνωστὸς ποιητὴς κ. Γεώργιος Τσουκαλὰς ἐκυκλοφόρησε κατ' αὐτὰς ποιητικὴν συλλογὴν μὲ τὸν τίτλο «Ἐλντοράντο». Τὰ νέα ποιήματα τοῦ κ. Τσουκαλὰς, τὰ ὁποῖα διακρίνονται γιὰ τὸ ἀνὸν λυρικὸν τοῦς αἰσθημάτων, γιὰ τὴ θαυτήτα τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τὴν πρωτοτυπίαν τους, ἀποτελοῦν ἓνα σταθμὸ στὴ σταδιοδρομίᾳ του καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐκπληθύνῃ ἐπαξίως ἀπὸ ὅσους ἀγαποῦν τὴν ποιήσιν.

Συμπαθές, κομψὸ, καλοσᾶλμένο — ὡς περιεχόμενον — χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις καὶ τέρψις τῶν παιδιῶν, νὰ εἶναι τὸ νέο βιβλίον «Θέατρο γιὰ Μεγάλα Παιδιά», τῆς ἐκλεκτῆς καὶ συμπαθεστάτης ποιητρίας κ. Λίλας Καρανικλά.

Παιδικὰ βιβλία ἐκδίδονται τελευταῖα ὄχι ὀλίγα. Ὅλγα ὅμως, ὀλίγιστα δυστυχῶς, εἶναι τὰ ἀξία λόγου, τὰ ἀξία τοῦ σκοποῦ γιὰ τὸν ὁποῖο γράφτηκαν. Στὴν περίπτωσιν αὐτῇ, περίπτωσιν δύσκολη, ἡ κ. Λίλα Καρανικλά κατάρθωσε νὰ ἐξασφαλίσῃ μιάν σπάνιαν ἐπιτυχίαν : Κατάρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ ἄδυτον τῆς παιδικῆς ψυχῆς. Ἀγινῆξε τίς χορδὰς τῆς. Εἶδε καὶ μάντευσε, ἐμάντευσε καὶ διέκρινε τοὺς πόθους τῆς καὶ τὰ θνεῖρά τῆς. Ἐξῆσε τίς χαρὰς καὶ τίς συγκινήσεις τῆς. Κι' ἔτσι ἔγραψε τὸ βιβλίον τῆς μὲ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ τεχνίτου πὺ γνωρίζει ἀπολύτως τὸ ἔργον μὲ τὸ ὁποῖον καταπιάνεται, μὲ μιάν ὥσων καθᾶυτὸ κλασσικὴν εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ λόγου.

Περὶσσότερον συνεπὲς τῶν εὐμενῶν κρίσεων τῆς παγχῆς αὐτῆς στήλης θ' ἀμοίψῃ τὴν ἐκλεκτὴν ποιήτριαν ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἱκανοποίησις τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστρίων τῆς.

Μὲ πὸν παραπάνω τίτλο καὶ μὲ κολακευτικὸν πρόλογον τοῦ ποιητοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ, ἐξέδωκεν ὁ κ. Θ. Μακρόπουλος εἰς κομψὸν τόμον μιὰ σειρά διηγημάτων μὲ θέματα παρμένα ἀπὸ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν κοινωνίαν τῆς παλαιᾶς Αἰτωλικῆς πόλεως.

Παλῶνται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

Ἀπὸ τίς ἐπαρχίας μποροῦν νὰ γράφουν Κλεισθένους 28 ἐμβάζοντας εἰς γραμματόσημα τὴν ἀξία.

«Ἀληθινὲς Ἱστορίες σάν Ἰαραμύθια» εἶναι ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου πὺ ἐξέδωκε τελευταίως ὁ κ. Γεωργ. Ε. Γεωργακόπουλος - Μοθωνάτος.

Δημοσιογράφος σὰ παλαιὰ καλὰ χρόνια ὁ κ. Γεωργακόπουλος, κύριος τῶν ἐμπνεύσεών του καὶ τῆς πέννας του κατάρθωσε νὰ δώσῃ στίς ἱστορίες του σπάνιαν φρεσκάδα, συγκρατημένο καὶ εὐπρεπὲς χιούμορ, μιάν συμπαθεστάτην ἡμμοσοφίαν.

Ἐκυκλοφόρησαν ἡ «Στροφές» ποιήματα καὶ «Πιστὴ στὸν Ὀρκο τῆς», μυθιστόρημα τοῦ κ. Ἀναστ. Δ. Ἀρσένου. Καὶ οἱ στίχοι καὶ τὸ ρομάντισθον θὰ μποροῦν καὶ νὰ μὴ γραφοῦν. Ἰδία οἱ στίχοι. Οὐδὲν προσφέρουν εἰς τὴν τέχνην. Ὅτε κόκον σινάπεως δυστυχῶς!

ΑΡΕΤΙΝΟΣ

Στὴν στήλῃ αὐτῇ θ' ἀναγγέλλωνται καὶ θὰ κρίνονται ὅσα βιβλία μὰς ἀποστέλλονται εἰς τὴν ἡμετέραν ἀντίτυπα.

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ Λ. ΝΤΕ ΣΑΝΤΕΝΑΙ

Ἔτσι ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Ζιλμπέρ Ντανιέλ ἀναγκάστηκε χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ παραιτηθῇ τοῦ σκοποῦ του νὰ προσθέσῃ κι' ἓνα ἀκόμη πειστήριον σ' ἐκεῖνα πὺ εἶχε μαζέψει ἤδη ἐναντίον τοῦ κατηγορουμένου.

Ἐπὶ πλέον τὸ ἐπεισόδιον τοῦ κουμπιῦ λίγο ἔλειψε νὰ προκαλέσῃ μεταστροφή στὴν κοινὴ γνώμη ὑπὲρ τοῦ μηχανικοῦ.

Ἡ ἐντόπις ἐφημερίδες πῆραν αὐτὸ τὸ νέο περιστάτικὸ κι' ἄρχισαν νὰ συζητοῦν γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ μηχανικοῦ ἐπὶ καινούργιων θάσεων.

Ἀφοῦ τὸ κουμπὶ δὲν ἀνῆκε οὔτε στὸν κ. Πρινιέ, οὔτε στὸν Μπορέλ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τὸ εἶχε χάσει ἓνα τρίτο πρόσωπο. Αὐτὸ τὸ πρόσωπο λοιπὸν δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ εἶνε ὁ ἀληθινὸς δολοφόνος.

Τώρα τὰ ἄρθρα αὐτὰ, σχολιασμένα διὰ μακρῶν, συζητήθηκαν ζωηρὰ στὸν τόπο. Ὅλες ἡ ἱστορίες μυστηριωδῶν ἐγκλημάτων καὶ δικαστικῶν πλανῶν ξανάρχθαν ἐπὶ τάπητος.

Ἐνα πολυάριθμο κόμμα σχηματίστηκε καὶ ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ μηχανικοῦ. Χωρὶς ἄλλο ἐναντίον του εἶχε τίς ἐνδείξεις, μὰ ἡ ἀνάκρισις φαινόνταν πὺ εἶχε γίνῃ πολὺ γρήγορα. Ἐξ ἄλλου ἡ γεμάτης ἀγανάκτησις καὶ ἐπιμονὴ διαμαρτυρίας ἐνὸς ἀνθρώπου ἐντίμου κι' εὐπολήτου ὡς τότε εἶχαν ἠθικὴ ἀξία, στὴν ὁποία δὲν εἶχαν ἔωσει καμμιὰ προσοχὴ.

Τὸ κουμπὶ τῶν μανικετιδῶν πὺ εἶχε τόσο ἀπρόοπτα θρεθῇ, θὰ εἶδνε ἴσως μιὰ καινούργια τροπὴ στὴν ὑπόθεσιν. Πολὺ δυσχερῆς ἔσται ἀπ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ὁ εἰσαγγελεὺς, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν κοινὴ γνώμη, ἀποφάσισε νὰ κἀνῃ μιὰ καινούργια ἐρευνα στὴ δίλλα τοῦ ἐγκληματος.

Ἡ ἐφημερίδες ἀνάγγειλαν αὐτὴν τὴν εἰδησιν σάν θρίαμβον, παρατηρώντας ὅμως συγχρόνως ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς θὰ εἶχε ἐνεργήσει μὲ περισσώτερον σωφροσύνη, ἂν δὲν ἀνακοίνωνε σὲ κανένα τους τίποτε.

Πράγματι, ἔλεγαν οἱ συντάκται τῶν τοπικῶν φύλλων, ὁ ἀληθινὸς δολοφόνος πὺ ἔχει κάθε συμφέρον νὰ διαβάσῃ τίς ἐφημερίδες, θὰ πληροφορηθῇ αὐτὴν τὴν ἔρευνα καὶ θὰ λάβῃ τὰ μέτρα του γιὰ νὰ μὴ θῃ κανένα ἀποτέλεσμα ἀπ' αὐτὴν.

Σ' αὐτὸ οἱ δημοσιογράφοι δὲν γελιῶντουσαν. Αὐτὴν τὴν φορὰ, εἶχαν μαντέψει σωστά.

Ἔτσι, τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας πὺ θὰ γινόταν ἡ ἐρευνα, ἓνας ἀνθρώπος, κουκουλωμένος ὡς τὰ μάτια καὶ φορώντας ἓνα γκριζὸ ἐπανωφόρι, κατέβηκε στὸν σταθμὸ τοῦ Ἐρρέ, μὲ τὴν νύχτωσιν. Ἀπὸ τοὺς στενοὺς κι' ἀπόμερους δρομικούς τοῦ προαστείου, διεξῆλθεν πρὸς τὸ Μαρανθῆλ.

Ὅπως καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος ἔδρεχε καὶ οἱ δρόμοι ἦσαν ἔρημοι.

Ἔτσι ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ γκριζὸ ἐπανωφόρι ἔφτασε στὴ δίλλα τοῦ μακαρίτου Μπορέλ, χωρὶς νὰ συναντήσῃ κανένα.

Ὅταν θρέθηκε μπρὸς στὴν καγκελλόπορτα τῆς δίλλας, θεσπιάθηκε ρίχνοντας γύρω του ἓνα βλέμμα γεμάτο δυσπιστίαν, ὅτι κανένας δὲν τὸν παρακολουθοῦσε.

Ἐπειτα, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα πράγμα πὺ ἔλαμπε, τὸ πέταξε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κάγκελλα μὲ τόση ἐπιδεξιότητα, ὥστε πῆγε κι' ἔπεσε στὰ χαλίκια τῆς ἀλλέας, σὲ λίγην ἀπόστασιν ἀπὸ τὰ πρῶτα σκαλοπάτια τῆς εἰσόδου.

Ἀφοῦ τὸ ἔκανε αὐτὸ, ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ γκριζὸ ἐπανωφόρι διεκδύθηκε πρὸς τὸν σταθμὸ, παίρνοντας τὸς ἴδιους ἐρμούς πὺ εἶχε ἀκολουθήσει καὶ κατὰ τὸν ἐρχομὸ του.

Ἐκεῖν τὴν στιγμὴν τὸ Παριεῖν τὸ τραῖνο ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ. Μῆλκε μέσα σ' αὐτὸ καὶ φρόντισε νὰ ἐγκατασταθῇ ὁ ἓνα θαγόνι ἔρημο.

Ἐκεῖνο τὸ θράδυ, χωρὶς σὲ μιὰ παράδοξη σύμπτωσιν, ἡ Ζερμαῖν εἶχε πληροφορηθῇ ὅτι μιὰ μεγάλη παρισινὴ ἐφη-

Ἡ Ζερμαῖν τὸ κύτταξε ἀφηρημένα.

Ἐξαφνα ὅμως τὰ βλέμματα ἔπεσαν στὸ παράθυρον ἐνὸς θαγονιοῦ κι' ἀμέσως ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ.

— Εἰν' αὐτὸς !... Εἰν' αὐτὸς ! φώναξε ἀπλῶνοντας τὰ χέρια τῆς πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ τραῖνου μὲ μιὰ κίνησιν γεμάτη φρίκη καὶ τρόμο. Εἰν' αὐτὸς ! Ὁ δολοφόνος !...

Καὶ τὰ διεσταλμένα μάτια τῆς εἶχαν καρφωθῇ στὸν ἀνθρώπο μὲ τὸ γκριζὸ ἐπανωφόρι τοῦ ὁποῖου ἔβλεπε τὴν πένθιμη ὄψιν κολλημένη σάν ἀχταπόδι πίσω ἀπ' τὸ τζάμι ἐνὸς θαγονιοῦ τῆς δευτέρας θέσεως.

— Τὴ μάτια σου !... Ἀνεγνώρισα τὰ μάτια σου ! ψιθύρισε λιποψυχώντας.

Καὶ μὲ μιὰ ὑπερτατὴ ὁρμή, θέλησε νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ θαγόνι. Μὰ τὸ τραῖνο εἶχε κίβλας ἀπομακρυνθῇ καὶ εἶχε χωρὶς σφυρίζοντας κάτω ἀπὸ ἓνα τούννελ.

VII

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΚΟΥΜΠΙΑ

Μόλις συνῆλθε ἀπὸ τὴ δυνατὴ συγκίνησιν τῆς, ἡ Ζερμαῖν, ἔτρεξε στοῦ κ. Λεμπερζέ.

Ὁ δικηγόρος μόλις εἶχε τελειώσει τὸ δέπνιον του καὶ θρισκόταν σ' αὐτὴν τὴν ὥρα τῆς γαλήνιας μακαρίτητος, πὺ συνοδεύει τὴν χώνεψιν. Ἐστὶ ἡ ἐπίσκεψις τῆς μικρούλας ἔρχοταν σ' ἀσχημὴ στιγμὴ. Καὶ πράγματι, τὴν ὑποδέχθηκε κακόκεφος.

— Ἐ, λοιπόν, δεσποίνης ; μουρμούρισε. Τί συμβαίνει πάλι ; Ἀνακαλύψατε κανένα καινούργιον ἴχνος, ὅπως τοῦ περιστρόφου ;

— Καλλίτερο ἀπ' αὐτό, κύριε ! φώναξε ἡ Ζερμαῖν μ' ἐνθουσιασμό. Εἶδα τὸν δολοφόνον !... Τὸν εἶδα πρὸ ὀλίγου...

Ἦταν αὐτὸς ! Αὐτὴ τὴ φορὰ, εἶμαι βέβαιη !

Ὁ δικηγόρος ὤψασε ἀδιόρατα τοὺς ὤμους του.

— Καὶ ποῦ τὸν εἶδατε ; ἀν' εὐαρεστήθε ; ρώτησε μὲ ὕψος ἀδιάφορο.

— Στὸν σταθμὸ, κύριε, ὅπου πῆγα ν' ἀγοράσω μιὰ ἐφημερίδα. Ἀναγνώρισα θαμάσια τὰ μάτια του... Ἀνέσας δὲν ἔχει ὅμοια μάτια. Ἐπειτα, φοροῦσε τὸ ἴδιο γκριζὸ ἐπανωφόρι πὺ φοροῦσε καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος...

Ὁ κ. Λεμπερζέ δὲν φάνηκε νὰ συγκινηθῇ καθόλου ἀπ' τὴν κατηγορηματικὴν διαβεβαίωσιν.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε. Μὰ, ἀφοῦ εἶσατε βέβαιη πὺς ἦσαν αὐτοὺς, ἔπρεπε νὰ τὸν συλλάβετε...

— Ἀδύνατον !

— Καὶ γιὰτί, παρακαλῶ ;

— Γιατί, ὅταν τὸν εἶδα θρισκόταν μέσα στὸ τραῖνο τοῦ Παριεῖν, καὶ τὸ τραῖνο ξεκινῶσε. Στὸ ἀντίκρουμά του, ἐνοίωσα ἓνα τόσο δυνατό κλονισμό, ὥστε ἡ διαπονητικὴ μου δυνάμεις μ' ἐγκατέλειψαν.

Ὁ δικηγόρος χαμογέλασε καὶ εἶπε μὲ τὸν στενοχωρημένον ἀνθρώπου πὺ θέλει νὰ φασὶ εὐγενής :

— Αὐτὸ εἶνε λυπηρὸ. Ἀς ἐλπίσουμε ὅτι ἄλλοτε θὰ εἴσθε πὺ τυχερὴ. Ἰσως μάλιστα ἡ φαντασία σας νὰ ξεγελάσῃτε ἀπ' τὸν πάθος σας ν' ἀνακαλύψετε τὸν δολοφόνον !... Εἶνε φανερό, ὅτι πέστε θύμα παραίσθησιν...

Εἶμαι βέβαιη γι' αὐτὸ πὺ σας λέω, κύριε... ἀπολύτως βέβαιη ! Ἐπέμενε ἡ μικρούλα ἀπογοητευμένη.

— Νομίζετε, ὅτι ἀμφισβάλω γιὰ τὴν καλὴ σας πίστιν ;... Μὰ ἐπιτρέψατέ μου νὰ σας κἀνῃ μιὰ ἀπλὴ ἐρώτησιν : Πὺς μποροῦσατε ν' ἀναγνωρίσατε τὸν δολοφόνον, ἀφοῦ εὐφρανάμε τὴν ὁμολογίαν σας, δὲν εἶδατε ποτὲ τὰ χαρακτηριστικὰ του ; Σείς ἡ ἴδια μοῦ εἶπατε ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς θὰν τὸν εἶδατε γιὰ πρώτη φορὰ εἶχε τὸν γιᾶκὸν τοῦ ἐπανωφορίου τοῦ σηκωμένο ὡς τὰ αὐτὰ καὶ τὸν γύρον τοῦ καπέλου τοῦ κατεθασμένο ὡς τὰ φρόδια.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΦΑΙΡΑ ΕΝΟΣ ΓΕΝΝΑΙΟΥ

Ο διοικητής του σώματος των Ζουάθων στη Σεβαστούπολη, μπήκε στη μέση των στρατιωτών του, περιέφερε έρευνητικά το άπειρο βλέμμα του πάνω τους και μέσα στη γενική σιωπή των εκατόν γενναίων συμπολεμιστών του φώναξε δυνατά:

— Μου χρειάζονται δυο άνδρες τολμηροί !
— Αμέσως δυο στρατιώτες προχώρησαν και στάθηκαν μπροστά του. Εκείνος, χωρίς να χρονοτριβή τους πήρε μαζί του και σε λίγο τους ώδηγησε μπρός στον συνταγματάρχη Κλέρ, ο οποίος μόλις είχε αντικαταστήσει στην αρχηγία του στρατεύματος αυτού τον πρίγκηπα Ναπολέοντα.

— Παιδιά ! άρχισε να τους λέει τότε ο συνταγματάρχης. Έπειδή ξέρω καλά ότι ο κίνδυνος δεν σάς τρομάζει και επειδή η γενναϊότητα των Ζουάθων είναι αποδεδειγμένη, αν θέλω σε σας να εξακριβώσετε αν η τάφρος που είναι γύρω από το φρούριο της πόλεως, είναι θαθεία ή όχι. Όπως καταλαβαίνετε, είναι ανάγκη να το ξέρουμε αυτό προ της απόδοσης που πρόκειται να ενεργήσουμε κατά της Σεβαστούπολεως.

— Μάλιστα, κύριε συνταγματάρχα ! απάντησαν κ' οι δυο Ζουάθοι, συγχρόνως.

Κι' αφού χαίρετσαν κανονικά τους αξιωματικούς τους, έκαμαν μεταβολή κι' έφυγαν.

Το απόγευμα, λίγο προτού νυχτώσει οι δυο Ζουάθοι θάδизαν προς τα όχυρά της Σεβαστούπολεως. Τά πόδια τους θούλιαζαν μέσα στην πηχτή λάσπη και το χιόνι που στροβιλιζόταν από τον αέρα γύρω τους πάγωνε ως τα κόκκαλα.

— Άσχημη δουλειά και τούτη, Λαγκάρντ, μουρμούρισε ο νεώτερος Ζουάθος. Δεν θα ξεμπερδέψουμε εύκολα μού φαίνεται...

— Ο άλλος έκανε πως σκέφτεται λίγες στιγμές κ' ύστερα είπε:

— Άκου να σου πω, Μουσιέ. Τόσο μεγάλη ήταν η χαρά μου σήμερα, όταν άκουσα τον λόρδο Ραχλάν να ευχαριστεί δημοσία τον στρατηγό Μποσκέ, στο πεδίο της μάχης, ώστε ξέχασα την πληγή μου. Και όπως ξέρεις, χωρίς έμάς, οι Έγγλέζοι θα την είχαν άσχημα.

— Πονάς τώρα ; ρώτησε ο Μουσιέ.

— Μπα, δε θαρρεύσαι... Ποιάς κυττάζει αυτήν την ώρα τέτοια πράγματα. Θα φροντίσω αύριο γι' αυτό, έκαμε ο Ζουάθος. Πρέπει να ξέρης, Μουσιέ, πως η Γαλλία περηφανεύεται για μās, τά παιδιά, της, που θριασκώμαστε εδώ... Δεν άρκει όμως αυτό. Έμεις με το έτσι θέλω θα κάμουμε να μās θαυμάζει όλος ο κόσμος.

— Βέβαια... απάντησε ο Μουσιέ. Άλλά δεν μού λές Λαγκάρντ, πιστεύεις σ' αυτά που λέν' ;

— Ποιά ;

— Νά, πως πολλοί αξιωματικοί μας γύρισαν στην Γαλλία.

— Είν' αλήθεια ! Ντροπή τους ! Νά, εδώ στον κόρφο μου κρατώ ακόμα έν' αντίγραφο της έπιστολής που έστειλε ο στρατηγός Φορέυ στον στρατηγό Βευγκάν. Το γράφει λεπτομέρειες για τη δειλία των άρχηγών μας.

— Τι κρίμα ! Μαρώ τί διαβολέμενο κρύο κάνει ! Έκαμε, τουρτουρίζοντας ο Μουσιέ. Τι ώραία που ήμουν στην Πατρίδα, όταν καθόμουν με τους γέρους μου κοντά στη φωτιά...

— Και με καμιά όμορφη ξαδελφούλα... "Ε ; συμπλήρωσε ο Λαγκάρντ.

— Δεν έχεις άδικο, συνάδελφε. Μά όταν γυρίσω θα την

παντρεφτώ. Είναι μία όμορφη γυναίκα, ξέρεις Λαγκάρντ...

— Ένας μαύρος άγγελος !...

— Δεν αφήνεις την φλυαρία τώρα, Μουσιέ, να κυττάζουμε που θριασκώμαστε ; τον διέκοψε ο Ζουάθος. Προχώρησαν σιωπηλοί πειά κάμποσο διάστημα, όσο που τέλος κρύφτηκαν σ' ένα χαντάκι για να σκεφτούν πās θα ενεργήσουν. Ύστερα σηκώθηκαν, πήραν τά όπλα τους στα χέρια κι' άρχισαν να θαδίζου προς τις προφυλάκες του εχθρού με άπειρες προφυλάξεις.

— Η τάφρος που έρχόντουσαν να εξακριβώσουν το βάθος τους δεν άπείχε τώρα παρά έκατό θήματα περίπου. Οι δυο Ζουάθοι, έπεσαν μπρούμυτα και άρχισαν να σέρνονται σάν φείδια προς αυτή, ως πούφτασαν στο χείλος της.

Μά του κάκου προσπαθούσαν να εξακριβώσουν το βάθος της. Δεν έβλεπαν παρά ένα πλατύ χάσμα μέσα στο οποίο πλανιόταν ένα σκοτάδι άβύσσου.

— Καταλαβαίνεις τίποτε, Μουσιέ ; ψιθύρισε άχνά ο Λαγκάρντ.

— Ούτε ξέρω τί μού γίνεται ! απάντησε στον ίδιο τόνο ο Μουσιέ.

Κάτι πήγε να ψιθύριση πάλι ο Λαγκάρντ, μά ένα ξαφνικό ποδοβολητό άλόγων τούκοψε τη φωνή στο λαρρύγι του.

— Μουσιέ ! Είμαστε αιχμαλώτοι !... γρύλλισε, τρίζοντας τα δόντια του ο Λαγκάρντ. Μās άνα κάλυψαν !

Κι' αλήθεια, η προφυλάκη των Ρώσων είχαν παρακολουθήσει την κίνησι των δυο Ζουάθων και τους είχαν περικυκλώσει πειά. Κάθε προσπάθεια αποδράσεως ήταν άδύνατη. Γι' αυτό και οι άτυχτοι Ζουάθοι ούτε σκέφτηκαν καν να προβάλουν την έλαχίστη αντίστασι, όταν ο επί κεφαλής των ίππών τους άφώπλισε και τους ώδηγησε δεσμίους στο όχυρώμα.

Ο φρούραρχος διέταξε άμέσως να τοποθετηθούν οι αιχμαλώτες στα όχυρώματα και να μείνουν εκεί υπό άυστηράν φρούρησην.

Δυο μέρες πέρασαν από τη στιγμή της συλλήψεως των Ζουάθων, δυο μέρες φριχτών μαρτυριών, για τους άτυχους μά γενναίους αυτούς στρατιώτες. Όρθιοι ή καθισμένοι πάνω στο χιόνι, χωρίς να τους δόση τίποτε κανείς να θάλουν στο στόμα τους, προτίμησαν χίλιες φορές τον θάνατο παρά τις μαρτυρικές αυτές όρες της ζωής που τους

χάριζαν οι Κοζάκοι. Ήμερώσε και η τρίτη μέρα και το μαρτύριο των Ζουάθων εξακολουθοόσε.

— Η πληγή μου ξαναάνοιξε, Μουσιέ, είπε με μισόδυσση φωνή ο Λαγκάρντ. Θα πεθάνω από την αίμορραγία και την πείνα. Δε θα σωτώ πειά...

— Η καρδιά μου πάγωνε, Λαγκάρντ, τραύλισε και ο Μουσιέ. Θα σ' ακολουθήσω... Πάρε όμως αυτό και βάλε το στο στόμα σου να ξεγελάσης το στομάχι σου...

Και τοδωσε μία μολυβένια σφαίρα. Ο σνττροφός του την πήρε, την έβαλε στο στόμα του κι' άρχισε να την μασάει, σάν νάταν κάτι πραγματικά φαγώσιμο.

Τά τηλεβόλα άρχισαν τώρα να συνταράζουν τη γη κάτω από τά πόδια τους και τά δούζια άργωναν την επιφάνεια του όχυρώματος.

Άξαφνα ένα πύρινο δούζιο έσκαψε δίπλα στους δυο αιχμαλώτους και ένα άτσάλινο κομμάτι του άνοιξε στα δυο το στήθος του άτυχου Μουσιέ. Ο Λαγκάρντ δεν είχε την δόναμι ν' άκούση το ψυχorrάγημα του σντρόφου του, μά

Ένας μαύρος Άγγλος

ΤΟΥ DANIEL BAQUE

ένοιωσε δίπλα του την ανατριχίλα του θανάτου.

— Κακόμοιρε Μουσιέ ! ψιθύρισε.

Η έκρήξις εξακολουθοόσαν και το ανατριχιαστικό σύριγμα των θραυσμάτων γύρω από τον Λαγκάρντ δεν ήταν ικανό να τον άποσπεί από την νάρκη του.

Άξαφνα ένα σαρκαστικό γέλιο δίπλα του έκαμε τον Ζουάθο να ριγίση.

Ένας παχύσαρκος Κοζάκος που τον φρουρούσε τον είχε πληρώσει και γελοόσε με την δυστυχία του αιχμαλώτου.

Ο Λαγκάρντ, έτοιμοθάνατος σχεδόν, γύρισε άργά τά μάτια του προς τον Κοζάκο και τον κύταξε με μία θαθεία περιβρόνη.

— Λα, χά, χά ! Έκαμε ο Κοζάκος. Είσαι θαυμάσια τοποθετημένος αυτό. Τά γαλλικά δούζια θα σε διορθώσουν καλά. Ά ! φοβάσαι ; Γι' αυτό στριμώχτηκες εκεί δά ; Δεν αποφασίζεις όμως λέω έγώ, κακομοιρή μου, να ξεμπερδέψης μια ώρα άρχίτερα, για ν' απαλλαγώ κι' έγώ από τη φρούρησή σου ; Μόνο για την άφεντιά σου θριασκώμαι εδώ. Παλιόμωρο ! Μπρός, τράβα ! Άνέβα στην κορφή του προχώματος να σε θρούν στα αίγουρα τά δούζια των δικών σου !

Ο Ζουάθος ούτε άκουγε καν τά προσβλητικά λόγια του Κοζακού. Ξαπλωμένος μέσα στο πρόχωμα, όπως ήταν, άνάμεσα σε μία λίμνη αίματος, που έτρεχε άφθονο από το άνοιγμένο τραύμα του και κοκκαλιασμένος από το κρύο και την πείνα, με το χρώμα του θανάτου στο πρόσωπο, του θανάτου που τον σφιχαγκάλιαζε σιγά-σιγά ένα μόνο σκεφτόταν: Τό γράμμα που είχε στον κόρφο του και που κατηγορούσε τους πατριώτες του άξιωματικούς για άνανδρία.

— Θα μās κοροϋδεύουν οι Ρώσοι, σκεφτόταν, αν μού το θρούν...

Και με μία άπεγνωσμένη προσπάθεια, έχωσε το κοκκαλιασμένο χέρι του στο στήθος, έβγαλε το τσαλακωμένο χαρτί, τίστριψε σάν φυόγγιο και τώχωσε στο άνοιγμα της αίματοστάλαχτης πληγής του, στο δεξί του πλευρό.

— Ε ! φώναξε πάλι ο Κοζάκος. Θα με παιδέυης ακόμα ; Άνέβα λοιπόν το πρόχωμα σου είπα να τελειώνουμε !

Ο έτοιμοθάνατος Ζουάθος έμεινε και πάλι άκίνητος. Τά χαρακτηριστικά της μορφής του είχαν πάρει την άκίνησία και την σκληρότητα αγάλματος.

— Κάνεις πως δεν με νοιώθεις, συνέχισε θάνασσα ο Κοζάκος. Θέλεις να σε λυπηθώ μήπως ; Ά ! αν είχες το θάρρος θα μού το ζητούσες κι' αυτό, άνανδρε ! Μά όχι ! Πρέπει να σε σκοτώσουν ή γαλλικές σφαίρες αυτές που του κάκου προσπαθούν να τρυπήσουν τά ρωσικά όχυρώματα... Έμπρός ! Σήκω άπάνω !

Και με μία κλωτσιά θέλησε ν' αναγκάση τον Ζουάθο να σηκωθεί.

Εκείνος ούτε κουνήθηκε καν. Άπελπισμένος πειά ο Κοζάκος τον πλησίασε κι' έσκυψε από πάνω του, έτοιμος να του καταφέρει τη γροθιά του στο πρόσωπο.

Κείνη την στιγμή όμως, σάν να ξαναγύρισε άξαφνα η ζωή που έφυγε, από τον γενναίο Ζουάθο, τά μάτια του έτοιμοθάνατου σπινθοβόλησαν, άνασήκωσε λίγο το μισοπαγωμένο του σώμα και πλησιάζοντας το πρόσωπο του στο πρόσωπο του Κοζάκου τοϋφτυσε κατάμουτρα μ' όση δύναμη που έμεινε τη σφαίρα που τοδωσε να μασήσει ο νεκρός πειά σνττροφός του και που την κρατούσε ακόμα στο στόμα του.

Ηταν η τελευταία σφαίρα που έριχνε ένας γενναίος Ζουάθος σ' έναν άνανδρο θάρβαρο.

DANIEL BAQUE

Μόνον το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» άγοράζει, εις άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές, παλαιά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, προ του 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορία: Γραφεία «Μποκέτου», Γερμανού Παλαιών Πατρών & Κήπος Φιλανθρωπίας, 3-9 μ. μ. καθ' έκάστην και τάς Κυριακάς.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

Στη ζωή όλων των γυναικών υπάρχει μία μέρα κατά την όποία έλαμψαν μ' όλη τους την άκτινοβολία και η όποία τους χαρίζει μίαν αιώνια κι' εύτυχημένη άνάμνησι.

Τίμια γυναίκα είναι εκείνη, που φοβούνται πάντα να την εκθέσουν στα μάτια του κόσμου.

Μία μυστηριώδης γυναίκα είναι ακόμα πιό μυστηριώδης για τον άντρα της.

Μία ώραία γυναίκα δεν θέλει να βλέπη γύρω της καμιά άσκήμια. Αυτό που την άναδεικνύει άνάμεσα σ' όλες τις άλλες γυναίκες, είναι το άίσθημα της όμογενης — μιά από τις πιό συνδεδεμένες με την ανθρώπινη φύσι άνάγκες που κάνει και τις γεροντοκόρες να μην άπαυχολούνται παρά μόνο με παλιά πράγματα.

Δεν άγαπώ πειά ! Αυτές ή λέξεις κλείνουν ένα μυστήριο τόσο θαύο, σάν αυτό που περιλαμβάνεται και στη λέξη: Άγαπώ.

Υπάρχει μία χαριτωμένη κοκετταρία, που επιτρέπεται στις ψυχές και που μπορεί να όνομασθή ή φιλοφροσύνη του έρωτα.

Από την στιγμή που ένα πάθος σπάζει τις αλυσίδες του, συναντάει ήδονές άνεξήγητες, που τις καταλαβαίνουν μονάχα όσοι έχουν άγαπηθή.

Ο πόνος και η μελαγχολία είναι οι πιό εύγλωττοι διερμηνείς του έρωτα και συνενώνουν δυο δυστυχισμένες ύπαρξεις με μίαν άπίστευτη γοργότητα.

Τό μάτι ενός νέου ξέρει να τά βλέπη όλα. Η άκτινοβολία του γυναικείου βλέμματος φτάνει ως αυτό φυσικά και χωρίς καμιάν ιδιαίτερη προσπάθεια.

Η δυνατές ψυχές δεν είναι ούτε ζηλότυπες, ούτε δειλές. Η ζηλοτυπία είναι μία άμφιβολία, ο φόβος είναι μία μικρότητα.

Δεν υπάρχει κανένας άνθρωπος στον κόσμο, όσοδήποτε θαρρετός κι' όσοδήποτε άπαθής κι' αν είναι, που ο έρωτας του να μην ξαναφουντώνη, τη στιγμή που βλέπει πως αντικαθίσταται από έναν αντίζηλο. Ο καθένας θέλει να εγκαταλείψη μία γυναίκα, που δεν την άγαπά πειά και τόσο, μά κανένας δεν θέλει να εγκαταλείψηθ ή ίδιας.

Ο έρωτας δημιουργεί μέσα στην ψυχή μιας γυναίκας μίαν έντελώς καινούργια γυναίκα. Η γυναίκα της προηγούμενης μέρας δεν υπάρχει πειά.

Τά έθνη που εξαφανίστηκαν, ή Άρχαία Έλλάδα, ή Ρώμη, κατεδίκαν πάντα την γυναίκα σε μία άπομόνωση. Η γυναίκα που άγαπά, όφείλει ν' άπομονώνη τον έαυτό της ή ίδια.

Είναι τρομερή μέρα για έναν σύζυγο, όταν δεν μπορεί πειά να θρή την δικαιολογία μιας πράξεως της γυναίκας του.

Ένας έξυπνος σύζυγος δεν δείχνει ποτέ φανερά τις όποιες του, ότι η γυναίκα του έχει έναν φίλο.

Δυο σύζυγοι, που κοιμούνται σε χωριστά διαμερίσματα, ή έχουνε χωρίσει, ή ξέρουνε να θρούνε την εύτυχία. Η μισούνται και συχναίνεται ο ένας τον άλλο ή λατρεύονται.

ΕΝΑ απόγευμα, θγαίνοντας άπ ό το γραφείο μου, συνάντησα τόν φίλο μου Νιχάντ.

— Έρχόμουν να σε ιδώ, μου είπε χαμογελώντας.

— Καλώς ήρθες. Έχεις να μου πής κανένα νέο ;

— Ναι, ό φίλος μας ό Σαϊτ είνε εδώ, στην Ίσπάρτα.

Ό φίλος μου μέ πήρε από τό μπράτσο κι' άρχισαμε να θαδίζουμε μαζί στόν δρόμο.

Έμεινα στην Ίσπάρτα δυό δλόκληρα χρόνια.

Άπό την πρώτη μέρα της άφίξεώς μου σ' αυτήν την μικρή πόλι, είχα την ευχάριστη

νά συναντήσω τόν παλιό μου φίλο Νιχάντ. Μάθαινα τώρα και τόν έρχομό ενός άλλου παληού μας συντρόφου, τού Σαϊτ, μέ τό ξανθά μαλλιά και τά μπλε μάτια.

Άσφαλώς, ή συνάντησι τριών παλιών φίλων, γεννημένων στην ίδια συνοικία και συμμαθητών στό ίδιο σχολείο, είνε ένα πολύ ευχάριστο γεγονός. Μονάχα εκείνοι πού έχουνε ζήσει μακριά από τά μεγάλα κέντρα μπορούνε να νοιώσουνε αυτήν την ευτυχία. Γι' αυτό χάρηκα πολύ όταν έμαθα τόν έρχομό τού Σαϊτ.

— Πού είνε λοιπόν ό Σαϊτ ; ρώτησα τόν φίλο μου. Τί ήρθε να κάνει στην Ίσπάρτα ;

— Δεν θά μείνι πολύν καιρό, μου άποκρίθηκε ό Νιχάντ. Κάνει μία έπιθεώρησι. Αυτό είνε, άλλως τε, τό σημερινό του έπάγγελμα. Τόν κάλεσα νάρθη άπόψε τό θράδυ στό σπίτι μου.

Τό θράδυ θρεθήκαμε κ' οί τρεις παλιοί φίλοι, καθισμένοι κοντά-κοντά, στό ζεστό δωμάτιο τού Νιχάντ, τό στολισμένο μέ μία καλαίσθητη έπιμέλεια.

Ό φίλος μας Σαϊτ ήτανε πάντα ό ίδιος. Η ζωή δεν τόν είχε αλλάξει σχεδόν καθόλου. Ήτανε πάντα σάν ένα μικρό παιδί, όπως στά παλιά χρόνια, πού πηγαίναμε μαζί στό σχολείο.

Ό Νιχάντ ήταν άνύπαντρος. Όσο για μένα, είχα ένεργήσει στό ζήτημα τού γάμου, όπως και σ' όλες τις περιστάσεις της ζωής μου: Μέ ταχύτητα κι' άνυπομονησία. Άρραβωνιάστηκα όταν ήμουν ακόμα σπουδαστής και παντρεύτηκα μόλις πήρα τό δίπλωμά μου.

Ρωτήσαμε τόν Σαϊτ άν είχε παντρευτή. Στην έρώτησί μας αυτή, ό φίλος μας κοκκίνισε ως τις ρίζες τών μαλλιών του κ' ύστερα μάς ανήγγειλε πώς είχαν άρραβωνιαστή μέ μία χαριτωμένη κοπέλλα, πού καθότανε στό Έρένκιοϊ, στην Κωνσταντινούπολι και πού θά την παντρευόταν μόλις θά γύριζε εκεί. Μόλις τ' άκουσε αυτό, ό Νιχάντ πήδησε μέ ζωηρότητα από την καρέκλα του κι' άγκαλιάζοντας τόν Σαϊτ, τόν φίλησε και στά δυό του μάγουλα κι' άρχισε να τόν συγχαίρει μ' όλη του την καρδιά.

Ό Νιχάντ ήτανε πολύ πιο δυστυχισμένος από μένα. Έγώ είχα παντρευτή μέ μία γυναίκα πού δεν την είχα αγαπήσει πραγματικά και πού δεν μέ καταλάβαινε. Ό Νιχάντ δεν είχε μπορέσει να παντρευτή την κόρη πού λάτρευε και πού τόν καταλάβαινε. Ό Σαϊτ λοιπόν μάς φαινόταν ό πιο ευτυχισμένος από τούς τρεις μας.

Ό Νιχάντ άναψεν ένα τσιγάρο κ' ύστερα φώναξε:

— Παντρευτήτε, παιδιά μου, ένωθήτε μέ κείνες πού αγαπάτε ! Τούλάχιστον δεν θάσαστε καταδικασμένοι να μαραίνεσθε, όπως εγώ !

— Υστερα, χαμηλώνοντας την φωνή του, πρόσθεσε:

— Έμπρός, λοιπόν, ευτυχισμένε θνητέ, διηγήσου μας τη θαυμαστή ιστορία σου !

Ό Σαϊτ έπαιζε μέ την μπλε μεταξωτή γραβάτα του, πού τού την είχε κάνει δώρο, ή άρραβωνιαστικά του, προτιού φύγη από την Πόλη. Τά χείλη του τρέμανε από την συγκίνησι. Μέσα στά ωραία μπλε μάτια του, έθλεπες

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ UMRAN NAZIF

ΑΓΑΠΕΣ

νά την παντρευτώ. Αυτοί μου την έδωσαν ευχαρίστως και τότε άρραβωνιάστηκα. Και νά, αυτό είνε όλο. Βλέπεις, λοιπόν, πώς ή περιπέτειά μου δεν είνε και τόσο σπουδαία !...

Ήτανε φανερό πώς ό Σαϊτ προσπαθούσε να μετριάση την ευτυχία του μπρός στά μάτια τού φίλου του, πού τόν ήξερε άτυχο και δυστυχισμένο σ' αυτό τό κεφάλαιο της ζωής του.

— Είνε πολύ καλά, είνε πολύ καλά, είπε ό Νιχάντ, και καλλίτερα πού ήρθαν έτσι τα πράγματα !

Κ' ύστερα από μία στιγμή σιωπής πρόσθεσε:

— Περισσότερο από τούς ευτυχισμένους ανθρώπους, οι δυστυχισμένοι έχουν ανάγκη να εξομολογηθούν. Άναζητούνε μία ψυχή ίκανή ν' άκούση την έκμυστήρευσί τους και να συμπαθήση την δυστυχία τους. Άκούστε, λοιπόν, τώρα και την δική μου ιστορία.

Κάθισε στην καρέκλα του κι' άναψε ένα δεύτερο τσιγάρο. Ύστερα άρχισε να διηγείται την ιστορία τού δυστυχισμένου του έρωτα:

— Την είχα γνωρίσει στην Κωνσταντινούπολι, τότε πού συμπλήρωνα την φοίτησί μου στή στρατιωτική σχολή. Τη συναντούσα συχνά μέσα στό τραίνο και ταξιδεύαμε μαζί ως τό Έρένκιοϊ. Δεν ήτανε πολύ ώμορφη, μά είχε μία γλυκύτητα πού μεθοδσε. Ήτανε μάλλον κοντούλα, μελαχροινή, σχεδόν όπως είνε όλες ή κοπέλλες τού τόπου μας. Άπό την πρώτη μέρα, αγαπηθήκαμε τρελλά.

Τις φωτεινές ανοιξιάτικες νύχτες, την ώρα πού όλοι κοιμούνταν στο σπίτι της, πηδούσα τόν τοίχο πού χώριζε τα γειτονικά μας σπίτια, την συναντούσα και μέναμε άγκαλιασμένοι ώρες δλόκληρες, κάτω από μία σκιάδα τού κήπου της, αντίκρυ στή θάλασσα...

Ό έρωτάς μας, ή θείες στιγμές της ευτυχίας μας έμελλε να είνε πολύ σύντομες, όπως κάθε τι ωραίο σ' αυτόν τόν άγχορο κόσμο... Ζήτησα τό χέρι της αγαπημένης μου. Ό πατέρας της, ένας άνθρωπος σκληρός και άναίσθητος — θά τόν έχετε γνωρίσει ίσως: ήταν ό Ίσάν-Μπέης, παλιός αξιωματικός τού ναυτικού—μου έδωσε καταγορηματικά πώς δεν θάδινε ποτέ την κόρη του σ' έναν άνθρωπο, χωρίς δεκάρα, όπως ήμουν εγώ τότε, και πρόσθεσε πώς είχε διαλέξει για γαμπρό τόν γιού ενός φίλου του, πού έκανε έμποριο.

Ήταν άλλη μέρα, ό άλύγιτος αυτός πατέρας έστειλε την κόρη του ταξίδι στην επαρχία Τουζλά, όπου έμενε μία θεία της. Λίγο αργότερα ή φοίτησί μου στή στρατιωτική σχολή τελειώνει. Μετά την τοποθέτησί μου, εδώ, πήγα στην Τουζλά, μά δεν μου επιτρέψανε να δώ την αγαπημένη μου. Μου είπανε μονάχα πώς είχε άποκρούσει πολλές προτάσεις γάμου και πώς δεν ήθελε μέ κανέναν τρόπο να παντρευτή. Κι' έξ άλλου, πώς μπορούσε να παντρευτή; Θά σέ περιμένω για πάντα, Νιχάντ, μου είχε πη, και δεν θά γίνω γυναίκα κανενός άλλου, εκτός από σένα, άν τό θέλη ό

τήν ήρεμία και τη γλύκα ενός ευτυχισμένου ανθρώπου. Σήκωσε τό κεφάλι του και χαϊδεύοντας τά ξανθά του μαλλιά, είπε:

— Η ιστορία δεν είνε καθόλου θραυστή, αγαπητέ μου Νιχάντ. Ξέρεις πώς πάντα μου αγαπούσα την ταχτική και ήρεμη ζωή; Γι' αυτό ακριβώς μέχρι σήμερα μου στάθηκε δύσκολο να θρδ την ιδανική γυναίκα. Η ταχ με δόθησε να δώ πώς εκείνη πού άναζητούσα, θρισκότανε πολύ κοντά μου. Έκανα την γνωριμία αυτής της κοπέλλας κ' ύστερα ζήτησα από τούς γονείς μου την άδεια να την παντρευτώ.

Αυτοί μου την έδωσαν ευχαρίστως και τότε άρραβωνιάστηκα. Και νά, αυτό είνε όλο. Βλέπεις, λοιπόν, πώς ή περιπέτειά μου δεν είνε και τόσο σπουδαία !...

Ήτανε φανερό πώς ό Σαϊτ προσπαθούσε να μετριάση την ευτυχία του μπρός στά μάτια τού φίλου του, πού τόν ήξερε άτυχο και δυστυχισμένο σ' αυτό τό κεφάλαιο της ζωής του.

— Είνε πολύ καλά, είνε πολύ καλά, είπε ό Νιχάντ, και καλλίτερα πού ήρθαν έτσι τα πράγματα !

Κ' ύστερα από μία στιγμή σιωπής πρόσθεσε:

— Περισσότερο από τούς ευτυχισμένους ανθρώπους, οι δυστυχισμένοι έχουν ανάγκη να εξομολογηθούν. Άναζητούνε μία ψυχή ίκανή ν' άκούση την έκμυστήρευσί τους και να συμπαθήση την δυστυχία τους. Άκούστε, λοιπόν, τώρα και την δική μου ιστορία.

Κάθισε στην καρέκλα του κι' άναψε ένα δεύτερο τσιγάρο. Ύστερα άρχισε να διηγείται την ιστορία τού δυστυχισμένου του έρωτα:

— Την είχα γνωρίσει στην Κωνσταντινούπολι, τότε πού συμπλήρωνα την φοίτησί μου στή στρατιωτική σχολή. Τη συναντούσα συχνά μέσα στό τραίνο και ταξιδεύαμε μαζί ως τό Έρένκιοϊ. Δεν ήτανε πολύ ώμορφη, μά είχε μία γλυκύτητα πού μεθοδσε. Ήτανε μάλλον κοντούλα, μελαχροινή, σχεδόν όπως είνε όλες ή κοπέλλες τού τόπου μας. Άπό την πρώτη μέρα, αγαπηθήκαμε τρελλά.

Τις φωτεινές ανοιξιάτικες νύχτες, την ώρα πού όλοι κοιμούνταν στο σπίτι της, πηδούσα τόν τοίχο πού χώριζε τα γειτονικά μας σπίτια, την συναντούσα και μέναμε άγκαλιασμένοι ώρες δλόκληρες, κάτω από μία σκιάδα τού κήπου της, αντίκρυ στή θάλασσα...

Ό έρωτάς μας, ή θείες στιγμές της ευτυχίας μας έμελλε να είνε πολύ σύντομες, όπως κάθε τι ωραίο σ' αυτόν τόν άγχορο κόσμο... Ζήτησα τό χέρι της αγαπημένης μου. Ό πατέρας της, ένας άνθρωπος σκληρός και άναίσθητος — θά τόν έχετε γνωρίσει ίσως: ήταν ό Ίσάν-Μπέης, παλιός αξιωματικός τού ναυτικού—μου έδωσε καταγορηματικά πώς δεν θάδινε ποτέ την κόρη του σ' έναν άνθρωπο, χωρίς δεκάρα, όπως ήμουν εγώ τότε, και πρόσθεσε πώς είχε διαλέξει για γαμπρό τόν γιού ενός φίλου του, πού έκανε έμποριο.

Ήταν άλλη μέρα, ό άλύγιτος αυτός πατέρας έστειλε την κόρη του ταξίδι στην επαρχία Τουζλά, όπου έμενε μία θεία της. Λίγο αργότερα ή φοίτησί μου στή στρατιωτική σχολή τελειώνει. Μετά την τοποθέτησί μου, εδώ, πήγα στην Τουζλά, μά δεν μου επιτρέψανε να δώ την αγαπημένη μου. Μου είπανε μονάχα πώς είχε άποκρούσει πολλές προτάσεις γάμου και πώς δεν ήθελε μέ κανέναν τρόπο να παντρευτή. Κι' έξ άλλου, πώς μπορούσε να παντρευτή; Θά σέ περιμένω για πάντα, Νιχάντ, μου είχε πη, και δεν θά γίνω γυναίκα κανενός άλλου, εκτός από σένα, άν τό θέλη ό

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΙΘΥΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Η ΒΙΛΛΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

Επίσης έχω και μία άλλη ύποψία: ότι ό έγκληματίας, πριν άνοιξη τό παράθυρο, θά έδωσε κάποιο ναρκωτικό στην Όλγα. Άλλοιώς μέ τά πρώτα ρίγη πού θά τις προκαλούσε τό χιόνι, πέφτοντας άπάνω της, θά ζυπνούσε. Αυτής της γνώμης είνε και οι γιατροί.

Κι' αυτό πού ένισχυει την ύποψία μου είνε ότι όλα τά φυτζάνια και τά ποτήρια πού ύπήρχαν κατά την νύχτα εκείνη στο δωμάτιο της Όλγας, θρέθηκαν έπιμελώς καθαρισμένα, πράγμα πού δείχνει καθαρά ότι ό έγκληματίας έφρόντισε να εξαλείψη κάθε ίχνος τού ναρκωτικού.

Όλ' αυτά είνε πολύ φυσικό να μέ κρατούν σε μία κατάσταση διαρκούς άνησυχίας: φοβάμαι δηλαδή μήπως ή έγκληματικές απόπειρες δεν σταματήσουν ως εδώ. Γι' αυτό τόν λόγο μάλιστα άγρυπνώ κοντά στην αγαπημένη μου Όλγα και φροντίζω μέ κάθε τρόπο να την προφυλάξω από κάθε κίνδυνο.

Ός την ώρα δεν πρόσεξα τίποτε τό ύποπτο... Φαίνεται πώς ό κακοποιός ή οι κακοποιοί ένεργούν μέ μεγάλην περίσκεψι κι' αυτό ακριβώς είν' εκείνο πού μέ άνησυχεί τρομερά. Άς έλπίσουμε όμως ότι ό Θεός θά τούς σπρώξή να κάνουν καμιά άνοησία, ή όποία θά τούς άποκαλύψη.

Όλ' δεν θέλω παρά ένα έλάχιστο, ένα παραμικρό ίχνος. Άλλοίμονο τότε σ' αυτόν πού θέλησε να σκοτώση την πολυαγαπημένη μου... Όποιος κι' άν είνε, θά τόν χτυπήσω άλύπητα και ξέρεις πόσο τρομερός είμαι στην όργή μου, όταν μάλιστα είνε τόσο δικαιολογημένη...

Λοιπόν, αγαπητέ μου Ζεράρ, περιμένω τηλεγραφικώς άπάντησί σου σχετικώς μέ τις παραγγελίες πού σοϋ άνέθεσα κι' ώρεθουάρ σε λίγες ήμέρες.

Με πολλήν αγάπη,
ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Ήταν ένα ωραίο μεσημέρι τών άρχών τού Μαρτίου.

Ό ήλιος έλουζε όλη την έξοχή γύρω από τη Βίλλα με τούς Μενεξέδες κ' ή έλαφριά αύρα πού φυσούσε, έφερνε μέσα στην άρχοντική κατοικία τά πρώτα άρώματα από τόν κήπο κι' από τό δάσος.

Γιά πρώτη φορά μετά την άρρώστεια της, ή Όλγα είχε φάει τό μεσημέρι εκείνο μαζί με τούς άλλους στην τρα-

πέζα της Βίλλας.

Ήταν χλωμή κι' αδύνατη ακόμα, μά ή άρρώστεια της δεν της είχε αφαιρέσει κανένα από τά θέλητρά της. Άπεναντίας, ή χλωμάδα άνεδείκνυε ακόμα περισσότερες τις λεπτές γραμμές τών ωραίων της χαρακτηριστικών κι' έδινε περισσότερο τόνο στά γαλάζια της μάτια.

Όταν μπήκε στην τραπέζα ή πριγκήπισσα, ό Στέφανος, ή Νάντια κ' ή Βέρα θρισκόντουσαν κιόλας εκεί. Η Νάντια έτρεξε άμέσως κι' άγκαλιάζοντας την, τη φίλησε τρυφερά και της είπε:

— Έπί τέλους ! Άπό την ήμέρα πού δεν σε βλέπω στο τραπέζι, έχω χάσει την όρεξί μου. Τά γεύματα μου φαίνονται μελαγχολικά και πένθιμα...

Όλ' αγαπημένη μου Νάντια, της άπάντησε ή Όλγα, ξέρα πόσο μέ αγαπάς, πόσο μέ αγαπάτε, όλοι σας, και τό τί κάνατε για να μέ σώσετε, ώστε πιστεύω ότι όσα μου λές είν' ελικρινή. Σ' ευχαριστώ πολύ, όπως έπίσης ευχαριστώ και την λατρευτή μου μητέρα σου και τόν άδελφό σου για όλες τις φροντίδες σας, για όλες τις περιποιήσεις σας...

Δεν ύπάρχει κανένας λόγος να μάς ευχαριστή, Όλγα, της άπάντησε μέ σοβαρότητα ό πρίγκηψ. Έγινε μία άτιμη απόπειρα εναντίον σου μέσα στο σπίτι μας και είχαμε καθήκον να κάνουμε τ' άδύνατα δυνατά για να σε σώσουμε... Μά δεν ήταν μόνο τό καθήκον... Είσ' ένα μέλος της οικογενείας μας και μου φαίνεται ότι δεν θά κάναμε τίποτε περισσότερο άν στην θέσι τη δική σου θρισκόταν ένας από μάς...

Η Όλγα, άκούγοντας αυτά τά λόγια, γίνηκε κατακόκκινη.

Ναι, έπεδοκίμασε ή πριγκήπισσα, ό Στέφανος έχει δικιο. Έγώ σε αγαπώ σαν παιδί μου και τά παιδιά μου σαν άδελφή τους.

Και, άγκαλιάζοντας την Όλγα, ή όποία είχε καθήσει κοντά της, την έφίλησε κι' αυτή.

Η Βέρα, ή όποία ως τη στιγμή εκείνη έμεινε σιωπηλή, σηκώθηκε και, δίνοντας τό χέρι της στην Όλγα, είπε:

— Θά μου επιτρέψετε να συμεριστώ κι' εγώ την αγάπη σας προς την καλή μας Όλγα και να της ευχηθώ περαστικά...

Τό γεύμα άρχισε μέ μεγάλη εύθυμία και όλοι ύψωσαν τά ποτήρια τους στην υγεία της Όλγας, ή όποία έαποτελούσε την ήμέρα εκείνη τό κέντρο όλων τών φιλοφρονήσεων και τών στοργικών έκδηλώσεων.

Σε κάποια στιγμή, ό πρίγκηψ είπε:

— Έχω ένα ευχάριστο νέο να σας άναγγείλω... Ό φίλος μου ό Γάλλος μαρκήσιος Ζεράρ ντε Σατινιάκ, σπών όποιον είχα γράψει προ ήμερών, παρακαλώντας τόν να μάς νοικιάση μία βίλλα στην Νίκαια, όπου, καθώς μου συνέστησε ό δόκτωρ Κρένκυ πρέπει να περάση ή Όλγα την περίοδο της άναρώσεώς της, μου άπάντησε σήμερα τηλεγραφικώς, ότι μου θόρκε μία θαυμασία βίλλα, τη Βίλλα Ρόζα...

— Τη Βίλλα Ρόζα ; τόν διεκώμε ή μητέρα του, ή όποια χλώμιασε έλαφρά.

— Ναι, μαμά. Μά γιατί χλωμιάσατε έτσι ;

— Γιατί ή Βίλλα Ρόζα ανήκε άλλοτε στον εξάδελφό σου τόν μεγάλο δούκα Παύλο, τόν όποιον εξέτελεσαν οι Μπολσεβίκοι. Όταν μάλιστα παντρεύτηκε ή δυστυχισμένη μου άδελφή Όλγα, ή μητέρα σου, Βέρα, μέ τόν Μεγάλο Δούκα Βλαδίμηρο, την παραχώρησε σ' αυτούς για να μείνουν κατά τό ταξίδι τού μέλιτος... Πήγα και τούς έπεσκέφθηκα τότε μαζί με τόν αδελφό μου. Πόσο ευτυχισμένοι ήσαν !... Πού να φανταζόντουσαν ποιά τρομερή μοίρα τούς περιέμενε...

— Τί σύμπτωσις ! είπε ό πρίγκηψ. Σήμερα, καθώς μου

UMRAN NAZIF

γράφει στο τηλεγράφημά του ο μαρκήσιος ντε Σατινιάκ, η «Βίλλα Ρόζα» είναι ιδιοκτησία του Αμερικανού τραπεζίτου, Τζων Ουόκιτ, ο οποίος όμως έχει να πατήσει δέκα και πλέον χρόνια το πόδι του σ' αυτήν.

— Ναί, είπε η πριγκίπισσα, τώρα θυμάμαι. Μετά την έκταλση του Μεγάλου Δουκάς Παύλου, η σύζυγός του, η οποία κατόρθωσε να σωθή, πούλησε την Βίλλα στον Αμερικανό τραπεζίτη Ουόκιτ και με τα χρήματα που πήρε, αγόρασε μία μικρή έπαυλη στα περίχωρα του Παρισιού, όπου και πέρασε τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής της μέσα στην πιο μεγάλη άπελπισία. Η δυστυχισμένη πέθανε πρό δυο ετών...

— Δεν σας πειράζει, μαμά, είπε ο Στέφανος, το ότι θα κατοικήσουμε στη Βίλλα αυτή που έχει για σας τόσες θλιβερές αναμνήσεις.

— Τι σημασία έχουν ή αναμνήσεις, όταν υπάρχουν τα γεγονότα, "Αν δεν υπήρχαν τα γεγονότα δεν θα υπήρχαν κ' ή αναμνήσεις. "Ετσι κι' αλλιώς ή αναμνήσεις υπάρχουν πάντοτε στην καρδιά μου. "Εξ άλλου και στην Βέρα ή «Βίλλα Ρόζα» πρέπει να φέρη αναμνήσεις, αφού σ' αυτήν πέρασαν οι γονείς της την πιο ευτυχισμένη περίοδο της ζωής τους...

— Θα ήθελα πολύ να δω αυτήν την Βίλλα ! είπε η Βέρα. Μου φαίνεται πως μέσα στα δωμάτιά της θα ξαναβρω κάτι απ' τους αγαπημένους μου γονείς που, αλλοίμονο ! δεν τους γνώρισα ποτέ...

Καί, γυρίζοντας προς τον πρίγκηπα, τον ρώτησε : — "Αλήθεια, Στέφανε, τότε θα πάμε στο Λονδίνο ; Δεν βλέπω την ώρα να ξαναβρω τον πολυαγαπημένο μου πατέρα ; ...

Ο Στέφανος σκέφθηκε λίγο κι' έπειτα της απάντησε με ύφος κάπως αψηχημένο :

— Ναί, έχεις δίκιο, Βέρα... Μόλις εγκατασταθούμε στη Νίκαια, μπορούμε να κάνουμε ένα μικρό ταξίδι ως το Λονδίνο. Σε μία εβδομάδα θα φύγουμε από δω για τη Νίκαια και σε μία άλλη εβδομάδα φεύγουμε από τη Νίκαια για το Λονδίνο. "Ετσι σε δεκαπέντε μέρες το πολύ θα γνωρίσεις τον πατέρα σου...

— Τι περίεργο ! είπε ή "Όλγα. Σας έχω πη κι' άλλοτε ότι στα όνειρά μου έβλεπα συχνά τον Μεγάλο Δούκα Βλαδимиρ... "Ε, λοιπόν, κατά την περίοδο της αρρώστιας μου τον έβλεπα σχεδόν κάθε νύχτα. Μου χαμογέλασε, μου χάιδευε τα μαλλιά και μου έλεγε λογικά γλυκά και τρυφερά, "Ω ! θα ήθελα πολύ κι' εγώ να τον ξαναβρω...

— "Αν θέλεις να τον δής, μπορείς νάρθης και σ' μαζύ μας στο Λονδίνο, της απάντησε ο πρίγκηπς : "Ως τότε ή υγεία σου θα έχη αποκατασταθή έντελώς καί...

Μά εξαφιν στάθηκε.

Έντελώς τυχαία εκείνη τη στιγμή το βλέμμα του έπεσε άπάνω στην Βέρα. Είχε κοφωμένα τα μάτια της στην "Όλγα και νόμιζε κανείς ότι την κύτταζε με μία έκφραση μίσους.

Ο πρίγκηψ εξαφινάστηκε... Μά την ίδια στιγμή, ή Βέρα ξαναπέρα την συνηθισμένη της έκφραση και είπε :

— Βέβαια, θάρρη μαζί μας και ή "Όλγα στο Λονδίνο. Το ταξίδι ως την άγγλική πρωτεύουσα, καθώς θα είναι άνοιξη πια, αντί να την θάψη μάλλον θα την ώφεληση... Κ' εξ άλλου ή συντροφιά της είναι σε όλους μας τόσο απαραίτητη...

"Όταν σηκώθηκαν απ' το τραπέζι, ο πρίγκηψ πλησίασε την "Όλγα και της είπε με σιγανή φωνή :

— Θα ήθελα, "Όλγα, να σας δω ιδιαίτερος... Θέλω να σας ρωτήσω κάτι... Θα μπορούσατε νάρθητε το άπόγευμα κατά τις πέντε στο γραφείο μου ;

Η "Όλγα έγινε κατακόκκινη μόλις άκουσε την έρώτηση αυτήν. Έν τούτοις το άπάντησε με φωνή που έτρεμε έλαφρά :

— Ναί, θάρθω...

Στις τέσσερες, ή "Όλγα δειλά-δειλά χτυπούσε την πόρτα του γραφείου του πρίγκηπος.

Ο νεαρός Κινέζος υπηρέτης της άνοιξε και ύποκλήθηκε θαθεία, κάνοντας της τόπο να πεοάση.

"Επειτα ξανάκλεισε την πόρτα πίσω από την νέα και στάθηκε όρθιος εκεί. Μπρος στα πόδια του ήταν έαπλωμένος ένας πελώριος σκύλος, ο οποίος πετάχτηκε έπάνω χαρούμενος, μόλις είδε την "Όλγα να περνάει μπροστά του. "Ήταν ο Ρέξ, τον όποιον είχε φέρει απ' την Νέα Γη ένας φίλος του πρίγκηπος "Αγγλος έξερευνητής και του τον είχε χάρισει. Ο Ρέξ αισθανόταν ιδιαίτερη συμπάθεια

προς την "Όλγα και δσάκις την έβλεπε της έδειχνε με διάφορες εκδηλώσεις την χαρά του.

"Ετσι και τώρα την ακολουούσε, κουνώντας με χαρά την ουρά του.

Ο Στέφανος καθόταν σ' ένα ντιβάνι και διάβαζε κάποιο βιβλίο. Μόλις είδε την "Όλγα, σηκώθηκε όρθιος και πήγε να την προύπαντήση.

Ην έβαλε να καθήση στο ντιβάνι και κάθησε κι' αυτός στην άλλη άκρη.

Ο Ρέξ ξαπλώθηκε μπρος στα πόδια της "Όλγας, ή όποια άπλωσε το χέρι της κι' άρχισε να του χαϊδεύη το κεφάλι.

— Με συγχωρείτε που σας άνησύχησα, της είπε, ο πρίγκηψ, αλλά ήταν άπαραίτητο να σας δω ιδιαίτερος για να μιλήσουμε για ένα πολύ σοβαρό ζήτημα. Η τελευταία έγκληματική άπόπειρα που έγινε εναντίον σας...

— Μά νομίζετε ότι πρόκειται περί άποπειρας ; τον διέκοψε ή "Όλγα. "Εγώ μάλλον νομίζω, ότι πρόκειται για ένα έντελως τυχαίο γεγονός. Φαίνεται πως το παράθυρο δεν ήταν κλεισμένο καλά και ο άέρας, φυσώντας δυνατά, το άνοιξε. "Εξ άλλου για ποιόν λόγο να θελήσουν να με σκοτώσουν ; Και ποιός το έκανε αυτό ; Για ποιόν λόγο ;

— "Ολ' αυτά τα έρωτήματα μά άπασχολούν και μένα, "Όλγα, είπε ο πρίγκηψ. Ναι, κάποιο μυστήριο σας περιβάλλει και δεν θα ήσυχάσω άν δεν το διευκρινίσω... Πάντως είμαι θέβαιος ότι δεν πρόκειται για ένα τυχαίο γεγονός, όπως λέτε, αλλά για έγκληματική άπόπειρα. Συμβαίνει και κάτι άλλο άκόμα, για το όποιο δεν σας μίλησα ως τώρα. Καθώς φαίνεται, ο έγκληματίας, πριν άνοιξη το παράθυρο, σας ενάρκωσε... Πώς ήταν δυνατόν να μην αισθανήτε το κρύο, το χιόνι που έπεφτε άπάνω σας και να μην ξυπνήσετε ; ...

Η "Όλγα έμεινε για μία στιγμή σιωπηλή. Κάποια σκέψεις, για πρώτη φορά, περνούσε την στιγμή εκείνη από το μυαλό της.

Φαινόταν σαν να κατέβαλλε μία προσπάθεια για να θυμηθί.

"Υψωσε τέλος το κεφάλι της που το είχε χαμηλώσει κάτω απ' το θάρος της σκέψεως και είπε :

— Σάν να έχετε δίκιο... Τώρα θυμάμαι... "Εκείνο το βράδυ, μόλις έπληρα το φάρμακο, που μου είχε ορίσει ο γιατρός, αισθανήκα ένα θάρος, κάτι σαν μούδιασμα σ' όλο μου το σώμα. Θυμάμαι μάλιστα πως ήθελα πριν κοιμηθώ, να συνεχίσω το διάθασμα το «Κόκκινο και το Μαύρο» του Στένταλ που το είχα άρχισει, καθ' ύπόδειξιν σας άπ όλιγες μέρες, μά στάθηκε αδύνατον. Τά θέλωφάρ μου έκλειναν άκατανίκητα κι' άναγκάστηκα σε λίγο να παραιτώσω το βιβλίο.

— "Ω ! αυτό που μου λέτε τώρα είναι πολύ σημαντικό ! είπε ο πρίγκηψ. "Επιβεβαιώνει έντελως τις ύποψίες μου και διαλύει και την παραμικρή μου άμφιβολία... Σας έφταναν στο φάρμακο κάποιο ναρκωτικό και σας άποκόιμησαν... Μά πως ο κακούργος υπήκε στην κάμαρή σας ; "Εκείνο το βράδυ δεν άπομακρυνθήκαμε καθόλου από κοντά σας...

Καί, φέρνοντας το κεφάλι του στο κέρι, ο πρίγκηψ έπρόσθεσε :

Περίεργο ! Περίεργο ! ...

"Εμεινε μερικές στιγμές σιωπηλός και κατόπιν εξακολούθησε :

— Πάντως, ως ότου να διευκρινιστή αυτό το μυστήριο και ν' άνακαλύψω τον άνθρωπο που θέλησε να σας θανατώση, δεν θα ήσυχάσω... Φοβάμαι μήπως γίνη καμμία καινούργια άπόπειρα εναντίον σας. Καθ' όλην την διάρκεια της αρρώστιας σας, παρακολουθούσα τά πάντα, πρό πάντων τις νύχτες, μά δεν άντελήφθην τίποτε. Ποιός έξέρε όμως τί μπορεί να συμβη σήμερα ή αύριο ; ...

Η "Όλγα, άκούγοντας τά λόγια του πρίγκηπος, είχε χλωμάσει έλαφρά.

— Σας έκανα να φοβηθήτε ; τη ρώτησε εκείνος.

— "Οχι, δεν φοβάμαι, το άπάντησε ή νέα, αλλά μ' έκνευρίζει όλη αυτή ή ιστορία που έχει δημιουργηθή γύρω από μένα. Βλέπω μάλιστα ότι σας έχω άνησυχήσει και σας άρκετά.

Ο πολίγκηψ χαμογέλασε και της απάντησε :

— "Ω ! δεν πρόκειται τώρα για μένα... "Αν έπρόκειτο για μένα δεν θ' άνησυχούσα καθόλου... Θα ήξερα να φυλαχτώ. "Ανησυχώ γιατί πρόκειται για σας...

Τά τελευταία λόγια τά είπε μ' ένα θερμό ενδιαφέρον που έδειχνε όλο το ζώηρό του ενδιαφέρον.

Η "Όλγα, χωρίς να θέλη, αισθανήκε μία θαθεία εύχα-

ρίστησι και το άπάντησε.

— Σας εύχαριστώ, Στέφανε... Μά δεν φτάνουν μόνο ή εύχαριστίες μου για να σας έκδηλώσω την εύγνωμοσύνη μου για όσα κάνετε για μένα τον τελευταίον καιρό.

— "Ισως είναι μά επανόρθωσι για την άδιαφορία και την περηφάνεια που έδειχνα άλλοτε άπέναντί σας, της είπε ο πρίγκηψ χαμογελώντας.

— "Ω ! "Ας μη μιλάμε πεια για τά περασμένα... Τά έχω ξεχάσει πια...

— "Αλήθεια, "Όλγα ; ρώτησε ζωηρά ο Στέφανος. Ξεχάσατε το παλινόπαιδο που σας έκανε να ύποφέρετε ; ...

— Μή λέτε ύπερβολές, Στέφανε. Δεν είσατε ποτέ παλινόπαιδο... Μπορεί να είσατε λίγο περήφανος άπέναντί μου... "Ισως όμως να είχατε και δίκιο. Είναι τόση ή άπόστασι που μάς χωρίζει...

— Δεν μάς χωρίζει καμμία άπόστασι. Στην εποχή μας δεν υπάρχουν διακρίσεις, έκτός από τις ήθικές και τις πνευματικές και μου φαίνεται ότι, από της άπόψεως αυτής, είσθε πολύ καλλίτερη μου.

Η "Όλγα γέλασε εύθυμα και είπε :

— Καλλίτερη σας ; Θα άστειεύσθε, Στέφανε, θέλετε να με κολακεύετε χωρίς άλλο... Μά ύπάρχει πνευματικό χάρισμα που να μη το έχετε ;

— Μου φαίνεται πως τώρα θέλετε να με κολακεύετε σεις, είπε ο Στέφανος.

— "Οχι, καθόλου. Ξέρω πως είσθε ζωγράφος...

— Μά και σεις ζωγραφίζετε περίφημα.

— Διάβασα άκόμα μερικά από τά ποιήματά σας που έδώσατε με ψευδώνυμο στο Παρισι σε πενήντα μόνο αντίτυπα και τά μοιράσατε σε φίλους σας.

— "Α ! ή Νάντια με πρόδωσε ! είπε γελώντας ο πρίγκηψ.

— Ναί ! άπάντησε ή "Όλγα. Τά όρθια ύπέροχα άν και σε μερικά σημεία δεν υπόρεσα να εισχωρήσω καλά στο βάθος της σκέψεώς σας.

— "Ισως να φταίω εγώ γι' αυτό που θέλησα να φανώ σκοτεινός. "Αλλά τί παράλειψι ! έπρόσθεσε ο πρίγκηψ. Παράλειψι πραγματικά άσυγχώρητη. Δεν σας έπρόσφερα άκόμα ένα αντίτυπο της συλλογής μου... Σταθήτε...

Ο πρίγκηψ άνοιξε ένα συρτάρι του γραφείου του και έβγαλε από μέσα ένα τομίδι θαυμαστής πολυτελείας. "Ανοιξε την πρώτη σελίδα μετά το εξώφυλλο και έγραψε μία άφιέρωσι. "Επειτα έδωσε το βιβλίο στη νέα.

Η "Όλγα δεν μόρεσε να συγκρατήση την περιέργειά της και, άνοίγοντας το βιβλίο, διάβασε την άφιέρωσι. "Αμέσως όμως έγινε κατακόκκινη. Ο πρίγκηψ της έγραφε :

Στην "Όλγα, κόμισσα ντε Ροζμιλάνς, την ιδανική, την τελεία γυναίκα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Για μία στιγμή έμειναν κ' οι δυο σιωπηλοί.

Τέλος ή "Όλγα, άναγκάοντας την ψυχραιμία της, είπε :

— Γράφετε έδω μία ύπερβολή. Ούτε τελεία, ούτε ιδανική είμαι. Κάθε άλλο. "Απεναντίας αισθάνομαι τον έαυτό μου πολύ άτελή.

Ο Στέφανος την κύτταξε θαθεία στα μάτια και με φωνή θερμή που έπαλλε, της απάντησε :

— Δεν ξέρω πως θέλετε σεις τον έαυτό σας. Μά θέλω να πιστέψετε ότι δεν είμαι καθόλου ύπερβολικός στην άφιέρωσι μου... "Ο,τι γράφω είναι άπολύτως άληθινό και ειλικρινές. "Ετσι τουλάχιστον σας βλέπω εγώ...

— "Ας αφήσουμε αυτό το ζήτημα, είπε ή "Όλγα φοβισμένη να συνεχιστή την κουβέντα σαν να προαιθανόταν κάποιον κίνδυνο. Δεν μου άρέσει, Στέφανε, να συζητώ για τον έαυτό μου... "Εξ άλλου, μου φαίνεται ότι πολύ με κολα-

λακεύσατε σήμερα...

— "Αν νομίζετε, ότι σας κολακεύω, άν δεν πιστεύετε στην ειλικρίνεια μου, τότε το πράγμα αλλάζει, είπε ο Στέφανος.

Και μία θαθεία ρυτίδα χαράχτηκε στο μέτωπό του.

— "Ας συνεχίσουμε την προηγούμενη κουβέντα μας, έπρόσθεσε σε λίγο με το συνηθισμένο του τόνο. Σας κάλεσα έδω για να λάβουμε διάφορα μέτρα για την άσφάλειά σας, για κάθε ένδεχόμενο...

— Τι θέλετε δηλαδή να γίνη ; ρώτησε ή "Όλγα. Με ποιά τρόπο θα μόρεσουμε να έμποδίσουμε κάθε νέα άπόπειρα εναντίον μου...

— Μία τέτοια άπόπειρα δεν φαντάζομαι ποτέ να γίνη την ήμέρα, είπε ο Στέφανος. Την νύχτα ύπάρχει ο κίνδυνος. Γι' αυτό άποφάσισα να σας δώσω δυο καλούς φύλακες.

Η "Όλγα εξαφινάστηκε και είπε χαμογελώντας :

— "Ωστε θ' άποκτήσω και σωματοφυλακή ;

— "Ακριβώς... Καί μόρω να σας παρουσιάσω άμέσως τους σωματοφύλακάς σας.

Καί ο πρίγκηψ έγενεψε στον νεαρό Κινέζο υπηρέτη του, ο όποιος πλησίασε άμέσως και ύποκλήθηκε :

— Νά ο ένας, είπε. Είναι πιστός, άφωσιωμένος και μόρεσι να θυσιαστή για μένα και για σας, γιατί σας συμπαθεί ιδιαίτερος. "Όταν το έβλεπα πως να έκδηλώση την χαρά του... Είναι επί πλέον πονηρός σαν όλους τους Κινέζους και μωρίζεται τον κίνδυνο...

Θά κοιμάται την νύχτα στον άντιθάλαμο σας και για να εγείσθη κανείς ως έσας, πρέπει να περάση πρώτα από το πτώμα του.

— Μά θα τον στερηθήτε σεις, είπε ή "Όλγα, και όπως έχω καταλάβει, σας είναι πολύτιμος...

— Μπα ! Η ύπηρεσίες που θα μου προσφέρει στο μέλλον, ύπηρετώντας έσας, θα είναι πολύ πιο πολύτιμες απ' αυτές που μου προσέφερε στο παρελθόν.

Καί, άπευθυνόμενος προς τον Κινέζο υπηρέτη, το έβλεπε άγγλικά :

— Νά ή καινούργια σου κυρία. Σο έχω δώσει οδηγίες πως θα της ύπηρετής. Ελπίζω πως θα φανής άξιος της ύπηρεσίας σου.

Ο Κινέζος έφερε το χέρι του στην καρδιά του και άπάντησε :

— "Ορκίζομαι στους προγόνους μου πως θα πεθάνω για τον κύριο και την κυρία, άν παρουσιαστή άνάγκη.

Η "Όλγα συγκινημένη άπλώσε προς αυτόν το χέρι της.

Ο Κινέζος ύποκλήθηκε πολύ θαθεία, μόλις το άγγιξε με το δικό του και το έφερε στα χείλη του.

— Μπορείς να πäs τώρα στο διαμέρισμά της κυρίας, το έβλεπε ο πρίγκηψ.

Ο Κινέζος ύποκλήθηκε πάλι και άποσύρθηκε χωρίς να πη λέξι.

— Τώρα να σας παρουσιάσω και τον άλλο σας σωματοφύλακα, είπε ο πρίγκηψ. Αυτόν τον έζετε καλλίτερα και δεν έχετε άνάγκη από συστάσεις...

Η "Όλγα κύτταξε εξαφινάσμενη γύρω της, μά δεν είδε κανένα.

— Ρέξ ! φώναξε ο πρίγκηψ.

"Αμέσως ο πελώριος σκύλος της Νέας Γης που είχε άποκοιμηθή μπρος στα πόδια της "Όλγας, πετάχτηκε έπάνω.

— Σας άρέσει ; ρώτησε ο πρίγκηψ.

— "Ω ! άπάντησε ή "Όλγα. Με τον Ρέξ μάς συνδέει άμοιβαία άγάπη. Είναι ή συμπάθειά μου και πολλές φορές έρχεται μόνος στην κάμαρή μου και στους περιπάτους μου.

— Τώρα θα τον έχετε διαρκώς κοντά σας και σας θαθείω πως είναι ίκανός να ξεσκίση, όποιον τολμήση να σας πλησιάση...

(Ακολουθεί)

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Είδε κανείς τόν Διάβολο ; Οί μάγοι και ή μάγισσες στην Εύρώπη. 'Ο άνθρωπος μέ τό «κακό μάτι». Τό μαχαίρι μιās μάγισσας. Ένα φοβερό «γκρί—γκρί» τού Κογκό, κλπ. κλπ.

Είδετε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

«Οχι, δέν άστειεύομαι. Μιλώ πολύ σοβαρά. 'Ο κόσμος είνε άκόμη και σήμερα γεμάτος από τούς μάγους και τίς μάγισσες...»

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

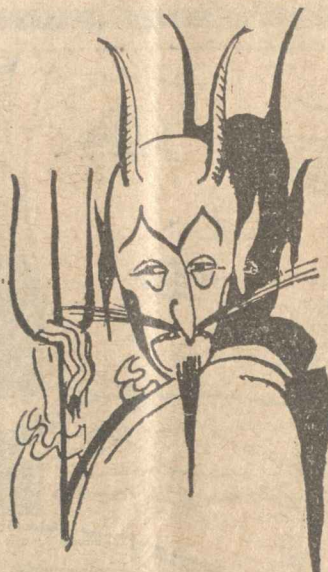
Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

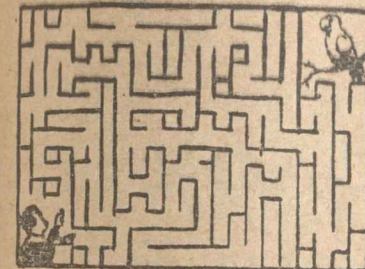
Είδατε ποτέ σας τόν Διάβολο ; Γνωρίσατε κανένα μάγο ή καμιά μάγισσα ; ...

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ... ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ

Ο ΔΡΑΠΕΤΗΣ ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Ο Πέτρος έχασε τόν άγαπημένο του παπαγάλο και ή-
ταν άπαρηγόρητος γι' αυτό. Εύτυχώς, έπει-
τό από πολλές αναζητή-
σεις τόν είδε σκαρφα-
λωμένο σ' ένα δέντρο
κάποιου κήπου της συ-
οικίας.

Μά μεταξύ τού Πέ-
τρου και τού παπαγά-
λου υπάρχουν ένα σω-
ρό δρόμοι, πολλοί άπ'
τους όποιους είνε άδιέ-
ξοδοι. Μπορείτε νά βο-
ηθήσετε τόν Πέτρο νά περάση από τόν λαβύρινθο αυτό και
νά φτάση ως τόν παπαγάλο του ακολουθώντας τόν δρόμο
πού οδηγεί ως αυτόν χωρίς νά σκοντάψη σέ καμιά από τίς
γραμμές πού φράζουν εδώ κι' εκεί τό πέρασμα;

Η ΠΥΡΚΑΓΙΑ

Κατά την διάρκεια μιās πυρκαϊγας, ένας πυροσβέστης, ά-
νεσασμένος στη μέση ακριβώς μιās σκάλας, παλεύει έναν-
τιόν της φωτιάς. Έπειδή τόν ένωχλούσε ένα σύννεφο κα-
πνού, ανέθηκε τρείς σκάλες, μά, έπειδή ή φλόγες τόν ά-
πειλοσαν στην καινούργια του θέσι, αναγκάστηκε νά κα-
τέβη πέντε σκάλες. Σέ λίγο, έπωφελύμενος μιās προσω-
ρινής καταστολής τού πυρός, ανέθηκε έφτά σκάλες. Στο
τέλος τής πυρκαϊγας, ανέθηκε άλλες έξη και μπήκε από ένα
πασάθυρο μέσα στο σπίτι.

Μπορείτε νά μάς πείτε πόσα σκαλοπάτια είχε ή σκάλα;

ΟΙ ΜΑΓΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Στην παραπλευ-
ρας εικόνα, κα-
θώς βλέπετε ό-
πάρχουν διάφορες
λέξεις και γράμ-
ματα τού άλφαβή-
του.

Πρόκειται τώ-
ρα νά προσθέσετε
στην άρχή ή στο
τέλος κάθε λέξε-
ως ή κάθε γράμ-
ματος έναν αριθ-
μό, ούτως ώστε νά
σχηματίσετε έννέα
καινούργιες λέ-
ξεις.

ΤΟ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Στό κέντρο μιās κωμοπόλεως θρίσκειται μία μεγάλη
πλατεία, στην όποία τό δημαρχείο είνε
στό σημείο Μ, ή εκκλησία στό σημείο Α
και τό σχολείο στό σημείο Β.

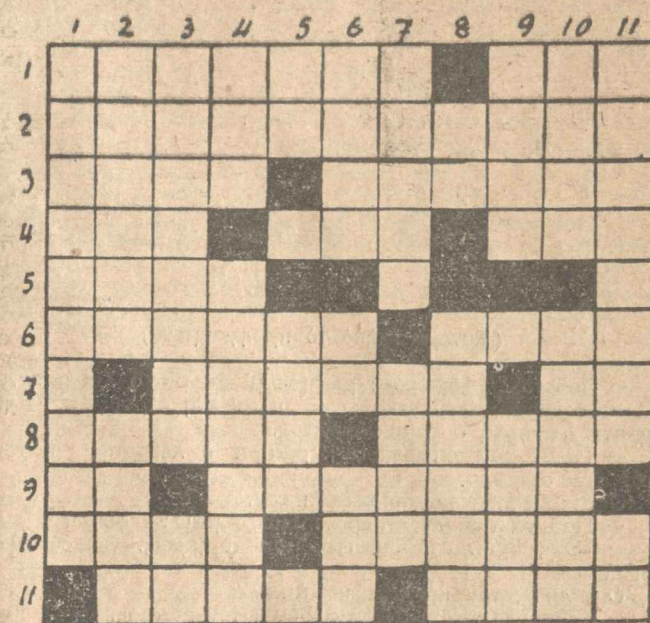
Πρόκειται τώρα νά τοποθετήσουν ένα
περίπτερο, στό όποίο νά παίξη τίς Κυρι-
ακές και τίς εορτές ή μουσική τού δήμου
και τό όποιο πρέπει νά θρίσκειται σέ ίση
άπόσταση από τά τρία αυτά κτίρια.

Τί πρέπει νά κάνουν γιά νά τό πετύ-
χουν αυτό ;

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΥ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟ-
ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Η κυρία ήταν 55 χρόνων, ό γυιός της 15 και ή κόρη
της 25.

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Χώρα τού Βορρά.—...και παρά πόδα!

2) 'Ασύγκριτος, άσυναγώνιστος.

3) Τροφή σαρκοβόρων. Η χειρότερη κατηγορία των νο-
σημάτων.4) 'Εκεί πετούν συνήθως οι ποιηταί. 'Ασφαλώς ό δρα-
νισμός αυτός θα έπρεπε νά πληρώνη τούς συνθέτας των
Σταυρολέων γιά την ρεκλάμα πού τού κάνουν. Τό
κομψόν και ώραιόν.

5) Γιόλις τής Βαλτικής.

6) Είδος καταδίκης. Πολύ, υπερβολικά (άρχ.).

7) 'Η έφεύρεσις τού αναστάτωση την έπιστήμη και τη
ζωή. Γράμμα.

8) Παρατηρώ, κυττάζω. Τά εύζωνικά φέσια.

9) 'Αρθρον (πληθ.) 'Ωκεανός.

10) Τόπος μασωνικών συγκεντρώσεων. 'Εξάρτημα τού
πλοίου.

11) 'Ανόμοια. 'Εθεράπευσα.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Για νά μή χαθή εκεί μέσα, σου χρειάζε-
ται ή βοήθεια μιās μυθικής βασίλοπούλας.

2) 'Η θέα ενός τοπίου. Κατόπιν.

3) 'Ανακουφίζω ή ήκουός πόνους. 'Αναφ. άντανυμία.

4) Χρονική διαίρεσις. Ζημία, θλάθαι.

5) Σύνδεσμος. Μετοχή κοινού γήματος.

6) Κορδόνι. 'Αρθρον (πληθ.) Πρόθεσις.

7) 'Όρος έλληνικής νήσου. 'Ερπετών.

8) Μία αυλάδι τού «λίαν». 'Ο ανώτατος άρχων (δαι.).

9) 'Απαραίτητο γιά τό νόστιμο φαγητό και γιά τό νόστι-
μο άστειό δέντρον.10) Γάλλος μυθιστοριογράφος. Τό ίδιο μέ τό α' τού 11
δριζοντίως στον ένικό.11) Περιφέρεια τής Πελοποννήσου μέ δικό της γλωσσικό
ιδίωμα. Σύνδεσμος.ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ
ΤΕΥΧΟΥΣ

'Οριζοντίως: 1) ΡΟΠΑΛΟΝ, 2) ΕΛΑΧΕ—ΗΔΗ, 3) ΛΑ-
ΚΩΝ—ΛΑΡΟΣ, 4) ΗΜΕΡΑ—ΗΚ—ΣΣ, 5) ΝΑΔΙΡ—ΤΑΝ,
6) ΗΡΑΣ—ΟΡΝΕΑ, 7) ΤΙΜΑΡΙΟΜΕ, 8) ΑΙΜΟΣΦΑΙΡΙΑ,
9) ΟΝΟΣ—ΑΙΝΩ, 10) ΔΟΝ—ΕΝ—ΟΔΟΙ, 11) ΟΞΑ—ΝΑΟΣ
—ΝΑ.

Καθέτως: 1) ΣΕΛΙΝΗ—ΑΟΔΟ, 2) ΔΑΜΑΡΙΝΟΣ, 3)
ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΑ, ΧΩΡΙΣΜΟΣ, 5) ΡΕΝΑΡ—ΑΣ—ΕΝ, 6)
ΟΡΦΑΝΑ, 7) ΠΩΛΗΤΡΙΑΙ, 8) ΑΚΑΝΘΙΝΟΣ, 9) ΑΗΡ-
ΝΕΜΡΩΔ, 10) ΟΔΟΣ—ΑΕΙ—ΟΝ, 11) ΝΗΣΣΑ—ΑΝΙΑ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Που τό ξέρεις εσύ ; ρώτησε μ' άπορία ο λεβέντης.
— Τό ξέρω καλά. Άκούω νά μιλάν στή στρούγκα. Έχει χρόνια νά φανή ό τρισκατάρατος.
— Ποιός τρισκατάρατος ; ρώτησε ο λεβέντης κάνοντας τόν ανήξερο.
— Ο μικρός κούνησε τό κεφάλι του.
— Που νά στά λέω τώρα... Βιάζομαι νά φύγω.
— Όχι, όχι... στάσου. Πές μου τί ξέρεις. Θά σε πληρώσω.
— Ο θοσκός τόν κύτταξε καλά-καλά.
— Κεί πάνω πās ή άφεντιά σου ; τόν ρώτησε.
— Ναι.
— Άλήθεια τό λές ;
— Άλήθεια.
— Καί τί γυρεύεις σ' εκείνη τήν έρμιά ;
— Πάω νά θρω αυτόν που είπες ;
— Τόν...
— Ναι, τόν τρισκατάρατο.
— Ο θοσκός σταυροκοπήθηκε καί τοιμάστηκε νά φύγει.
— Γειά χαρά. Έγώ πάω.
— Φαινόταν φοβισμένος.
— Ο λεβέντης πάσχισε νά τόν κρατήσει.
— Στάσου λίγο.
— Βιάζομαι σου λένε, είπε πεισματικά τό θοσκηταρόβδι. Κι' έπειτα...
— Κι' έπειτα τί ;
— Νά, πώς νά στο μολογήσω ; Φοβάμαι... Σκιάζομαι.
— Όποιος πάει κεί πάνω παθαίνει τών παθών του τόν τάραχο που λέν. Τόν τρώει τό φέιδι ! Κ' ή άφεντιά σου καλά θά κάνης νά γυρίσης πίσω. Τί χαλεύεις κεί πάνω ; Τί έχασες ;
— Πάω νά τόν θρω.
— Έκείνον ! Έλα, Χριστέ μου !...
— Ναι, θρέ μικρέ κιότη. Κι' άν ήθελες νάρθης μαζί μου θά σε πλήρωνα με τό παραπάνω. Θάκανες τήν τύχη σου, κατάλαβες ;
— Κατάλαβα... κατάλαβα. Μά δέν έρχομαι. Φλωριά ; Τί νά τά κάνω κι' άν μου τά δώσης ; Σάμπως θά γυρίσω πίσω γιά νά τά χαρώ ;
— Ο λεβέντης κατάλαβε πώς άδικα παρακαλούσε τόν μικρό θοσκό. Τό παιδί ήτανε φοβισμένο. Δέν θά τόν άκολούθαγε κι' άν άκόμα τό χρύσωνε. Τουδωσε ωστόσο ένα φλωρί γιά τόν κόπο του.
— Ο μικρός έκανε λίγα θήματα καί στάθηκε. Κύτταξε καλά-καλά τόν καθάλλάρη που ήταν έτοιμος ν' άνηφορίση στο θουνό, τό άγριο καί πανύψηλο καί του φώναζε συγκινημένα:
— Νά πώ έναν λόγο ;
— Πές τον.
— Μην πās κεί πάνω. Όσοι πήγαν τό μετάνιωσαν...
— Καλά, καλά.
— Τότε... τότε έχε τά μάτια σου τέσσερα καί τ' άρματα σου στό χέρι. Ο Χριστός βοηθός καί σκεπός σου!
— Σ' ευχαριστώ, μικρέ θοσκέ, που μιλάς σάν μεγάλος καί πολύζερος, σ' ευχαριστώ, παιδί μου.
— Τό τσοπανόπουλο έστριψε στο μονοπάτι καί χάθηκε άνάμεσα στά σήινα.
— Ο λεβέντης στάθηκε κι' άκουγε τό πρόσχαρο σφύριγμα

του όσο πήγαινε καί ξεμάκρυνε.

Έχει δίκη ο μικρός, σκέφτηκε. Μά δέν μπορώ νά κώνω άλλοιως. Δέν μπορώ νά γυρίσω πίσω ντροπισμένος με τη μουντζούρα καί τη γάνα της άτιμίας στο μούτρο. Όχι, όχι καλλίτερα ο θάνατος, έφτά θάνατοι μαζί, καλύτερα τά τέσσερα καρφιά του Χριστού στήν καρδιά μου. Σφύριξε σ' άλόγο του καί ξεκίνησε. Ξεδιψασμένο τό ζωντανό άνηφόριζε άνάλαφρα. Μά καταλάβαινε πώς σ' ένα μέρος του θουνού έπρεπε νά ξεπεζέψη καί νά προχωρήσει με τά πόδια σέρνοντας τ' άλογο ερπίσω του.

Σιγά-σιγά καί τό μονοπάτι, ένα στενό γιδόστρατο, έκοθε άπότομα. Άπό κεί καί πέρα έπρεπε νά προχωρήσει στήν τύχη, ίσια προς τά πάνω πάντα.

Τό άλόγο του άρχισε τώρα ν' άγκομαχή. Άφροί στάζανε άπ' τό στόμα του.

Ο λεβέντης σκέφτηκε νά τό δέσει σ' ένα χαμόδεντρο καί νά τό ξαναθρή γυρίζοντας. Μά άν τόν έπαιρνε ή νύχτα ή θαθεία ; Τό μέρος ένα γύρω είχε λύκους. Λέγανε ακόμα πώς τριγύριζε στά μέρη αυτά κι' ένα ζευγάρι μαύρες άρκούδες. Θεός φυλάξει ! Άν άφηνε τ' άλόγο του μοναχό θά του πέφτανε τ' άγρίμια καί θά του τό κομματιάσανε!

Χίλιες φορές όχι. Θάσερνε με κάθε τρόπο τ' άλογο άσ' άπάνω. Καλλίτερα νά κουρασθώ, καλλίτερα ν' άργήση παρά ν' άφήση τό πιστό του τό ζω όλομόναχο στήν άγρια τήν έρμιά.

Προχώραγε άργά τώρα, σέρνοντας τ' άλογο ερπίσω του. Κάπου-κάπου σταμάταγε. Άνάμεσα σ' άγρια τά θράχια καί στούς γκρεμούς φύτρωνε λιγοστό χορτάρι. Τ' άλογο πλησίαζε καί θοσκούσε κι' ο λεβέντης τό περίμενε υπομονετικά. Καταλάβαινε καλά τί αξία είχε τό ζωντανό του στό μέρη που θοσκότανε.

Μιά-δυό φορές κάθισε κι' ο ίδιος κάτω. Δέν είχε πιή νερό στήν πηγή που πότισε τ' άλόγο του καί διψούσε πάρα. Ζήλευε τ' άλογο που μασούσε τό τρυφερό, δροσερό χορτάρι.

Μά μαθημένος από θουνά κι' άγριοτόπια σκέφτηκε πώς πολλές φορές τό νερό της θροχής μένει καθαρό καί άστερο άνάμεσα σε γούθες τών θράχων, κρύο καί δροσερό, κατάλληλο γιά τόν κουρασμένο στρατοκόπο. Έκανε ένα γύρω πλάϊ στο θράχο, στά ριζά του όποιου είχε σταθί, γατζώθηκε άνάμεσα στά κοτρώνια κι' έφθασε ως τη γυμνή κι' άπότομη ράχι του. Εκεί, σε μιά λακκούβα είχε άρκετό νερό νά λάμψη σάν ένα κομμάτι κρυστάλλο. Γιά νά φτάση καί νά πιή έπρεπε νά προχωρήσει με τήν κούλια, χρησιμοποιώντας χέρια καί πόδια, νά συρθώ στήν άκρη του φοβερού γκρεμού.

Σ' άλλη περίπτωση θά δίσταζε. Μά τώρα πήρε όμους τήν άπόφασί του. Ο Θεός ήξερε άν θάβρισκε νερό πιο πάνω.

Ξαπλώθηκε στή ράχι του θράχου κι' άρχισε νά σέρνεται σάν τό φέιδι. Άπό κάτω του τό άλόγο του έβουκε ήσυχά τη λιγοστή γλόη. Με προσοχή νά μην πέση καί γύη χίλια κομμάτια άρχισε νά σέρνεται άργά προς τό νερό.

Η άπόστασι δέν ήταν παραπάνω από λίγες πηγάδες. Κι' ωστόσο άργησε πολύ κ' ιδροκόπησε όσο νά φτάση κεί.

Η δροσιά του νερού τόν χτύπησε σάν χάδι στο έρπονέμένο του πρόσωπο. Άνάσανε μ' άνακούφισι καί τέντωσε τόν λαιμό του γιά νά πιή.

(Άκολουθεί)

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ ΤΟΥ ΤΖΑΚΙΟΥ

— Λουίτζι !
— Τι θέλεις, Λίθια ;
— Τι είν' αυτό τό γράμμα ;
— Ποιό γράμμα ;
— Αυτό που έκρύψες.
— Δέν τό έκρυψα, μά τό φύλαξα.
— Γιατί δέν τό διάβασες ;
— Θά τό διαβάσω άργότερα.
— Γιατί ούτε καν τό άνοιξης ;
— Γιατί θά τό άνοιξω σε λίγο.
— Όταν θά μείνης μόνος.
— Ναι, όταν θά μείνω μόνος μου.
— Είνε ένα γυναικείο γράμμα !
— Δέν ξέρω...
— Τό ξέρω, έγώ. Είνε άρωματισμένο, μακρύτερο άπό τά συνηθισμένα καί ό γραφικός χαρακτήρας στή διεύθυνσί του, είνε έντελώς γυναικείος. Δέν υπάρχει καμιά άμφιβολία.

— Άς μην άμφισβόλλουμε, λοιπόν...

— Λουίτζι, δώσε μου αυτό τό γράμμα.

— Ποτέ, ούτε γιά ένα δολέκλιο βασίλειο !

— Δώσε μου αυτό τό γράμμα, είδ' άλλως φυλάξου !

— Μά φαντάστηκες, λοιπόν, πώς θά περίμενα νά λάβω μπρός στά μάτια σου, τά ιδιαίτερα μου γράμματα ; Καί ποιά γυναικά, ξέροντας τη μεγάλη ζήλεια της συζύγου μου, θά έκανε τήν άπρονοησία νά μου στείλν ένα γράμμα τόσο φανερά ;

— Ω ! τόσες καί τόσες γυναικες ευχαριστιούνται νά κάνουν κάπου-κάπου άπρονοησίες ! Μά, άς τ' άφήσουμε αυτά... Σε συμβουλεύω νά υποχωρήσης. Βαρέθηκα πεία !

— Άπό τί ;

— Είνε ένας μήνας τώρα που δείχνεσαι περιποιητικός άπέναντί μου. Αυτό μου γεννά πολλές σκέψεις. Άσφαλώς ξαναγίνεις πάλι ένας καλός σύζυγος, γιατί έχεις άποχτήσει μιά φιλενάδα !

— Άνόητη !

— Καταλαβαίνω πολύ καλά τό σύστημά σου. Τελευταία έγινες πολύ αισθηματικός. Έφτασες μάλιστα νά γίνης καί απαιτητικός. Αυτό δλα δέν σου ταιριάζουσε καθόλου. Τό κάνεις μόνο καί μόνο γιά ν' άποκοιμήσης τις υποψίες μου. Όταν δέν με άπατάς, είσαι πολύ ήσυχος. Άπό τότε όμως που άρχισες νά με προδίδης, έχεις αλλάξει έντελώς.

Κι' άν έκλεινα τά μάτια μου, θά μπορούσα, θέθαια, νά ήμουν ευτυχισμένη. Μά τό ξέρεις πώς σε λατρεύω. Καί ή στάσι σου αυτή έχει άρχίσει νά μου δίνη στά νεύρα. Είμαστε όχτώ χρόνια τώρα παντρεμένοι καί νομίζω πώς είνε καιρός πεία ν' άρχίσης νά σοβαρεύεσαι.

Άν έχης, λοιπόν, μιά φιλενάδα, με άπελπίσεις γιά δυό λόγους: Πρώτα νιά τις περιποιήσεις που της κάνεις κ' ύστερα γιά τήν κοροϊδία που κάνεις σ' εμένα. Όπως θά καταλαβαίνης εύκολα, δέν είμαι διατεθειμένη ν' άφήσω νά συνεχισθώ αυτή ή κατάσταση. Όμολόγησέ μου τα δλα, άφήςε τήν αυτήν καί θά σε συγχωρήσω. Θέλεις ;

Ο Λουίτζι τήν άκουγε χαμογελώντας. Έκείνη, έξακολουθούσε νά έπιμένει νά του πάρη τό γράμμα. Μά εκείνος έξακολουθούσε ν' άντιστέκεται. Όταν τέλος, ή Λίθια, έγκαταλείποντας αυτό τόν τόνο, άρ-

χισε νά τόν παρακαλή, νά κλαίη, ζητώντας του νά της φερθή ειλικρινής καί ύποσχόμενη τη συγγνώμη της, με τά πιο γλυκά καί θερμά λόγια της, ο Λουίτζι της είπε:

— Άκουσε : Η ύποψία πώς ξαναγίνα ένας καλός σύζυγος γιά μόνο τό λόγο νά σε άπατήσω εύκολότερα είνε τόσο θλιθερή, τόσο παράλογη, τόσο άδικη, ώστε θέλω νά σε τιμωρήσω γι' αυτήν. Καί θά σε τιμωρήσω άποδεικνυόντάς σου πώς έχεις δλα τά άδικα με τό μέρος σου, δίνοντάς σου, όμως συγχρόνως καί τήν άπόδειξι πώς δέν έχω μιά τόσο άσυνείδητη προστυχία, όπως νομίζεις. Ναι, αυτό τό γράμμα είνε άπό μιά γυναίκα, που ύπηρεζε φιλενάδα μου. Άναγνώρισα τό γράμμα της. Μά είνα ένας δολέκληρος μήνας τώρα που δέν πήγα νά τήν δω, ένας μήνας που διέκοψα κάθε σχέση μαζί της, ένας μήνας που δέν έχω μάθει καθόλου νέα της. Καί τώρα, άν αυτό σε διασκεδάξη, διάβασε.

Η Λίθια έχασε νευρικά τό φάκελλο καί ένδ' ο Λουίτζι περίμενε, όχι χωρίς κάποια άνησυχία, τό άποτέλεσμα της ειλικρινούς του έξομολογήσεως, τά μάτια της γυναικάς του καταδροχθίζανε τό περιεχόμενο του συντομού γράμματος. Καί νά τί περιείχε τό γράμμα αυτό :

«Μ' άφεςες γιά νά ξαναγνώρισης στήν γυναίκα σου. Μοή τό είπες ό ίδιος με μιάν άπάθεια καταπληκτική. Όταν ή γυναίκα γιά τήν όποία ένας άντρας εγκαταλείπει τη φιλενάδα του, είνε ή νόμιμος σύζυγός του, ή προδοσία του άνδρος γίνεται άποτρόσωση, γιατί δέν ύπάρχει τότε ή άκατανίκητη δικαιολογία του έρωτα. Δέν άγαπάς τη γυναίκα σου καί αυτή ή ίδια δέν σε άγαπά. Άν τήν άγαπούσες θά ήσουν σε θέσι νά τήν φυλάξης καλύτερα. Καί κείνη άν σ' άγαπούσε, δέν θά πήγαινε τρεις φορές τήν έβδομάδα, τη Δευτέρα, Τετάρτη καί Σάββατο, κατά τις πέντε τό άπόγευμα, σε μιά γκαρσονέρα στήν όδον Πριγκήπισσας Μαρίας 65, όπου τήν περίμενε ένας άνθυπολοχαγός του ίταλικού...»

Αντίο.

ΝΟΡΙΝΑ»

Η λεπτομερέστατες κι' άκριβείς πληροφορίες, αύξήσανε στή Λίθια τη συγκίνησι αυτής της άπροσδόκητης άποκαλύψεως. Με τό πρόσωπο μελανιασμένο καί τά χείλη της πανιασμένα, σηκώθηκε, σά νά θοσκότανε μπροστά σ' ένα φάντασμα, άρχισε νά παραπατά καί σωριάστηκε τέλος σε μιά πολυθρόνα, με τό κεφάλι ριγμένο προς τά πίσω. Άπό έντοκτο όμως, σάν γιά νά ύπερασπισθώ, κρατούσε σφιχτά άνάμεσα στά δάχτυλά της τό μοιραίο εκείνο γράμμα, που άπεκάλυπτε τήν προδοσία της.

Ο Λουίτζι, που μην ξέροντας τίποτα από τί προδοσία της γυναικάς του, ένοιώθε τόν έαυτό του περισσότερο από κάθε άλλη φορά ένοχο, γονάτισε μπροστά της, τήν άγκάλιασε κι' άρχισε νά τήν χαϊδεύη, σφουγγίζοντας άπαλά τόν ιδρώτα της άγωνίας που έτρεχε από τό κατάψυχρο μέτωπό της.

— Λίθια ! Λίθια ! Καλή μου Λίθια ! Άγαπημένη μου μικρούλα... Βλέπεις, βλέπεις ; Μονάχη σου τό θέλησες ! Δέν είνε, λοιπόν, άλήθεια πώς είχες ύποψίες γιά μένα. Γιατί άν με ύποπτευώσουν, ή άποκάλυψη της αλήθειας δέν θά σε τάραζε τόσο πολύ... Μά σου όρκίζομαι πώς αίσθανομαι τώρα μεγάλες τύψεις, σου όρκίζομαι πώς δέν θά ξαναδώ πεία αυτή τη γυναίκα. Δέν θά ξαναγίνω αίτιος νά νοιώσης μιά παρθεμία θλίψη ! Μην άνησυχής πεία. Δέν κατάλαβες πώς δλα έχουσε τελειώσει ; Αυτό τό γράμμα είνε ή άπόδειξι... Όχι, μην τό σφίγγης τόσο πολύ στά δάχτυλά σου. Δέν θέλω τό λεπτό σου χεράκι νά θεβηλώνεται άπ' αυτό τό καταρα-

μένο γράμμα ! Δεν θέλω, δεν θέλω !...

— Η Λίδια τὸν διέκρινε :
— Δεν πιστεύω νὰ θέλεις νὰ στὸ γυρίσω πίσω !
— Καὶ τί θὰ τὸ κάνης, λοιπόν ; τῆς εἶπε ὁ Λουίτζι, γουρλώνοντας τὰ μάτια.

— Δὲν σ' ἐνδιαφέρει.
— Τί θέλεις νὰ κάνης, Λίδια ;
— Ὅπως κι' ἂν εἶνε, αὐτὸ τὸ γράμμα μοῦ ἀνήκει.
— Θέλεις νὰ πᾶς νὰ τὴν θρῆς ; Θέλεις νὰ τῆς πετάξης κατὰμουτρα τὸ γράμμα τῆς ! Θέλεις νὰ δημιουργήσης ἕνα δράμα, μιὰ καταστροφή, μιὰ ζωὴ κολασμένη !... Μὰ γιατί ; Γιατί ; Δὲν μπορεῖς νάχης νιτερέσα μὲ μιὰ τέτοια γυναῖκα !... Λίδια, Λίδια, σ' ἐξορκίζω !

Καὶ καθὼς ἐκείνη ἐπέμενε, μὲ μιὰν ἀπίστευτη δύναμι, νὰ σφίγγῃ τὸ γράμμα μὲ τὸ λεπτὸ τῆς χερᾶς, ὁ Λουίτζι ἀναγκάστηκε νὰ μεταχειριστῇ τὴ θία. Ἐγινε τότε ἀνάμεσά τους μιὰ σύντομη, ἀλλὰ ἀγρία πάλη. Μὲ τὰ σιδερένια τοῦ δαχτύλου, ὁ Λουίτζι τῆς ἐσφίξε τὸ χέρι καὶ παραλύοντας τὴν πεισματικὴν ἀντίστασί της, κατάρθωσε νὰ ξαναπάρῃ στὴν κατοχὴ τοῦ τὸ τσαλακωμένο γράμμα. Ἐκείνη τότε καταβάλλοντας μιὰν ἀπεγνωσμένη ἐνεργητικότητα, σηκώθηκε ὀρθία καὶ φώναξε :

— Αὐτὴ ἡ ἀλήτισσα λέει ψέματα !
Καὶ ὁ Λουίτζι, ποῦ τώρα πειὰ ἦταν θέβαιος πὼς εἶχεν ἀποφύγει τὸ σκάνδαλο, τῆς εἶπε μὲ ἡρεμία :

— Μὴν κάνεις τὸν κόπο νὰ τὴν διαψεύδῃς. Ἡ ἐρωτικὴς τῆς ἐπικλήσεις δὲν μὲ συγκινοῦνε πειὰ καθόλου. Δὲν τὴν ἀγαπᾶ καὶ δὲν τὴν ἀγάπησα πραγματικά ποτέ μου. Καὶ μὲ τὴ δική της φλόγα, ἀληθινὴ ἢ ψεύτικη, δὲν ἔχω νὰ κάνω τίποτα καλύτερο, παρὰ ν' ἀνάψω τὸ τσιγάρο μου, Νά, κύτταξε.

Ἡ Λίδια τὸν παρατηροῦσε μὲ ἔκστασι, ἀμφιβάλλοντας καὶ ἡ ἴδια ἂν ἦταν στὰ λογικά της ἢ ὄχι. Τόσην ἀταραξία ἀπὸ μέρους τοῦ, δὲν τὴν περίμενε. Τὸ αἷμα ξανανέβαινε σιγά-σιγά στὰ μάγουλά της, τὰ χεῖλιά της εἰς ἀνάπαιρνον τὸ ρόδινο χρῶμα τους. Ὅταν τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τῆς ἀποκαλυπτικῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς ἐπῆσαν σὲ στάχτη στὴ φωτιά τοῦ τζακιῦ καὶ οἱ πρῶτοι καπνοὶ τοῦ τσιγάρου ὄγῃκαν θριαμβευτικά ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ συζύγου της, ἐπλεξε τὰ γυμνά της χέρια γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ, λέγοντάς του :

— ὦ Λουίτζι ! Λουίτζι, εἶσαι ἕνας ἄγγελος !...

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα ὁ Λουίτζι πέταξε τὸ τσιγάρο στὴ φωτιά τοῦ τζακιῦ. Οἱ δύο σύζυγοι, μὲ τὴν ἰδέα πὼς ὁ καθένας ἦταν ἐνοχὸς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, μὰ καὶ ἡσυχασμένοι, ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπο τοῦ, εἶχαν ξεχαστῇ κυττάζοντας τὴ φωτιά πούκαινε καὶ λαμπάδιζε πρόσχαρα στὸ τζακι....

ΓΚΡΑΤΣΙΑ ΝΤΕΛΛΕΝΤΑ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΤΑ ΔΑΝΕΙΚΑ ΚΙ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ

Τὸ δάνειο, ὅσο κι' ἂν παλῶνῃ, χάρισμα δὲν γίνεται.
Οὐ γ γ ρ ι κ ῆ
"Αν ἀγαπᾷς τὸν φίλο σου, ποτέ μὴ τὸν δανείζεις.
Δ α ν ι κ ῆ
Θές νὰ χάσης τὸν φίλο σου; Δάνεισέ του χρήματα.
Κ ι ν ε ς ι κ ῆ
"Ὅποιος δανείζει στοὺς φτωχοὺς, τοὺς τόκους θὰ τοὺς πάρῃ αὐτὸν Θεός.

Γ ε ρ μ α ν ι κ ῆ
Κάλλιο νὰ χαρίζῃς δύο σελλίνια, παρὰ νὰ δανείζῃς δέκα.
Α γ γ λ ι κ ῆ
"Ὅταν δανείζῃς τ' ἀλογό σου γιὰ ταξίδι μακρινό, νᾶσαι εὐχαριστήμενος ἂν σοὺ φέρουν τὸ τομάρι του.

Σ κ ω τ σ ε ς ι κ ῆ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΟΡΝΙΘΕΣ ΣΤΙΦΑΔΟ

(Ἐστάλησεν παρὰ τῆς κ. Εὐθυμίας Βάνου)

Γιὰ τὸ στιφάδο αὐτὸ καλὲς εἶνε ἡ παλῆς κόττες. Τὶς θράζουν πρῶτα, ὥστε νὰ μισοθράσουν καὶ κάνουν μὲ τὸ ζουμί σούπα. Τὶς κόττες κατόπιν τὶς κοκκινίζουν στὴν κατσαρόλα μὲ μπόλικο θούτυρο καὶ τὶς σβύνουν μὲ ἕνα ποτήρι κρασί ἄσπρο, 2—3 κουταλιὲς ξύδι, ἀνάλογο νερό καὶ ντομάτα, 2—3 φύλλα δάφνης καὶ ἀλατοπίπερο. Ἄμα παροῦσθαι, τὶς θγάζουν ἀπάνω σὲ σανίδι καὶ τὶς κόβουν σὲ τέσσερα κομμάτια τὴν κάθε κόττα καὶ ρίχνουν πρῶτα τὰ κρεμμυδάκια καθαρισμένα, χωρὶς νὰ τηγανισθοῦν, καὶ αὐτὰ ἐπάνω θάζουν τὰ κομμάτια, τὶς κόττες. Βάζουν δὲ ἀπάνω τοὺς ἕνα θαθὺ πιάτο νὰ πιέζωνται, σκεπάζουν τὴν κατσαρόλα μὲ τὸ καπάκι τῆς καὶ ἀφήνουν νὰ σιγοθράσουν ἕως δύο ὥρες. Προτιμότερον μάλιστα εἶνε νὰ ψηθοῦν σὲ φούρνο.

ΟΡΙΝΙΘΕΣ ΜΕ ΚΑΣΤΑΝΑ ΚΑΙ ΛΟΥΚΑΝΙΚΑ

Γιὰ τὸ φαγητὸ αὐτὸ καλλίτερα νὰ εἶνε κόττες νέες — πουλάδες.

Τὶς κάνουν πρῶτα κοκκινιστὲς στὴν κατσαρόλα μὲ θούτυρο καὶ ἄφου κοκκινίσουν καλά τὶς σβύνουν μὲ ἕνα ποτήρι ἄσπρο κρασί καὶ λίγο νερό καὶ προσθέτουν ἀρκετὰ ντομάτα ἀναλυμένη μπελάτε ἢ καὶ φρέσκες, ἄλατι, πιπέρι καὶ λίγο μαϊντανό ψιλό. Ἄφου μισοψηθοῦν — τὶς γυρίζουμε στὸ μεταξὺ πότε-πότε καὶ προσθέτουμε λίγο κρασί ἢ νερό, ἂν ἔχη τραβήξῃ — ἔχουμε καστανὰ καθαρισμένα καὶ μισοθρασμένα πού νὰ ἔχουν καθαρισθῇ καὶ ἀπὸ τὸν μέσα φλοιὸ τους — δὲν πειράζει ἂν εἶνε καὶ μισοστριμμένα — καὶ τὰ ρίχνουμε γύρω στὶς κόττες νὰ τὰ περιλούσῃ ἡ σάλτσα, μαζὶ μὲ λίγη σάλτσα πυκνὴ.

Ζὺ δὲ προσθέτουν καὶ 4—5 λουκάνικα καπνιστὰ κομμένα σὲ μικρὰ κομμάτια, ὅσο μιὰ δακτυλῆθρα. Σκεπάζουμε τὴν κατσαρόλα καὶ ἀφήνουμε νὰ ἀποψηθῇ τὸ φαγητὸ καὶ νὰ μείνῃ μὲ λίγη σάλτσα πυκνὴ.

ΧΤΑΠΟΔΙ ΧΛΩΡΟ ΜΕ ΕΛΗΕΣ

Παίρνουμε ὀλόκληρο τὸ χταπόδι καὶ τὸ χτυποῦμε πολὺ νὰ καθαρίσῃ καὶ νὰ μαλακώσῃ. Μετὰ τὸ θάζουμε σὲ μιὰ κατσαρόλα ὀλόκληρο χωρὶς νὰ τοῦ θάλουμε τίποτε ἄλλο καὶ τὸ ἀφήνουμε νὰ θράξῃ μὲ τὸ νερό ποῦ θὰ θγάλῃ τὸ ἴδιο. Κατόπιν, ἄφου θράσῃ μὲ τὸ νερό του, καὶ δοῦμε ὅτι δὲν εἶνε ψημένο τοῦ ρίχνουμε κι' ἄλλο ἕως ὅτου ψηθῇ. Καλὸν ἥτις ὅμως εἶνε μόλις πιὴ τὸ νερό του, νὰ μὴ τοῦ προσθέσουμε νερό ἄλλο, ἀλλὰ νὰ τοῦ ρίξουμε ἕνα ποτήρι κρασί μαῦρο. Μετὰ, ἄφου ψηθῇ, προσθέτουμε αὐτὰ πού προσθέτουμε καὶ εἰς τὸ ξηρὸ χταπόδι.

ΣΟΥΠΙΕΣ ΜΕ ΕΛΗΕΣ

Παίρνουμε 5—6 σουπιὲς καὶ ἄφου τὶς καθαρίσουμε καλά καὶ τοὺς θγάλουμε τὰ μάτια τὶς κοκκινίζουμε σὲ μιὰ κατσαρόλα μὲ λάδι. Μετὰ, ἄφου κοκκινίσουν καλά ρίχνουμε λίγο κρασί μαῦρο καὶ τὶς σκεπάζουμε καλά νὰ μυρίσουν. Κατόπιν τοὺς προσθέτουμε τὰ αὐτὰ ὕλικά καὶ τὶς φτείνουμε μὲ τὸν αὐτὸν τρόπο πού μαγειρεύουμε καὶ τὸ χταπόδι.

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

ἡ Σελίς

Η ΜΟΔΑ

Πησιάζει ἡ ἀνοιξίς, κυρίες μου, ἡ ἐποχὴ ποῦ θὰ τρέξετε πάλι στὶς μοδιὲς σας γιὰ νὰ κάνετε καινούργιες τουαλέτες, γιὰ ν' ἀνανεώσετε τὶς παλῆς, γιὰ νὰ ἐμφανισθῇτε πάλι κομψές κι' ὡραίες. Πρὶν γράψωμεν ὅμως τίποτε γιὰ τὴν νέα ἀνοιξιάτικη μόδα, ἀπαραίτητο εἶνε πρῶτα νὰ σὰς δώσουμε ἕως συμβουλές.

Εἰσάτε ἕνα φόρεμα, εἴτε στὸ φιγουρίνι, εἴτε στὴν κούκλα μιᾶς θηρίνας, εἴτε ἀκόμη, φορεμένο ἀπὸ μιὰ κομψὴ κυρία. Τὸ εἶδατε, ἐνθουσιαστήκατε καὶ εἶπατε : «Ἄ, αὐτὸ τὸ φόρεμα θὰ τὸ κάνω !» Ἀλλοίμονο ὅμως, φορεμένο ἀπὸ σὰς τὸ φόρεμα αὐτὸ ὅχι μόνον δὲν προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ τὰ εἰρωνικά τοὺς σχόλια : «Καλέ, δὲν κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη, ἡ χριστιανὴ !...»

Λοιπόν, κυττάχτηκε καλά, στὸν καθρέφτη, ἀπὸ τὸ κεφάλι, ὡς τὰ πόδια. Πρῶτα — πρῶτα, κυττάξτε τὸ σῶμα σας. Ἐχεῖ ἀρμονικὲς γραμμὲς ; Εἶνε κανονικὸ ; Εἰσθε ἀρκετὰ ψηλὴ καὶ ἀρκετὰ λεπτὴ ὥστε νὰ φορέσετε ὅποιοδήποτε μοντέλλο σὰς ἀρέσει ; Μήπως τὰ μπράτσα σας εἶνε πολὺ ἀδύνατα ἢ πολὺ παχουλὰ, ὥστε παρ' ὅλη τὴ μόδα νὰ προτιμήσετε νὰ θάλετε μανικάκια ἢ ἐπωλῆτες στὸ θραδυνὸ σας φόρεμα ; Μήπως ἔχετε θώρακα στενὸ, καὶ τότε πρέπει νὰ διαλέξετε φορέματα ποῦ ν' ἀναδεικνύουν τὸ μπουστό, μὲ γαρνιρισμένο κορσάκι, θολανάκια, πλάστρον, κ. τ. λ. ; Μήπως ἔχετε πλατεῖα περιφέρεια καὶ τότε πρέπει ν' ἀποφεύγετε τὶς πολὺ στενὲς καὶ κοντὲς φοῦστες, τὶς πιέτες, τὶς μπᾶσκ ;

Μὴ διαλέγετε πάντως τὸ χρῶμα τῆς μόδας, ὅσο κι' ἂν συνηθίζεται, ἂν δὲν σὰς πηγαίνει. Δὲν μιλοῦμε μόνον γιὰ τὰ χτυπητὰ χρώματα. Μιλοῦμε καὶ γιὰ τ' ἄλλα τὰ οὐδέτερα. Πολλὲς γυναῖκες ἀδικοῦνται πολὺ μὲ τὸ γκρι, τὸ μπλε, τὸ καφέ. Σ' ἄλλες πάλι δὲν ταιριάζει καθόλου τὸ μαῦρο καὶ τὸ μπλε μαρὲν.

Ἀποφεύγετε μὲ κάθε τρόπο τὰ σκωτοῦστικα σχέδια, τὶς μεγάλες θούλες, τὰ καρρῶ, ἐσεῖς κυρίες μου, ποῦ εἰσθε λίγοι παχουλές. Τὰ σχέδια αὐτὰ ὅχι μόνον θὰ σὰς πάχαιναν πλεονέκτου, ἀλλὰ καὶ θὰ σὰς προστύχεναν.

Οἱ μεγάλοι γούνινες γιακάδες, ἀναδεικνύουν ἰδιαίτερως πολλὰ ὡραία κεφαλάκια καὶ ἀδικοῦν μερικὰ ἄλλα. Γι' αὐτὸ ἡ γυναῖκες ποῦ ἔχουν κοντὸ λαιμὸ πρέπει μάλλον νὰ τοὺς ἀποφεύγουν. Τὰ λευκὰ γιακαδάκια λευζερὶ δίνουν δροσιά καὶ νεανικότητα σὲ πολλὰ πρόσωπα, δὲν ταιριάζουν ὅμως μὲ τὴν ἀπόχρωσι τοῦ δέρματος ἄλλων προσώπων. Τὸ φόρεμα μὲ τὸν κλειστὸ γιακά μὴ πορεῖ νὰ κἀν ἔσας νὰ φαίνεσθε καλὸ γρη, καὶ τὸ φόρεμα μὲ τὸ ἀνοιχτὸ ντεκολτέ μὴ πορεῖ νὰ δείχνῃ πολὺ ἀδύνατη τὴ φιλὴ σας.

Καὶ τὰ μανίκια ; Ἡ μόδα τοὺς δίδει μεγάλῃ σπουδαιότητα. Πρέπει ὅμως νὰ θυμάστε πάντα πὼς τὰ φουσκωτὰ μανικάκια εἶνε πάντοτε νεανικά, καὶ σὲ μιὰ κυρία ἴσως δὲν ταιριάζουν τόσο ὅσο σ' ἕνα κοριτσάκι δεκαοκτὼ ἐτῶν. Ὅτι τὰ πολὺ ὀγκώδη μανίκια δὲν ταιριάζουν στὶς γυναῖκες ποῦ ἔχουν κάπως πολὺ ἀνεπτυγμένον μπουστό. Ὅτι ἡ ἴσως καὶ μακρὲς «καλκάνες» ἀδυνατίζουν ὑπερβολικὰ τὶς λεπτὲς σιλουέτες, ἐνῶ ἀπεινίας δίνουν μεγολοπρέπεια καὶ εὐγένεια στὶς ψηλές καὶ εὐρωμες γυναῖκες.

Ὅσο γιὰ τὶς ἄλλες λεπτομέρειες, ἂν τὰ πόδια σας εἶνε πολὺ παχουλὰ ἢ πρι-

ῆς Γυναίκας

σμένα, μὴ διαλέγετε γοθᾶκια ντεκολτέ ποῦ τὰ κάνουν νὰ ξεχειλίζουν, οὔτε υπερβολικὰ ψηλὰ τακούνια ἂν ἡ γάμπες σας δὲν εἶνε ἀρκετὰ λεπτές καὶ τὸ σῶμα σας εἶνε πολὺ θαρὺ. Τὸ ἀσταθὲς ὀδύσισμα δὲν διευκολύνει ποτέ μιὰ γυναῖκα.

Ἐπίσης, πρὶν ἀλλάξετε χτένισμα συμβουλευθῇτε τὸν καθρέπτη σας, τὸν κομμωτὴ σας καὶ τὴν οἰκογένειά σας. Ἄν ἔχετε κοντὸ λαιμὸ ἀποφεύγετε νὰ χτενίζετε πολὺ χαμηλὰ τὰ μαλλιά σας, ἂν ἔχετε πολὺ στρογγυλὸ πρόσωπο, ἢ χωρίστρα στὴ μέση θὰ τὸ δείξῃ πλεονέκτου ἀκόμα.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Μητροπόλεως 14 α, Ἀθήναι.

Ὁ τρόπος τοῦ φέρεσθαι

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΕΣ

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, ὅλα τὰ σίτια εὐπορα ἢ ὄχι δέχονται τοὺς γνωστούς καὶ τοὺς φίλους σὲ μικρότερο ἢ μεγαλύτερο κύκλο. Ἀπὸ μιὰ καλὴ νοικοκυρὰ εξαρτᾶται νὰ περιποιηθῇ τοὺς καλεσμένους τῆς κατὰ τέτοιο τρόπο ὥστε χωρὶς νὰ ζωδέψῃ ὑπερβολικὰ ποσὰ νὰ τοὺς παρουσιάσῃ ἕνα μπουφέ μὲ φαγητὰ ποικίλα καὶ ἐλαφρά.

Παρουσιάζετε μικρὲς κροκέτες ἀπὸ κιμᾶ ἀνακατεμένον μὲ φιλοκομμένα αὐγά, μπιζέλια, κλπ., τυλιγμένο μέσα σὲ κουρκοῦτι. Αὐτὲς τρώγονται καὶ χλιαρές. Παρουσιάστε ἀκόμη αὐγά γαρνιρισμένα μὲ λευκὴ σάλτσα. Παρουσιάστε ψάρι θραστὸ σκεπασμένο μὲ σάλτσα μαγιονέζα. Παρουσιάστε λουκάνικα θραστὰ συνωδευμένα μὲ σάλτσα μουστάρδας.

Ὅσο γιὰ τὰ γλυκὰ, ἀποφεύγετε ἐκεῖνα ποῦ ἔχουν ὀψι κέκ καὶ εἶνε καταλλήλοτερα γιὰ τσάι. Ὑστερα ἀπὸ φαγοπότι προτιμᾶ κανεὶς κάτι ἐλαφρὸ. Ἀποφεύγετε ὅμως καὶ τὰ πολὺ λιγαιτικά γλυκὰ, τὰ σιρόπια κ.τ.λ.

Πολὺ εὐπρόσδεκτα γλυκὰ σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις εἶνε ἡ δίπλες, χωρὶς πολὺ μέλι καὶ πολὺ ξεροψημένες, ἢ σαλάτες φρούτων, ἢ μαρέγκες μὲ μαρμελάδα κλ.

Γιὰ τὴν ὑγεία σας καὶ τὴν καλλονήν σας

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Πολλὲς γυναῖκες ὅταν θγαίνουν ἔξω μὲ κακοκαίρια κοκκινίζουν. Ἄλλες γίνονται κατάχρως.

Ἄν ἡ χλωμάδα σας ἢ ἡ κοκκινίλα σας προέρχονται ἀπὸ τὸ νευρικὸ σας σύστημα, αὐτὸ θὰ τὸ ἐξακριβώσετε ἂν αἰσθᾶνεσθε ὅτι κοκκινίζετε ἢ κίτρινίζετε μὲ τὴν παραμικρὴ συγκίνησι ἢ ταραχή. Στὴν περίπτωση αὐτὴ συμβουλευθῇτε τὸν γιαντὸ σας καὶ συμπληρώστε τὴν περιποίησι τοῦ προσώπου σας μὲ μακρινὸς περιπάτους, μὲ ἀνάπαυσι καὶ μὲ τὴν αὐτοβολήν : προσπαθήτε νὰ διατηρῆτε πάντοτε τὴν ψυχραιμίαν σας.

Ἄν πάλι αἰσθᾶνεσθε ἐξάψεις μετὰ τὸ φαγητὸ, ἂν κοκκινίζετε μόλις πιήτε λίγο κρασί παραπάνω, μὴ νομίζετε ὅτι τὸ πρόσωπό σας θὰ διορθωθῇ μόνο μὲ τὶς γενικές περιποιήσεις. Πρέπει νὰ διορθώσετε τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος. Κάνετε περπάτο στὸ ὑπαίθριον, θγαίνετε ἔξω στὸν καθαρὸ ἀέρα καὶ κυρίως ἀποφεύγετε τὰ θρεπτικὰ φαγητὰ. Ἄν τρῶτε πάλιν πολλὰ ὠμά χόρτα καὶ φρούτα τὸ κοκκινωπὸ χρῶμα τοῦ προσώπου σας θὰ φύγῃ. Ἐπιτηρεῖτε τὶς πεπτικὰς σας λειτουργίας γιὰτί πολλὲς φορὲς εἶνε ἡ κυρία ἀφορμὴ τῆς κόκκινης μύτης. Τρῶτε ἀργά, μασάτε καλά, καὶ τρῶτε ἐλαφρὰ ἰδίως τὸ θράδου.

Ἡ ΔΙΣ ΔΙΑΝΑ

Ὁμοιωτὴ μιλουζίτσα σὲ σχέδιο σημειοφωρίαι ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴ φοῖστα μὲ τὸν γιακά ἀνοιχτὸν ἢ κομπωμένον. Στὴν τέλει τοῦ στήθους εἶνε νεκτιμένο ἕνα μονόγραμμα.

ΓΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ
ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Το τεύχος του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμές 5. 'Η αδιαφορία υπερτιμήσεως του παρα τών Υποπρακτορείων απαγορεύεται.

'Η όπο των αναγνωστών μας αποστελλομένη συνεργασία και μη συνδεδεμένη υπό δικαιώματος κρίσεως έκ δραχμών πέντε εις γραμματοσήμα, δεν λαμβάνεται όπ' όφιν

Μ. Γ. 'Ηλιοπόλιν. — Γράφετε και υπογράφετε δυσανάγνωστα. Πώς να διαβάσουμε την υπογραφή σας; Είνε ζήτημα μάλιστα αν τα αρχικά σας είναι αυτά. Κι' αυτό γιατί έχετε καλές την κακήν νεοελληνικήν συνήθειαν να υπογράφετε διά μ.α.ς. ζαλι-στικής τζίφρας! Στην επιστολή σας μ.α.ς. γράφετε:

«Αξιότιμη Κύριε Διευθυντά. Τυχγάνω της τιμής να είμαι τακτικός αναγνώστης του ωραίου σας και διδακτικώτατου περιοδικού σας «Μπουκέτου» καθώς και άλλων διαφόρων περιοδικών και μυθιστορημάτων και έζήλεψα το πνεύμα πολλών συγγραφέων παρά τους ήρωας τών διαφόρων μυθιστορημάτων.

Περίεργος να έδω κατά πόσον ωφελήθην από την πολυετήν ταύτην ανάγνωσίν μου και εάν ό ζήλος τόν όποιόν έχω, ακολουθείται από τό πνεύμα μου, στέλλω ένα αυτόγραφο, όπως λάβατε την καλωσύνη και τό κρίνετε με την αυστηράν κριτικήν σας και μου δώσετε την έκλεκτήν συμβουλήν σας, της όποιας θά είμαι πιστός έκτελεστής.

Είμαι θέβαιος έκ τών προτέρων διά την απάντησίν σας, διότι αναγνωρίζω ότι τό διήγημά μου στερείται πνεύματος, πείρας και έσως και θέματος, διά τοϋτο δεν έχω οϋδεμίαν αξίωσιν, στέλλνω τό παραπάνω διήγημα με μόνην την αξίωσιν όπως με βοηθήσετε εις τό πρώτα θήματά μου κλπ. κλ.»

Τό διήγημά σας φινικά — όπως και σεις τό λέτε — δεν είναι καλό. Γιατί διαλέγετε ένα θέμα τόσο άγνωστο για σάς;

'Εξ άλλων πρέπει να διαβάσετε πολύ για να μάθετε να γράφετε ορθώς, πραγματό όποιον άγνω-εϊτε επί του παρόντος. Ακολουθήστε λοιπόν την συμβουλήν μας αν θέλετε να γράφετε κάτι τό άξιον λόγου.

Δ Η Μ. ΜΠΑΡΔΑΚΗΝ. — Τό διήγημά σας «Σκόω-σέ με ν' αγιάσης», όχι έπιτυχές. Πρωτόλειον χωρίς τίποτε τό εξαιρετικόν. Διαβάστε Έλληνας πεζογράφους και ξένους καλομεταφρασμένους.

ΑΝΔΡ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ. — Τό ποιήμά σας όχι έπιτυχές. 'Ιδού μερικοί στίχοι: Είναι τώρα δυό χρόνια, είχανε λυώσει τα χιόνια

που πηγαίναμε μαζί στην έξοχή πάνω στους θράχους, κελαϊδούσανε τ' άηδόνια. Είναι τώρα δυό χρόνια, αυτήν την εποχή όνειρα πλέκαμε γλυκά για την νέα μας ζωή τ' άνηθ σκορπάνε όπως και πριν άρώματα τ' άηδόνια κελαϊδούνε όπως και πριν στα δέντρα και στα φυλλώματα, μά ήρθε ξαφνικά ό χάρος, ό καθηραμένος σάν νάτανε μισημένος. την πήρε απ' την άγγαλιά μου και μου ράισε την καρδιά μου γρήγορα πρέπει να φύγω κι' εγώ απ' αυτόν τόν ψεύτικο κόσμο που ζώ ν' ανέθω φιλά στον ούρανόν νάθρω την παλιά μου άγάπη. 'Εκείνη π' αγαπούσα κι' αγαπώ.

'Η συμβουλή μας συνεπώς είναι ή εξής: Να πάψετε να γράφετε στίχους και ν' αρχίσετε να διαβάσετε. Να διαβάσετε και να μορφωθείτε, όπερ επίσης σας είναι απαραίτητον.

ΑΥΓΗΝ ΡΟΔΟΥ. — Τά ποιήματά σας όχι έπιτυχή. Σημειώ-προσπάθειες άλλως. 'Αν θέλετε να γράφετε κάτι τό άξιον λόγου διαβάστε τους ποιητάς μας, κατατοπισθήτε στα ζητήματα της ποιητικής τέχνης και κατόπιν ξαναδοκιμάζετε.

ΤΟΥΛΑΝ ΤΕΛΕΙΟΝΟΠΟΥΛΟΥ. — Τά πεζά σας τραγικά όχι τόσο έπιτυχή. Είναι — κι' ός φαίνεται εύκολο — δύσκολο πολύ τό είδος αυτό. Γιατί δεν δοκιμάζετε να γράφετε μικρά λιπαρά διήγηματα; Κατόπιν όμως σχετικής επ' ο' ο' ν' ή σ' ε' ω' ζ' η' γ' λ' τό ποιήμα έτοιμ. Κατόπιν μελέτης, κατόπιν προσπάθειας. Ένα μόνον έπιτυγχάνεται κάτι τό καλό, τό άμειπτον λογοτεχνικόν.

ΑΝΤ. ΧΑΛΑΝ, Ένταύθα. — Εύχαριστοῦμεν θερμώς. 'Αλλά τό πορόντος είμεθα ότερεπλήρη.

ΚΩΝΣΤΑΝ ΑΤΤΙΚΟΝ, Ένταύθα. — Τό ποιημάτιν σας γα-γόν, παιγνιώδες, αλλά όχι και τέλει. Διαβάστε άνάλογα ποιήματα τού Πέτρου Βασιλικού. Θά ήθελε στην σύλλογόν του «Βρυχάκι Θρήνοι» παρόμοια ποιήματα, αλλά ποίη-μα-τα.

SCHERK

„Από τους
Πεκώδες και
μυρμίκια
ούτε
ίχνος πύξον

Μεγάλο φιαλίδιο Δραχ. 90.
Μικρότερο Δραχ. 55.

Scherk
Face
Lotion

(Λοσιόν διά τό πρόσωπο)

Ζητήσατε έπίσης την πο-
ύρα Mystikum. Είναι ή
σημειωμένη Πούδρα τού
Scherk • Μεγάλο κομψ
Δραχ. 80.- μικρότερο 50.-

Τό κτένισμα διαρκεί περισσότερο

...Όταν μετά τό λούσιμο ξεπλύνετε προσεκτικά τά μαλλιά σας με τό "Σεβεκλά", πού περιέχει κάθε φάκελλος τού Σαμπουάν Τέτ-Νουάρ • Με τό "Σεβεκλά", έπιτυγχάνετε άπόλυτη άποστείρωση και τά μαλλιά σας άποκτούν έλαστικότητα και γυαλάδα εξαιρετική • Για τά ξανθά μαλλιά μεταχειρι-

ζεσθε τό Σαμποντόρ και για τά σκού-

ρα τό Σαμποζάν.

• Υπάρχει και υγρό Σαμπουάν

συνδυασμένο με τό "Σεβεκλά",

για ξανθά και για σκούρα μαλλιά. • Υγιεινή και οίκο-

νομική περιποίησης τών μαλλιών. • Φιάλη Δραχ. 80 και 50

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ
avec cheveclat

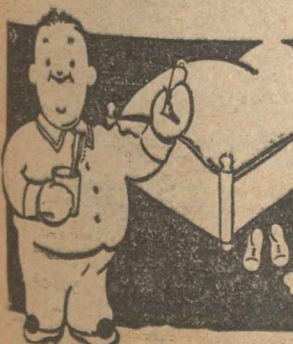
ΔΡΧ. 12.50

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10-ΤΗΛ. 25-739

Τό μυστήριον
της γυναίκας πού
ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ
ΠΟΤΕ

Ούτε μία ρυτίδα, ούτε μία γραμμή σέ ηλικία 65 χρόνων. Μία έπιδερμιά καθαρά θελουτέ.

άμεμπτος νέας κόρης. Θά έλεγε κανείς ένα θαύμα, αλλά ό πάρχει μία έπιστημονική έρμηνεία.

Αυτά είναι τά μαγικά άποτελέσματα τού «Biocel», ή έκπληκτική ανακάλυψις τού καθηγη-τού Dr Stejskal τού Πανεπιστημίου της Βιέννης. Τό «Biocel» είναι πολύτιμον στοιχείον φυσικόν νεότητος, απαραίτητον διά κάθε έπιδερμίδα θελουτέ και χωρίς ρυτίδας. 'Η κρέμα Tocalon χρώματος ρόζ περιέχει τώρα εξ' αυτού. Τρέφει και ξανανιώνει την έπιδερμίδα κατά τόν ύπνον σας. Θά ζυπνάτε νεώτερα κάθε πρωί. Ρυτίδες και γραμμές εξαλείφονται. Διά την ήμεραν μεταχειρίζεσθε την κρέμα Tocalon. Τροφή διά την έπιδερμίδα, χρώματος λευκού (μή λιπαρά) διά να κάμετε την έπιδερμίδα σας φρέσκη και καθαρά, να διαλύσετε τά μαύρα σας στίγματα και άτελειās. Ξανανειώσατε κατά 10 χρόνια και μέινετε νέα. Απαλλαγίτε από τό γαιώδες χρώμα. Ξαναθρήτε τά φρέσκα σας μάγουλα σφικτά και την λεπτή χάρι της νεότητός σας. Θά έκπληγίητε από τά σχεδόν μαγικά άποτελέσματα τών δύο κρεμών Tocalon τροφών διά την έπιδερμίδα. 'Εάν όχι, ευχαρίστως θά σας επιτρέψωμεν τά χρήματά σας.

Γράδω αεί διδασκόμενος

Πολλοί άνθρωποι καθαρίζουν κάθε πρωί τά δόντια, αλλά τό βράδυ, προ-τού νά κοιμηθούν, ξεχνούν αυτή την σοβαρά ύπηρεσία στην υγεία τους. Τό βραδυό ριζικό καθάρισμα τών δοντιών, είναι ακόμη σπουδαιότερον από τό πρωινό. Αλλάς πηγαίνουν τά υπόλοιπα τών τροφών εις τά κενά τών δοντιών, ζυμοῦνται και προκαλούν τό επικίνδυνο σάπωμα τών δοντιών. Γι' αυτό πρέπει πρώτη σας δουλειά τό πρωί και τελευταία τό βράδυ: Χλωροδόντ. Χλωροδόντ, αφρίζουσα ή μη αφρίζουσα και αϊ δύο ποιότητες είναι εξ' ίσου καλά.

Οδοντόπαστα-Χλωροδόντ

ΜΗΝΥΤΕΡ

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟ-ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τού κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ 'Υφηγη-τού της 'Οφθαλμολογίας εν τῷ Πανεπιστημίῳ, Μενάνδρου 27—'Αθήναι. Τηλ. 1.60.

Γυναικεία καπέλλα και φορέ-ματα. ΑΝΝΗΣ ΑΣΣΑΡΙΩΤΟΥ 'Ιφικράτους 4, Παγκράτι Τιμαί λογικά. Μιά έπίσκεψις άρκει.

'Ο Βορονώφ τών παλαιών φορεμάτων είναι αϊ Γερμαν-αϊ Βαφαί «ARTI».

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

'Επί 16ετίαν έπιμελητής της Ιδιαίτερας Κλινικής τού καθη-γητού κ. Γ. Φωτεινού, δέχεται δός Κεφαλληνίας και Τεγέας 1. 'Ωρα 8-11-4-6 'Αριθ. Τηλέφ. 80215

ΜΟΔΑ - ΦΘΗΝΕΙΑ

Τά άνώτερα πλεκτά. Ζέρσει μάλλινα με δύο πήχες φόρεμα

Στου ΚΑΖΕ

Κολοκοτρώνη 45

ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΧΡΗΣΤΙΝΑ

(Μητροπόλεως 14α, Τηλ. 25-739)

'Ιδιαίτερον κωτερόν τμήμα κοπτικής λειτουργεί διά τας εργαζόμενας 8-10 μ.μ. 'Εγγραφαί ήρχισαν από 1ης Αύγουστου. Τελειοποιούμεν τας μαθήτριας εντός ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ.

Ο ΒΥΡΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 6)

Οι μινωαίους του Τελίν, σαν έπουράνια φώτα
Οι τοίχοι του τόν ποταμού τόν βλέπουν χαμηλά
Ξάφνου φωνές πολεμιστών γροικάζει από τα πλάγια
Διαβαίνοντας, πού τις πνοές λές φούσκωναν τ' αέρας
Κι' από τόν κάμπο πέραγαν και ξεγυιούνταν πέρα.
Τ' απόβραδο της 21ης 'Οκτωβρίου έφθασαν στο Τεπελέ-
νι, όπου τούς παρέλασαν στρατιώτες τω 'Αλφ-Πασά και
τους συνώδευσαν στο Παλάτι.

Μόλις μπήκαν στην αύλη τα χρωματιστά και χρυσοποί-
κλιντα κοστούμια της φρουράς του 'Αλφ, καθώς κι' η αδρές κι'
ώραίες φυσιογνωμίες των στρατιωτών κίνησαν τόν θαυμα-
σμό του Βύρωνος. Για πρώτη φορά έβλεπε ένα τέτοιο σύ-
νολο, τόν αρρενωπό και περίεργο κι' άμέσως χτύπησε
άλλόκοτα στη φαντασία του.

«Ποτέ δεν θα ξεχάσω, έγραφε στην μητέρα του, την παράδο-
ξη σπηνή, πού παρουσιάστηκε μπροστά μας, όταν υπήρχαμε στην
αύλη του Παλατιού, στις πέντε το απόγευμα, μόλις ο ήλιος θύ-
θηζόταν στόν ορίζοντα. Με μικρές διαφορές, το θέαμα αυτό μου
θύμισε όλο το φεουδαλικό σύστημα και την περιγραφή πύλων
ο Οιάλτερ Σκόττ στο τραγούδι του τελευταίου ραψωδού του πα-
λατιού του Μπράνκομ: Οι 'Αλβανοί, με τα κοστούμια τους, τα
ώραϊότερα του κόσμου, πού συνίσταται από λευκό χιτώνα, από
περιβόλια χρυσοκέντο, από κολόβιο από βελούδο μπλε, κοσμη-
μένο με χρυσές παρυφές με πολλή τέχνη κατασκευασμένο, φέρον-
τες τα επωγυρωμένα πιστόλια τους και μαχαίρια. Οι Τάταροι με
τα ψηλά καπέλλα τους: οι Τούρκοι με τις μιλωτές και τις κιά-
ρες: οι στρατιώτες κι' οι μαύροι κρατούντες τ' αλογα ο ήχος
των τυμπάνων, ή παράδοξη όψη του Παλατιού — όλα αυτά όποτε-
λούσαν στο βλέμμα του ξένου το ώραϊότερο και γραφικώτερο σύμ-
πλεγμα».

Οι στρατιώτες ώδήγησαν τόν Βύρωνα και τόν Χοπχάου-
ζε στους πολυτελέστατους ξενώνες του Παλατιού. 'Ο ποιη-
τής και πάλιν αισθάνθηκε κάποιαν έκπληξη από τόν άσυνη-
θιστο εκείνο περ βάλλον. Δωμάτια πελώρια και στολισμέ-
να από χρυσό και πολύτιμους καθρέφτες προωρίστηκαν για
κοιτώνες τους. 'Αμέσως κατέφθασεν ένας 'Αλσατός γιατρός
κι' ο Κεφαλλονίτης Στραβολαίμης, επίσης γιατρός κι' εί-
παν στους ξένους το «καλωσόρισαν» από μέρος
του 'Αλφ. Πρόσθεσαν όμως, ότι ο Πασάς δεν μπορούσε να
χαρή την συντροφιά τους το θράδυ, επειδή τις μέρες εκεί-
νες ήταν Ραμαζάνι. Τους ώρισε ξεναγούς και συγχρόνως
διερμηνέα. Είπαν ακόμη πως ο 'Αλφς θα δεχόταν τόν Βύ-
ρωνα και τόν Χοπχάουζε την άλλη μέρα το μεσημέρι. 'Ο
ποιητής έζήτησε πληροφορίες από τόν Στραβολαίμη και με
κατάπληξη έμαθε πως μιλούσε έπτά γλώσσες... 'Ηταν πειά
άργα, όταν οι ξεναγοί άποσύρθηκαν κι' ο Βύρων έπεσε να
κοιμηθί άνυπόμονος για την γνωριμία του 'Αλφ, πού την
έπομένη μέρα θα τόν δεχόταν.

Ο ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 25)

φιλούπολι και θα παντρευθί έναν 'Αμερικανό θιομήχανο.
'Η Γκρέτα Γκάρμπο, κατά το 1938, θα δηλώση στους
θαυμαστάς της ότι πήρε την απόφαση να τούς εγκαταλεί-
ψη και να παντρευθί. 'Η μεγάλη Γκρέτα ωστόσο θα χω-
ρίση γρήγορα, γιατί δεν θα μπορέση να συνηθισή στη συ-
ζυγική ζωή. 'Ετσι, θα ξαναγυρίση στη μοναξιά της και
θα άφοσιωθή στους άγαπημένους της μουσικούς. Μόζαρτ
και Βάγκερ.

'Η Μάρλεν Ντήτριχ θα δοκιμάση πολλές πικρίες και
τέλος θα εγκαταλείψη την δόνη. 'Ως σκοπόν της ζωής της
θα τάξη την καλλιέργεια του ταλέντου της κόρης της. 'Η
'Εμμα Ντήτριχ θα ντεμπούτάρη στόν κινηματογράφο ύστερ'
από δυό χρόνια και θ' άναστατώση κυριολεκτικώς το Χ'λ-
λγουντ.

Τέλος, ο Νόργουελ προβλέπει ότι θα μεσουρανήσουν
τρία νέα «άστερια» ή Ντόρις Νολάο, ο Τζόρτζ Μούφου
και ή Τζίν Μάντεν. Οι τρεις αυτοί ήθοποιοί θα γίνουν
γρήγορα δημοφιλέστατοι.

'Ο άστρολόγος Νόργουελ ανέφερεν επίσης ότι το προ-
σεχές μέλλον επιφυλάσσει εκπλήξεις στους 'Αμερικανούς.
Μιά από αυτές, ή μεγαλύτερη θα είναι ή έκλογή μιας
γυναίκας ως Προέδρου των 'Ηνωμένων Πολιτειών!

ΜΑΤΖ ΓΚΥΡΑΛ

ΕΝΑ ΛΑΘΟΣ ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 29)

αυτό ακριβώς δεν μπορούσε να πιστέψη στα μάτια της ότι
έστεκε μπροστά της ο Ρόμπερτ Στράφορντ!

— Δεν είναι δυνατόν! ψιθύρισε κατάπληκτη.

— 'Ο Ρόμπερτ γέλασε και υπήκε στόν προθάλαμο.

— Μου είπατε λοιπόν ψέματα χθες το θράδυ; Δεν μου
είχατε πη πως θα πηγαίνατε να θρητέ τον Κλάρετον;
— 'Ω! Ναι, σάς είπα ψέματα! Έκανε ή Μάμπελ. Μα
αυτό δεν έχει καμμία σημασία. Δεν θα πάω... Δεν θα τόν
παντρευθώ. Του το τηλεφώνησα εδώ και λίγη ώρα.

Κι' ή Μάμπελ σηκώθηκε και προχώρησε στο σαλόνι. 'Α-
ξάφνα όμως γύρισε και του φώναξε θυμωμένη:
— 'Εσείς φταίτε για όλα αυτά! 'Αν μου τηλεφωνούσατε,
όπως μου είχατε πη, δεν θα έλεγα «όχι» στόν Κλάρεκ κι'
έτσι, δεν θα κατέστρεφα ίσως την ζωή μου.

— Μα δεν μου είπατε να μη σάς τηλεφωνήσω;

— Ναι, σάς το είπα! Μα νόμιζα ότι εσείς θα μου τη-
λεφωνούσατε... 'Ετσι, θα σάς μιλούσα, θα σάς έστελα στο
Χόλλυγουντ, θα σάς ξεχνούσα. Θα μπορούσα να άντιστάω
στη φωνή σας... μά... εγώ... δεν μπορώ ν' άντιστάω ό-
ταν θρίσκεσθε μπροστά μου!...

'Ο Ρόμπερτ την έσφιξε με τρυφερότητα στην άγκαλιά του.
— 'Αγάπη μου, της είπε, αυτό δείχνει ότι ήταν εξαίρε-
τη ή έμπνευσί μου σήμερα το πρωί. Γιατί σου τηλεφώνησα!

— Πώς; Μου τηλεφωνήσατε;

— Ναι, εγώ ήμουν στο τηλέφωνο εδώ και λίγη ώρα...
'Εκανα πως ζητούσα κάποιον γιατρό, αλλάζοντας τη φωνή
μου. Κι' εσύ μου άπάντησες θυμωμένη, με λύσσα...

— 'Ημουν έξαλλη!... άμολόγησε ή Μάμπελ. Πρέπει να
ντρέσκεθε γι' αυτήν την παγίδα πού μου στήσατε!...

— Κάθε άλλο! Είμαι δόλοχαρος, γιατί έπεσε σ' αυτήν!
Κι' έτσι σε κέρδισα!... της άπάντησε ο Ρόμπερτ.
Και την ξαναπήρε στην άγκαλιά του. 'Η Μάμπελ γελο-
σε εύτυχισμένη. 'Όταν όμως ένοιωσε τα χείλη του Ρόμπερτ
στό δικά της έκλεισε τα μάτια της για να κρύψη τα δα-
κρύα της. Ποτέ δεν μπορούσε να φαντασθί ότι ή ζωή
της χάριζε μια τόσο μεγάλη εύτυχία!

ΙΣΤΑΙΝΣ ΠΟΡΤΜΑΝ

Η ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΤΟΜ

(Συνέχεια από τη σελίδα 14)

στείλα το γράμμα, όταν άξαφνα μπήκε στόν κοιτώνα του ο
«στερ» Μπαίκερ μιά θεία του με το σκυλάκι της. Αυτό το κατα-
ραμένο σκυλάκι μ' άναγκάσθηκε γρήγορα κι' άρχισε να γαυγί-
ζει. 'Εγώ για να το κάνω να σωπάση, του έδωσα μιά κλωστή. 'Η
θεία είδε το πόδι μου κι' έβαλε τα ξεφωνητά... Καταλαβαίνω
τόρα τη συνέχεια. 'Όλη ή γειτονιά άναστατώθηκε από τόν
όλο! 'Ο σύζυγος έφυγε, πήρε διαζύγιο κι' εγώ παντρεύτηκα
την κυρία Μάιρη!...

'Ο Τόμ κατόπιν έφερε το χέρι στο μέτωπό του, έριξε πάλι
μιά ματιά στο γράμμα, το ξαναδιάβασε και ύστερα τράβηξε για
την κρεβατοκάμαρα και σκύβοντας κτύπησε κάτω από το κρε-
βάτι.

Το γράμμα είχε δικό μου... Έκανε. Μα μήπως έξηρ κα-
τί μπορεί να σιμδή με τις γυναίκες!...

'Ο Τόμ είχε άλλάξει! 'Εφυγα λοιπόν κατάπληκτος από τόν
σπίτι του με την έντύπωση ότι είχα να κάνω μ' έναν ταξία
των ΗΠΑ!

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 42)

«λύσει» τα μάγια κι' έτσι ή άμορφη αυτή γυναίκα είχε σω-
θί ως εκ θαύματος.

Τί λέτε λοιπόν τώρα; 'Υπάρχει ακόμη ο Διάβολος;
Τό γεγονός είναι ότι οι μάγοι και ή μάγισσες έχουν και
μιά φορά μιά παράξενη και μυστηριώδη δύναμη. Πολλοί
όποστηρίζουν ότι πρόκειται περί συμπτώσεων. 'Αλλος πα-
λι ότι ή μαγεία δεν είναι τίποτε άλλο παρά μιά πρωτόγονο-
νη χημεία. 'Όλοι έχουν δικήν. 'Εκείνοι πού έχουν άδικο είναι
όσοι δεν πιστεύουν ότι «άνάμεσα στόν ούρανό και στη γη»
υπάρχουν πράγματα πού δεν μπορούν να τα εξηγήσουν ό-
λες ή φιλοσοφίες μας, όπως λέει ο Σαίξπηρ.

'Αλλ' ο μυστηριώδης αυτός κόσμος δεν πρέπει να μας
τρομάζει. Τόν φοβούνται μόνο όσοι τόν σκέπτονται...

ΖΑΝ ΓΚΡΙΜΩ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Αι κομμάσεις αι σημεριναι εινε ωραιό-
τατες, αλλά όταν τό μαλλιά έχουν καλήν
PERMANANT. Διότι, όταν ή PERMANANT
είνε πολύ σγουρή ή κακοφτιασμένη, τότε εί-
νε άδύνατον να γίνη ή φόρμα, ή μοντέρνα,
πού είναι ωραιότητα.

'Η νέες μας PERMANANT πού κάμνο-
μεν με βάσιν τό OLEO CAP, είναι τόνον ω-
ραίες, κάμνουν τα μαλλιά πιό εύπλαστα
και μαλακά, ώστε ο κομμωτής δεν καταβάλ-
λει και μεγάλας προσπάθειάς δια να παρ-
οισίαση θαύματα τέχνης. Δοκιμάσατε τις
νέες μας PERMANANT

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

Πανεπιστημίου 71

Τηλ. 23-208

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας 'Αθηνών-Πειραιώς προς
εύκολίαν του κοινού:ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ όδός Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, όδός Πατησίων άριθ. 165

ΚΥΨΕΛΗΣ, όδός Κυψέλης άριθ. 86

ΚΑΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως άριθ. 110

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, όδός Εύχλιδου

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομιχάλη και Καλλι-

δρομίου

ΠΛΑΚΑΣ, όδός Καπνικαρέας άριθ. 37

ΚΟΛΩΝΟΥ, όδός Συρράκου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ-

ΣΕΚ

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, όδός Πειραιώς 79 πλησίον Λαχα-

ναγοράς

ΒΑΘΗΣ, όδός 'Αριστοτέλους 15α

Π. ΗΡΩΩΝ όδός Καραϊσκάκη 31

ΑΧΑΡΝΩΝ, όδός 'Αχαρνών 114

ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, όδός 'Αχελώου και 'Αλαστίων

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

'Οδός 'Ομήρου 16, παρά την 'Αγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ.ΣΤΟΑΣ Λεωφόρος Μακρās Στοάς άριθ. 55

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, όδός 'Αγ. Διονυσίου και

Ψαρών

ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, 'Αντιοχείας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλάσσόμενοι με τό πλησιέστερον συνοικια-
κόν παράρτ ήμάς άποφεύγετε τα έξοδα και την
άγογορίαν της μεταβάσεως εις τό κέντρον.

ΚΥΡΙΕΣ
ΑΛΛΑΓΗΝ
ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ
ΒΑΨΙΜΟ ΜΑΛΛΙΝΩΝ
ΜΕΤΑΕΩΤΟΝ
ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ
ΕΠΙΤΥΧΑΝΕΤΕ ΜΟΝΟΝ
ΜΕ ΤΑΣ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

VAUBRY (ΒΩΜΠΡΥ)

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛ-
ΛΟΙΩΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ - ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗ-
ΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α. Ε.
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡ-
ΜΑΚΕΙΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΣΤΑΘΙΟΥ 15

ΑΦΟΙ ΓΙΑΝΝΑ Α.Ε.

ὑπερέχουν
εἰς ποιότητα καὶ
ἐκλεκτικότητα

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ
Σοφίου 49